

РОБЪРТ АСПРИН

ОЩЕ ЕДИН ПРЕКРАСЕН МИТ

Част 1 от „Митични приключения“

Превод от английски: Кънчо Кожухаров, 1998

chitanka.info

*Тази книга се посвещава на
Борк Неунищожимия
(известен на по-низшите смъртни като Джордж
Хънт),*

*чие то грубовато, но лоялно приятелство ми помогна
при много кризи в миналото... а вероятно ще помогне и в
бъдещето!*

ГЛАВА ПЪРВА

*Хорацио, небето и земята крият тайни,
коит' човеку не са дадени да знае.*

Хамлет^[1]

Една от малкото спасяващи ги от вечно проклятие черти на инструкторите е, че от време на време можеш да ги измамиш. Това беше вярно, когато майка ми ме учеше да чета, беше вярно, докато татко се опитваше да ме обучи за фермер, и е вярно сега, когато изучавам магия.

— Ти не си практикувал! — острата забележка на Гаркин прекъсна моите размишления.

— Ами, къде ще хо-одя! — възразих аз. — Просто упражнението е трудно.

Сякаш в отговор перцето, което левитирах, започна да потрепва и да се поклаща във въздуха.

— Не се концентрираш! — обвини ме той.

— Всичко е от вятъра — заспорих. Искаше ми се да добавя: „от кресливата ти уста“, но не посмях. Още в началото на уроците ни Гаркин бе показал, че хич не одобрява цапнатите чираци.

— От вятъра... — озъби се магьосникът, имитирайки гласа ми.

— Като този, глупако!

Мисловният ми контакт с предмета на моята концентрация бе прекъснат и перцето изневиделица се стрелна към тавана. Сетне рязко спря, сякаш се втъкна в нещо, при все че бе на трийсет сантиметра от дървените греди, след туй бавно се раздвижи сред хоризонталната равнина. Също така бавно се врътна около оста си, преобръна се и започна да се пързалия в невидим кръг като попаднал във въртоп лист.

Престраших се да хвърля око към Гаркин. Беше се отпуснал върху стола си и клатеше крака; цялото му внимание явно бе заето с

нагъването на една печена кълка от гущероптица — твар, която аз бях уловил, ако мога да добавя. Няма що, хубава концентрация!

Той внезапно вдигна глава и погледите ни се срещнаха. Беше прекалено късно да зяпна встриани, така че просто отвърнах на втренчването му.

— Гладен ли си? — омазнената му, тук-там прошарена брада изведнъж се разтегли около вълча усмивка. — Тогава ми покажи колко си се упражнявал.

Трябваше ми едничък сърцетуп, за да осъзнава какво имаше предвид; после погледнах без надежда нагоре. Перцето се люшкаше ту насам, ту натам и падаше към пода. Тъкмо бе стигнало до височината на раменете ми. Като прогоних неочекваното напрежение от тялото си, аз се пресегнах с моя ум... Нежно... образувай мека възглавничка... не го побутвай настрани...

Обектът спря на не повече от две педи от земята.

Чух тихото кискане на Гаркин, но не го оставих да наруши концентрацията ми. От три години не бях позволявал на перцето да докосне пода и не смятах да му разреша точно сега.

Повдигнах го бавно, докато заплува наравно с очите ми. Обвих мисълта си около него, завъртях го около оста и му заповядах да се преобърне. Водейки го през етапите на упражнението, забелязах, че то не се движи тъй плавно и сигурно, както когато Гаркин натоварваше своя мозък с тази задача, ала въпреки това се носеше без колебание по предначертания си курс.

Макар да не бях тренирал наскоро с перца, аз все пак бях практикувал. Щом магьосникът не бе наблизо или пък го погълнеха личните му занимания, посвещавах повечето от свободното си време да левитирам други късчета — ключове, казано по-точно. Всеки вид левитация се отличава със собствените си вродени проблеми. С метала се работеше трудно, понеже е инертен материал. Перото, тъй като някога е било част от живо същество, беше далеч по-откликаращо... дори прекалено откликаща. За да повдигнеш желязо или бронз, са необходими усилия; за да боравиш с перушина, е нужен финес. Ако трябваше да отсявам между двете, бих предпочел металите. Виждах много по-пряко приложение на това изкуство в из branата от мен професия.

— Достатъчно добре, юнак. Хайде, пъхни го обратно в книгата.

Усмихнах се на себе си. Вече бях отработвал тая задачка — не поради възможната й полза, а защото беше забавна.

Томът лежеше отворен до ръба на тезгяха. Поведох перото надолу по една дълга ленива спирала, като го оставих да мине леко край новата цел. Сетне го вдигнах, в устремна дъга; спрях го и го върнах назад. Докато приближаваше за втори път към книгата, освободих част от моя мозък да се стрелне към нея. Щом перцето се понесе над страниците, томът се хлопна досущ челюстите на някой гладен хищник и залови управляемото снарядче.

— Хмммм... — проточи Гаркин. — Малко фукляво наистина, но пък ефективно.

— Просто нещо дребно, което разработих за удоволствие, докато се упражнявах — небрежно подметнах аз, после се пресегнах с ума си за второто бутче от гущероптицата. То обаче (вместо да долети грациозно в моята очакваща длан) си остана на дървения поднос, все едно че бе пуснало корени.

— Не бързай толкоз, мъничкото ми кокошкарче. Значи си практикувал, а? — и замислен поглади брада с полуоглозганата кост в ръка.

— Разбира се. Не си ли личи? — Стори ми се, че не е съвсем лесно да изльжеш учителя, както понякога изглежда.

— В такъв случай ми се ще да видя как ще запалиш твоята свещ. Ако си се упражнявал толкова много, колкото казваш, не би трябвало да те затрудни.

— Нямам нищо против да пробвам, но ти самият си изтъквал неведнъж, че някои уроци ти се удават по-леко от другите...

Макар гласът ми да звучеше уверено, когато в отговор на повикването на Гаркин голямата свещ доплава до работния тезгях, паднах духом. Четири години опити — и все още тепърва се налагаше да постигам някакъв напредък в това упражнение. Ако магьосникът се канеше да ме лишава от храна, докато не успея, можех доста да погладувам.

— Знаеш ли, а-а, Гаркин, мисля си, че сигурно ще се съредоточа по-добре на пълен stomах.

— Аз пък си мисля, че шикалкавиш.

— Не мога ли...

— Действай, Скийв. Сега!

Наречеши ли ме с истинското ми име, нямаше начин да го разколебая. Това поне го бях научил през тия съвместни години. Юнак, крадец, идиот, лукова глава може и да са унизителни прозвища, ала докато използваше някое от тях, акълтът му бе още отворен. Но започнеше ли да се обръща към мен инак, работата ставаше безнадеждна. Наистина е много неприятно, когато произнасянето на името ти се превръща в погребален звън.

Е, щом не виждах чалъм да се измъкна, просто трябваше да направя всичко, което умея. Затова не бих могъл да се отърва нито с частични усилия, нито с престорено съсредоточаване. Щеше да ми се наложи да оползотворя всяка унция от моята сила и знание, за да призова мощта...

Вече изучавах тази свещ с безпристрастен ум, като моментално заличих от съзнанието си мисълта за предстоящото изпитание. Стаята, претрупаният тезгях, Гаркин, дори и собственият ми глад се изгубиха от взора ми, докато се фокусирах върху мишната, при все че отдавна бях запомnil всичките ѝ отличителни белези.

Беше дебела, почти шест инча в диаметър, така че да стабилизира десетинчовата си височина. На повърхността ѝ бях гравирал разни мистични символи ревностно изкопирани от Гаркиновите книги в тая област, макар много от тях да бяха частично заличени от втвърдени поточета лой. Тълстата свещ бе горяла дълги, дълги часове, за да свети при моето учение, но досега винаги беше съживявана с някое въгленче от огъня за готвене, а не благодарение на вълшебните ми усилия.

Отрицателна мисъл. Спри я.

Този път ще се справя със свещта. Ще я запала, понеже няма никаква причина да не го сторя.

Нарочно взех да поемам по-дълбоко дъх и да събирам сила. Ето че моите усещания се стесниха още повече, докато всичко, което съзнавах, бе извитият, почернял фитил на мишната.

Аз съм Скийв. Татко притежаваше онай здрава фермерска връзка със земята. Майка ми беше образована жена. Моят инструктор е майстор магъсник. Наричам се Скийв. Ще я запала тази пущина.

Чувствах как самият започвам да се сгорещявам от енергиите, натрупващи се у мен. Побързах да концентрирам топлината върху фитила.

Също както баща ми, и аз черпех сила от земята. Знанието, което мама ми даде, е като леща — позволява на сина й да фокусира придобитото. Мъдростта на добрия учител Гаркин насочва усилията ми към онези точки от света, които е най-вероятно да се подчинят на моята воля. Аз съм Скийв.

Но свещта си стоеше незапалена. По челото ми изби пот, разтреперах се от вълнение. Не, това е грешка, не бива да се стягам. Успокой се. Не се опитвай да го направиш силом. Напрежението пречи на потока. Остави енергиите да минават свободно, действай като пасивен проводник. Реших да се отпусна и удвоил усилията си, съзнателно разхлабих мускулите на лицето и гърба.

Сега потокът бе забележимо по-интензивен. Почти виждах чудните вълни, които струяха от мен към целта ми. Протегнах пръст напред, което допълнително фокусира енергийното поле. Свещта обаче си остана мъртва.

Не мога да я запаля. Отрицателна мисъл. Спри я. Аз съм Скийв. Все ще се справя някак. Баща ми... Не. Пак отрицателно съждение. Не разчитай на другите за собствената си сила. Ще запаля тази свещ, понеже съм Скийв.

Ето че при новата мисъл бях възнаграден с внезапен прилив на енергия. Последвах го, опиянявайки се от мощта. Да, наричам се Скийв и съм по-сilen от всеки един от тях. Избягнах опитите на татко да ме прикове за плуга, както прикова брат ми. Мама умря от своя идеализъм, но аз използвах поученията й, та да оцелея. Учителят ми тук се оказа лековерен глупак, който си е взел крадец за чирак. Всички ги ударих в земята. Без съмнение.

Понесох се. Съзnavах как моите способности правят околните да изглеждат като джуджета. Всъщност дали дебелата свещ ще се запали, или не, няма значение. Аз съм Скийв. Аз съм могъщ.

Почти презрително се пресегнах с ума си и докоснах фитила. Сякаш в отговор на моята воля се появи малко ярко кехлибарено въгленче.

Стреснат, приседнах и примигвах срещу свещта. Щом замижах за момент, въгленчето изчезна, оставяйки бял стълбец дим, за да отбележи оттеглянето си. Прекалено късно схванах, че съм нарушил своята концентрация.

— Отлично, юнак!

Гаркин изведнъж се озова до мен, като ентузиазирано ме бъхтеше по рамото. Колко време е стоял там, нито знаех, нито ме интересуваше.

— Угасна — оплаках се аз.

— Изобщо да не ти пука. Ти я запали. Сега вече имаш увереност. Следващия път ще бъде по-лесно. Кълна се в звездите, все пак ще те направим магьосник. Ей, ама ти трябва да си гладен.

Едва успях да вдигна ръката си навреме, та да докопам останалата кълка от гущероптицата, преди да ме плесне през лицето. Беше изстинала.

— Да ти призная, момче, бях почнал да се отчайвам. Защо тоя урок излезе тъй труден, кажи? Да ти е хрумвало, че би могъл да използваш тази магия, за да си осигуриш помошно осветление, когато отваряш някоя ключалка с шперц, или дори да запалиш огън, дето да отклони вниманието в друга посока?

— Помислих си го, но допълнителната светлина може да привлече нечий поглед. А колкото до започването на диверсия, бих се боял да не нараня някого. Разбираш ли, не желая да причинявам вреда никому, просто...

И млъкнах, понеже осъзнах какво съм казал. За съжаление твърде късно. Един як шамар на Гаркин ме смъкна от табуретката на земята.

— Така си и мислех! Значи все още си правиш сметката да станеш крадец? Искаш да приложиш моите магии, за да кокошкарстваш!

Яростта му беше страховита, ала по изключение аз му се опънах.

— Е, и? — озъбих се. — По-хубаво е, отколкото да гладуваш. Впрочем какво пък му е толкоз скъпоценното да бъдеш магьосник? Имам предвид, че твойт начин на живот ми подсказва ужасно много неща, към които трябва да се стремя.

Махнах с ръка околовръст из претъпканата стая, която обемаше цялата вътрешност на колибата.

— Вий, вий, вълченце, за краставо магаренце — подигра ми се Гаркин. — Когато онай зима те изкара от гората, за да крадеш, моят дом беше достатъчно гостоприемен за теб. „По-добре е, отколкото да спиш под някой храст“, така ми рече.

— И продължава да е по-добре. Затова съм ти още подръка. Само че нямам намерение да профукам тук остатъка от дните си. Моята представа за желаното бъдеще не включва криенето в някаква малка колиба сред дърветата. Докато аз не се появих и не започнах да поставям ловни капани, ти караше на коренчета и ягодки. Може би това е твоят идеал за прекрасен живот, Гаркин, но — забележи — не и моят!

Доста време се мерихме един друг с погледи. Сега, след като бях дал воля на гнева си, се поуплаших... че и нещо отгоре. Макар да нямах обширни наблюдения в тази област, подозирах, че заяждането с магьосници не е най-сполучливият начин да си осигуриш дълго и здравословно бъдеще.

Твърде изненадващо, ала той отстъпи пръв. Изведнъж впи взор в пода и сведе глава, дарявайки ме с рядката гледка на неподдържаната купчина коса върху нея.

— Навярно си прав, Скийв — гласът му бе странно мек. — Може би съм ти показвал целия труд в магията, но не и наградите. Постоянно забравям колко потискано е нашето изкуство из тия краища.

Гаркин вдигна очи, за да срещне пак моя поглед, и аз потръпнах от сблъсъка. Не бяха гневни, обаче дълбоко в тях гореше сияние, каквото досега не бях забелязвал.

Мъжът се прокашля.

— Знай тогава, Скийв, че не всички страни по света са като тази; нито пък аз винаги съм бил същият, какъвто ме виждаш днес. В земите, където магията я приемат, а не се боят от нея, както е тук, тя е уважавана и използвана от хората с власт. Там един изкусен магьосник, който си опича акъла, може да заграби сто пъти по-голямо богатство от някой крадец, плюс такова влияние, че...

Внезапно млъкна и тръсна глава, сякаш да я прочисти. Щом отвори пак очи, сиянието, което по-рано бях мярнал да гори в тях, се бе смалило до въгленче.

— Само че теб, юнак, думите не те впечатляват, нали? Ето, ще ти направя лека демонстрацияка на част от моцта, която някога можеш да си извоюваш — ако, разбира се, упражняваш наученото.

Добродушието в гласа му беше насилено. Кимнах в съгласие, стараейки се да отвърна на този изгарящ поглед. Честно казано, не ми трябваха никакви манипулации. Краткото му и кротко слово ме бе

изпълнило със страхопочитание далеч по-успешно, отколкото би го сторила някоя гневна тирада или демонстрация, но сега аз не пожелах да му противореча.

Не мисля, че той наистина забеляза моята реакция. Гаркин вече крачеше към голямата пентаграма, изписана за постоянно върху пода на колибата. Пътят отнесено изжестикулира и окаденото медно котле припна от мястото си в ъгъла, за да го посрещне в центъра на пентаграмата.

Имах време да се сетя, че май точно това бакърче ме бе привлякло за сефте към магьосника. Спомних си първия си набег, когато надникнах през прозореца на дома му, та да идентифицирам по-ценните предмети и да определя разположението им, ако решава после да ги открадна. И видях Гаркин тъй, както толкова пъти по-късно съм го виждал — да крачи неспокойно напред-назад из стаята, забил нос в дебела книга. Това и само по себе си беше изненадваща гледка, понеже в тази област хората рядко прекарват свободното си време в четене, ала най-много ме заинтригува котлето. То куцукаше наоколо, следвайки своя господар досущ като нетърпеливо пале, което просто е прекалено възпитано, за да скочи върху него и да привлече вниманието му. Сетне Гаркин се взря замислен в тезгяха, изведенъж кимна решително, направи някакъв жест. Издигнало се от камарата натрупани вещи, гърненце с неясно съдържание се понесе към очакващата го ръка. Домакинът го улови, пак се обърна за справка към книгата и без да гледа, изтръска от него една бучка. С котешка бързина бакърчето се промуши под дланта му и улови бучката, преди тя да стигне пода. Това бе моето запознанство с магията.

Нещо върна вниманието ми към настоящето. Какво ли беше? Погледнах да видя докъде е стигнал Гаркин. Не, той все още работеше, наполовина скрит зад реещ се облак от мускалчета и бурканчета, като си мърмореше под носа и току хващаше някое от тях, добавяйки малко от съдържанието му в котлето. Каквото и да правеше, то обещаваше да бъде зрелиценно.

После я чух отново — приглушена стъпка отвъд колибата. Но туй бе невъзможно! Магьосникът винаги издигаше... взех да ровичкам из паметта си. Не можех да си спомня Гаркин да е поставил защитните прегради, преди да почне да работи. Странно. Предпазливостта бе първото и най-важно условие, което той ми наблюска в главата, а част

от тази предпазливост бе всяко да се ограждаш с щитове, преди да подхванеш заниманията си. Не допусках, че е забравил... но пък тогава беше доста напрегнат и отнесен.

Все още се чудех дали трябва да се опитам да прекъсна работата на Гаркин, когато той внезапно отстъпи крачка назад от котлето. Прикова ме с погледа си и моето предупреждение замря в гърлото ми. Не беше време да вкарвам насила действителността в ситуацията. Блясъкът в очите му се бе възвърнал — още по-силен отпреди.

— Дори демонстрациите трябва да ни дават поука — изрече напевно. — Контролът, Скийв, това са устоите на магията. Мощ без юзди е цяло нещастие. Ето защо ти се упражняваш с перо, макар да си в състояние да придвижваш много по-големи и по-тежки предмети. Даже твоите оскъдни силици могат да станат опасни, ако не бъдат направлявани, и аз няма да те уча на нищо друго, докато не усвоиш този урок.

Гаркин внимателно излезе от пентаграмата.

— За да ти покажа колко е важен контролът, днес ще призова един демон, същество от различно измерение. Той е могъщ, жесток, злобен и стига да му се удаде възможност, ще ни убие и двамата. И въпреки това ние няма защо да се боим от него, понеже гостът ще бъде контролиран. Докато го удържаме в нашия петоъгълник, демонът не може да причини вреда нито на нас, нито на когото и да било другого в този свят. Гледай сега, драги Скийв. Гледай и се учи...

Щом го рече, пак се обърна към медното котле. Разпери ръце и петте свещи във върховете на пентаграмата оживяха, а очертанията й започнаха да блестят с призрачна синя светлина. Няколко минути царува тишина, сетне той взе тихо да си напява под нос. От съдинката се изви стълбче дим, но вместо да се вдигне към тавана, се заизлива на пода и начена да оформя малко облаче, което кипна и запулсира. Сега магьосникът заприпява по-високо; образуванието набъбна, потъмня. Котлето почти се скри от погледа, ала там... в дълбините на облака... се появиха някакви контури...

— Исстван ти изпраща поздрави, Гаркин!

При тези думи сърцето ми едва не слезе в петите. Бяха се разнесли от вътрешността на колибата, но не и откъм границите на пентаграмата! Светкавично се извърнах към техния източник. Току пред вратата бе застанала нечия фигура, заслепяваща очите с

блестящия си златен плащ. За един побъркващ миг си помислих, че това е демонът, който се е отзовал на призыва на моя инструктор. После видях арбалета. Вярно, бе човек, обаче оръжието — заредено и със запънат спусък — не спомагаше за душевното ми спокойствие.

Гаркин дори не си направи труда да погледне.

— Не сега, глупако! — озъби се той.

— Това беше доста дълго преследване, господине — продължи мъжът, сякаш не бе го чул. — Добре се беше скрил, но наистина ли се надяваше да избягаш...

— Как смееш?!? — Гаркин обърна гръб на работата си, а гневът му бе ужасяващ.

Човекът съзря чертите на магьосника и ето че неговото собствено лице се разкриви в гротескна маска на страх. Той рефлекторно пусна стрелата от арбалета, ала бе прекалено късно. Не видях какво стори Гаркин — нещата се развиваха твърде бързо, — но гостът внезапно изчезна сред море от пламък, изпища в агония и падна долу. Пламъкът се стопи също тъй неочеквано, както се бе появил, оставяйки единствения труп вместо свидетелство, че изобщо го е имало.

Няколко мига стоях като вкоренен на място, преди да успея да помръдна или дори да проговоря.

— Учителю — рекох най-подир, — аз... Гаркин!

Тялото на магьосника лежеше върху пода досущ набръчкана купчинка. С един скок се озовах до него, обаче бях закъснял доста много. От гърдите му с мълчалива окончателност стърчеше арбалетната стрела. Гаркин ми бе дал последния си урок.

Когато се приведох, за да докосна неговото чело, забелязах нещо, което смрази кръвта във вените ми. Полускритата от торса му свещ откъм северния връх на пентаграмата беше угаснала. Линиите на фигурата вече не сияеха в синьо. Защитната магия бе отпаднала.

С мъчително усилие вдигнах глава и открих, че се взирям в чифт жълти, опръскани със злато очи, които не бяха от този свят.

[1] Това е първият от любопитните цитати, поставени от автора като мото на всяка глава. За да не затлачвам текста с чести бележки под линия, съм събрали коментарите за тях в края на книгата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Нещата невинаги са такива, каквите изглеждат.

Мандрейк

Веднъж в гората се озовах лице в лице със свирепа змиекотка. Друг път се сблъсках с паякомечка. Сега, застанал срещу един демон, реших да се държа по същия начин, който ме бе спасил при гореупоменатите положения. Застинах на място. Или поне (като се обръщам назад) ми е приятно да си мисля, че това е била преднамерена, добре, пресметната реакция.

Демонът разтегли устни, откривайки две редици остри като игли зъби.

Почудих се дали да не променя избрания способ на действие; накратко, запитах се дали да не припадна.

Гостът прекара пурпурен език по бърните си и бавно започна да протяга ноктеста ръка към мен. Е, туй вече свърши работа! Поех заднишком, но не с котешки грациозен скок, а драскайки на четири крака. Удивително е колко бързо можеш да се придвижваш така, когато си подходящо вдъхновен. Изхитрих се здравата да се изпотя, преди яко да си тресна главата в стената.

— Гааах... — рекох. Може и да не изглежда Бог знае какво, ала тогава бе най-спокойният израз на болка и ужас, за който успях да се сетя.

При този мой изблик мъжът като че се задави. Нададе няколко накъсани рева, па взе да се смее. Смехът му не беше никакво ниско, заплашително хихикане, а чистосърденчният ентузиазиран кикот на човек, току-що видял нещо истерично забавно.

Това ми се стори хем обезпокоително, хем дразнещо. Дразнещо, понеже у мен нарастваше подозрението, че причината за веселостта му

съм аз; обезпокоително, защото... ами... той беше демон, а пък те, демоните, са...

— Коравосърдечни, злобни и кръвожадни — изпъшка през смях отвъдният гост, сякаш бе прочел мислите ми. — И ти наистина се хвана на въдицата, нали, момче?

— Извинявай, какво рече? — вдигнах рамене, тъй като нищо друго не ми хрумна.

— Нещо слухът ти да не е наред? Казах „коравосърдечни, злобни...“.

— О, чух те. Просто се питах какво имаш предвид.

— Имах предвид, че (бас държа!) си се изплашил до смърт от няколко добре подбрани думи на моя уважаван колега — и махна с палец през рамо към тялото на Гаркин. — Съжалявам за драматизма. Почувствах, че за да стане по-светъл един иначе трагичен момент, ще е нужно мъничко комично облекчение. Сега разбираш ли?

— Комично облекчение?

— Е, всъщност не можех да пропусна сгодния случай. Само да си беше видял физиономията.

Ухили се, излезе от пентаграмата и бавно заоглежда помещението.

— Значи туй било новото местенце на Гаркин, а? Ама че кочина. Кой би си помислил, че ще стигне дотук?

Да кажа, че бях объркан, ще е живо недооценяване. Не бях сигурен как би следвало да се държи един демон, ала положително не беше по тоя начин.

Можех да се втурна към вратата, но не изглеждаше да се намирам в непосредствена опасност. Или това странно същество не възнамеряваше да ми причини нещо лошо, или бе уверено в способността си да ме спре, дори и да се опитам да огейкам. За благото на нервната ми система реших да приема първата хипотеза.

Демонът продължаваше да се озърта в колибата, а аз оглеждах него. Бе хуманоид; сиреч имаше две ръце, два крака и една глава. Беше нисък, но яко сложен — малко по-широк в раменете от обикновен мъж и много мускулест, — само че не можех да го нарека човек. Искам да уточня, че рядко се срещат лишени от косми хора с тъмнозелени люспи, покриващи тялото им, и заострени уши, пътно прилепнали към скулите. Реших да рискувам с друг въпрос.

— А-а, извинявай...

— Да, момче?

— Ами ти *наистина* си демон, нали?

— М-м? О, да, мисля, че би могъл да го кажеш и така.

— Тогава, ако не възразяваш, да те попитам, защо не действаш като демон?

Зеленият гост ми хвърли възмутен поглед, после с мъченически жест вдигна глава към небето.

— Аман от критики. Слушай к'во, момче, щеше ли да си пощастлив, ако ти бях прегризал гръкляна със зъби?

— Е, не, но...

— Виж, щом си задаваме такива въпроси, ти пък кой си? Някой невинен свидетел или си дошъл заедно с убиеца?

— Ето с кого съм — побързах да отвърна, като насочих треперещ пръст към тялото на Гаркин. Тая приказка за прегризването на гръцмуля пак ме изправи на нокти. — Или най-малкото бях с него, тоест с магьосника. Онзи го викна... него!... Аз съм... аз му бях ученик.

— Да не се майтапиш? Чирак на майстор Гаркин? — той започна да се приближава към мен и протегна ръка. — Драго ми е да... к'во има?

Щом люспестият тръгна към моя милост, взех да се дърпам назад. Опитах се да го направя между другото, но той го забеляза.

— Ами... щото... *ти си* демон.

— Аха. И?

— Ммм... Уф, смята се, че демоните са...

— Я се успокой, бе момче. Аз не хапя и съм стар авер на Гаркин.

— Не каза ли, че си демон?

— Точно тъй. Идвам от инакво измерение. Дименционен пътешественик съм или, за краткост, демон. Загря ли?

— Какво ще рече „дименционен“?

Посетителят се начумери.

— Сигурен ли си, че си бил калфа на Гаркин? Имам предвид, той не ти ли е разправял нещичко за дименциите?

— Да — отговорих. — Искам да кажа, нищо. Аз съм му чирак, но магьосникът никога не е обелвал зъб за демон-циците.

— Произнася се *дименции* — поправи ме той. — Добре де, думата означава друг свят... всъщност един от няколкото светове, които съществуват едновременно с този тук, само че в различни равнини. Разбираш ли?

— Не — признах си без увъртане.

Люспестият мъж кимна:

— Хубаво. Просто приеми, че не съм от тоя на свят, и от друго измерение. Та значи там аз съм магьосник също като Гаркин. Имаме си собствена програма за обмен на кадри, така че можем да се призоваваме един друг през бариерата, за да впечатляваме евентуалните си чираци.

— Доколкото разбрах, ти каза, че си бил демон — вметнах подозрително.

— И още съм. Слушай, момче. В моя свят ти щеше да бъдеш демон, само че в настоящия момент аз се намирам в твоя, ето защо аз съм демонът. Ясно ли ти е най-после?

— Според мен ти спомена, че си бил магьосник.

— Не мога да повярвам! — отправи гневния си призив към небето гостът. — Стоя тук и споря с някакъв пишман калфа... Чувай бе, младо.

И той отново ме прониза с поглед.

— Я да опитам другояче. Желаеш ли да ми стиснеш ръката, или да взема да ти изтръгна сърцето?

След като постави въпроса по този начин... Искам да кажа, че когато за миг побесня и започна да крещи, съвсем ми заприлича на Гаркин. Това придаде достоверност на претенциите му за приятелство с бившия ми учител. Поех протегнатата десница и внимателно я раздрусах.

— Аз съм... Наричам се Скийв.

Хватът му бе студен, но здрав. Всъщност толкова здрав, че се оказа невъзможно да издърпам ръката си тъй бързо, колкото ми се щеше.

— Драго ми ѝ да се запознаем, момче. Аз пък съм Аахз.

— Оз?

— Нищо общо.

— Общо с какво?^[1] — запитах, ала той отново се бе върнал към огледа на стаята.

— Е, тук определено няма кое да предизвика алчността на съществата от неговия род. Ранно примитивно, дълготрайно, но не е нещо, дето много да се търси.

— На нас ни допадаше — рекох твърде напушено. Сега, когато уплахът ми вече бе отминал, насмешката в гласа му не ми хареса. Колибата не беше кой знае какво и аз не се възторгвах прекалено от нея, обаче не понасях критикарството му.

— Не се люти, момче — спокойно каза Аахз. — Просто търся мотив.

— Мотив ли?

— Причина някой да очушка стария Гаркин. Не си падам особено по отмъщенията, но ми беше другар по пиячка и затова любопитството ми е възбудено.

Той прекъсна огледа на стаята, за да се обърне към мен:

— Ами ти, Скийв? Сещаш ли се нещо? Да е съблазнил някакви пищни доячки или да е изментил някои фермери? Разбираш ли, ти също си заинтересован. Може да се окажеш следващата мишена.

— Нали тоя, който го направи, е мъртъв — аз посочих обгорялата купчина на пода. — Това не приключва ли историята?

— Събуди се бе, момче. Не видя ли златния плащ? Тук е замесен професионален убиец. Някой го е наел и този някой би могъл да наеме и друг.

По гърба ми полазиха студени тръпки. Наистина не ге бях сетил за подобен развой на събитията. Започнах да ровичкам из паметта си за някакъв ключ.

— Ами-и... той спомена, че го е пратил Исстван.

— Що е туй „Исстван“?

— Че не... чакай малко, Аахз. Ти какво искаше да кажеш с това, че съм можел да бъда следващата мишена?

— Хитро, а? — гостът беше вдигнал въпросния златен плащ. — Подплатен и напълно обратим. Винаги съм се чудил как тъй никой не ги забелязва, докато не бъдат готови да нападнат.

— Аахз...

— Мммм? О, не съм искал да те плаща. Само че ако някой тип е обявил ловния сезон за магьосници и по-специално за Гаркин, ти би могъл да имаш известни... Хоп-па-а, туй пък какво е?

— Кое по-точно? — запитах, опитвайки се да зърна онова, което бе намерил.

— Ето — кимна той и повдигна високо плячката си. — Май аз не съм единственият демон наоколо.

Беше глава, очевидно принадлежаща на убиеца. Бе лошо обгоряла и на няколко места се провиждаше костта. Натуралното ми отвращение от гледката се усложняваше от някои очебийни черти. Брадичката и ушите на главата бяха естествено заострени, а от челото ѝ стърчаха два къси, тъпи рога.

— Дявол! — възкликах ужасен аз.

— Какво? О, девол. Не, този не е от Дева, този е от Импер. Имп. Гаркин на нищо ли не те е научил?

— Хайде сега пак — въздъхнах, но Аахз намръщено изследваше находката.

— Въпросът е кой може да е толкоз тъп, че да наеме като убиец някой имп. Единственият, за когото се сещам, е Исстван, обаче това е невъзможно.

— Но тъкмо той го е сторил. Не помниш ли? Обясних ти...

— Мисля, че рече „Исстван“.

— Точно така! Чакай малко. Как го каза?

— Казах Исстван. Не схваща ли разликата?

— Не — признах.

— Хммм... сигурно е прекалено фина, за да я улови човешко ухо. Както и да е, няма значение. Впрочем това променя всичко. Ако Исстван се е захванал за старите си номера, не ни остава никакво време за губене. Ей! Я почакай секунда. Какво виждаме тук?

— Арбалет — отбелязах.

— С топлочувствителни бронепробиващи стрели? Нима е нормално за тоя свят?

— Топлочувствителни...

— Няма нищо, момче. Не мисля, че е тъй. Е, това вече решава въпроса. По-добре бързо да проверя тази работа.

Той закрачи към пентаграмата. Изведенъж разбрах, че се кани да замине.

— Хей! Чакай мъничко! Какво става?

— Ще отнеме много време да ти обясня, момче. Може би някой друг път пак ще се срещнем.

— Но ти подхвърли, че аз мога да се окажа мишена!

— Аха, така се очертава. Виж к'во, плюй си на петите и навярно няма да те открият, преди всичко да е свършило.

Главата ми се завъртя. Събитията се случваха прекалено бързо, за да ги обмисля добре. Все още не знаех кой или какво е този демон и дали би следвало да му се доверявам, ала едно ми беше ясно. Там, където очевидно бях извън всяка класация, той бе най-близкото нещо до съюзник.

— Не искаш ли да ми помогнеш?

— Нямам време. Трябва да тръгвам.

— Не мога ли да дойда с тебе? А, Аахз?

— Само ще ми се пречкаш, дори току-виж ме убили заради твоя милост.

— Но без теб ще убият мен!

Бях отчаян, обаче люспестият не се впечатли.

— Едва ли. Чуй, младок. Наистина трябва да вървя, но просто за да разбереш, че мисля... че ще оцелееш, ще ти покажа един малък номер, който можеш да използваш някой път. Виждаш ли всичките тия.govna, дето Гаркин ги е впргнал, та да ме прекара през бариерата? Е, от тях няма нужда. Гледай внимателно и ще ти демонстрирам как го правим, когато нашите чираци не ни зяпат.

Исках да изкрешя, да го накарам да спре и да ме изслуша, но той вече бе започнал. Разпери ръце на височината на раменете, пое дълбоко въздух и плесна с длани.

Нищо не се случи.

[1] Аахз е доста добре запознат със земната литература и история, докато Скийв няма и понятие от тях. Тук става дума за фантастичната страна Оз, в която се развива действието на редица романи от американския писател Л. Ф. Баум, сред които най-известен е „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Единственото, на което човек може да разчита повече, отколкото на магията, са неговите приятели.

Макбет

Аахз се намръщи и повтори жеста — този път малко по-бързо.
Сцената си остана все същата.
Аз реших, че нещо не е наред.
— Нещо да не е наред? — попитах вежливо.
— Можеш да се обзаложиш, че не върви съвсем по мед и масло
— озъби ми се Аахз. — Не действа.
— Сигурен ли си, че го вършиш правилно?
— Да, сигурен съм, че го върша правилно, точно както през последните петдесет пъти, когато го изпълнявах!

Тонът му взе да ми изглежда раздразнителен.
— Би ли могъл...
— Слушай, момче. Ако знаех какво куца, вече да съм го оправил.
Сега просто си затвори устата и ме остави да помисля.

Смъкна се, седна с кръстосани крака в центъра на пентаграмата и започна да драска някакви чудновати криволици по пода, като си мърмореше мрачно под нос. Не бях наясно дали опитва някоя алтернативна магия, или само разсъждава усилено, но реших, че няма да е разумно да го питам. Вместо това използвах времето, за да организирам собствените си разбъркани мисли.

Все така не бях убеден дали демонът представлява заплаха за мен, или е единственото ми възможно спасение от още по-голяма заплаха. Искам да кажа, вече бях разбрал, че туй за изтрягването на сърцето е майтап, само че то си беше от ония работи, дето човек трябва да ги знае с пълна увереност. На сто процента. Едно обаче бях

научил със сигурност — в тази история с магиите се крие нещо повече от местенето на перца из въздуха.

— Това ще да е!

Аахз пак бе скочил на крака и се взираше в тялото на Гаркин.

— Тая недомаслена уомбатска^[1] издънка!

— Какво имаш предвид? — запитах аз и мигом ми се прища да не го бях правил. Мисловният образ, който се втурна в ума ми, беше толкова ужасяващ, че бях съвсем сигурен: не желая никакви подробности. Но гостът явно нямаше намерение да си губи времето, като ми отвръща.

— Е, това си е доста гадна шега. Не съм в състояние да добавя нищо друго.

— Ъ-ъ... За какво говориш, Аахз?

— Говоря за майстор Гаркин! Той ми е погодил този номер. Ако предполагах, че може да стигне чак дотам, щях да го превърна в козлориба, когато имах подобна възможност.

— Слушай, аз все още не...

Мълкнах. Беше прекъснал разпалената си реч и се бе вторачил в мен. Инстинктивно се свих, преди да осъзная, че тая озъбена гримаса е всъщност усмивката му. Повече ми харесваше, докато беснееше.

— Съжалявам, Скийв — измърка той. — Струва ми се, че не съм бил много ясен.

От миг на миг ставах все по-неспокоен. Не бях навикнал хората (а още по-малко демоните) да се държат учтиво с моя милост.

— Ъ-ъ... Всичко е наред. Просто се чудех...

— Виж какво, положението е следното. Гаркин и аз бяхме... от някое време си правехме леки шеги един с друг. Историята започна от онова наше запиване, когато той ми натресе цялата сметка. Е, при следващото му призоваване го прекарах над планинско езеро и му се наложи да изпълнява демонската си роля до под мишиниците във вода. Майсторът пък си го върна, като... добре де, няма да те отегчавам с подробните, ала постепенно ни стана навик взаимно да се поставяме в неудобни или неловки положения. Доста хлапашко, но съвсем безобидно. Само че този път... — очите на Аахз взеха да се свиват, — този път дъртият му жаболюбец отиде прекалено... Искам да кажа, изглежда, мъничко се е поразгашил. Не си ли съгласен?

И пак ми показа с усмивка острите си зъби. Страшно ми се щеше да се съглася с него, обаче нямах и най-мъглият представа за какво приказва.

— Още не си ми обяснил кое точно не е наред.

— Не е наред това, че тоя вонящ лайнопродавец ми е отнел способностите! — ревна той, напълно загубил самообладание. — Блокиран съм. Не мога да извъртя дори едно фламбе, докато Гаркин не махне тъпата си майтапчийска магия, а той не може да го направи, понеже е мъртъв! Сега разбра ли ме, лапнишаран такъв?

Набързо прецених какво да сторя. Спасител или не, бих предпочел да се върне в света, откъдето беше дошъл.

— Ами ако има нещо, с което някак да се притека на помощ...

— Има, Скийв, момчето ми — Аахз изведнъж отново стана само мъркане и зъби. — Всичко, което трябва да свършиш, е да подгрееш стария котел или каквото е там и да премахнеш тази магия. После всеки от нас е свободен да си хване пътя и...

— Не мога да го направя.

— Ясно, момче — усмивката му бе малко по-насилена. — Ще се помотая наоколо, докато се вдигнеш на крака. Така де, защо инак са приятелите?

— Не е в това въпросът.

— Какво искаш? Кръв? — Аахз вече не се усмихваше. — Ако се опитваш да ме задържаш, аз ще...

— Не ме разбра! — прекъснах го отчаяно. — Не мога да го направя, понеже не умея да го направя! Не знам как!

Последното изречение го сконфузи.

— Хмм. Туй може да се окаже проблем. Добре, виж к'во ще ти предложа. Вместо да отстраняваш магията тук, съгласен ли си просто да ме бутнеш в моето собствено измерение и аз да си намеря там някой, дето да я махне?

— И това не ми е по силите. Помниш ли, казах ти, че никога не съм чувал за...

— Хубаво, тогава какво изобщо умееш?

— Мога да левитирам предмети... е, дребни предмети.

— И... — окуражи ме той.

— И... мм... бих успял да запаля свещ.

— Да запалиш свещ? Наистина ли?

— Ами-и... почти.

Демонът тежко се пльосна на един стол и за няколко минути зарови лице в дланиете си. Зачаках да измисли никакъв изход от ситуацията.

— Скийв, в тоя приют намира ли се нещичко за пиене?

— Ще ти дам малко вода.

— Казах нещо за пиене, а не нещо, с което да се мия!

— О! Да, господине!

Побързах да му налея бокал вино от дъбовата бъчонка на Гаркин, надявайки се да не забележи, че чашата не е кой знае колко чиста.

— Това ще има ли ефект? Ще ти помогне ли да си върнеш способностите?

— Не. Но пък би могло да ме накара да се чувствам мъничко по-добре — той гаврътна аленото питие на една гълтка, после пренебрежително размаха бокала. — Момче, туй ли ти е най-голямата чаша?

Озърнах се безнадеждно из стаята, ала люспестият Аахз вече ме бе изпреварил.

Стана, влезе в пентаграмата и вдигна котлето. От опит знаех, че то е измамно тежко, обаче той го домъкна до бъчонката, сякаш беше безтегловно. Без да си дава труд да изсипе буламача на Гаркин, го напълни догоре и яко отпи.

— Aax! Така е по-гот — въздъхна.

Усетих, че малко ми се повдига.

— Е, момче — рече демонът, като ме огледа одобрително, — комай сме затънали един с друг. Не е идеалната комбинация, но това имаме на разположение. Време е да лапнем куршума и да изиграем картите, дето сме си ги раздали. Нали знаеш какво са карти?

— Разбира се — отвърнах аз, леко обиден.

— Хубаво.

— Момент, Аахз. А какво е куршум?

Той затвори очи, сякаш да се справи с някакъв вътрешен смут.

— Момче — кимна най-подир, — съществуват големи шансове *това* партньорство да докара единия от нас до лудост. Мога да предположа, че потърпевшият ще бъда аз, освен ако се откажеш от тия дум-дум въпроси на всяко второ изречение.

— Но като не разбирам и половината от онова, за което говориш?!

— Хмм. Виж к'во. Опитай да си спестяваш питанията и да ми ги задаваш всички накуп веднъж дневно. Става ли?

— Ще пробвам.

— Чудесно. Сега ето как преценявам положението. Щом Исстван е наел импове за убийци...

— Какво е имп?

— Младо, ще престанеш ли да ми вадиш душата?

— Съжалявам, Аахз. Продължавай.

— Добре. Ами... ъмм... Ей го на! — отправи той вопъл към небесата. — Забравих на каква тема говорех!

— За имповете — подсказах аз.

— Ох! Вярно. Е, ако онзи ги наема и ги снабдява с конвенционални оръжия, единственият извод е, че се е заловил със старите си номера. В момента, доколкото съм лишен от способностите си, не мога да се измъкна оттук, за да вдигна алармата. Ето къде идва и твойт ред, Скийв... Хей, момче?

Той ме загледа очакващо. Открих, че не успявам повече да сдържам отчаянието си.

— Ужасно съжалявам, Аахз — измънках с тихичък, жален гласец, който едва познах, че е моят. — Нищо не разбирам от приказките ти.

Изведнък осъзнах, че само след миг ще се разплача, и бързо се обърнах настрани, та той да не види. Седнах, сълзите потекоха по бузите ми и аз ту се борех с мерака си да ги избърша, ту се чудех защо ме е грижа дали един демон ще ме свари да плача, или не. Не зная колко време съм прекарал така, но към действителността ме върна допирът на нечия нежна длан — студена, мека длан върху рамото ми.

— Ой, момче. Я не се тормози — тонът на Аахз бе изненадващо дружелюбен. — Това, че Гаркин се е скръндзосвал на тайни, не е твоя вина. Никой не очаква от теб да си усвоил нещо, на което въобще не са те обучавали, тъй че няма никаква причина ти самият да го очакваш.

— Просто се чувствам толкова глупав — измърморих аз, без да се обръщам. — Не съм свикнал да попадам в такива положения.

— Ти не си глупав бе, момче. В това поне съм сигурен, инак майстор Гаркин не би те цанил за чирак. Ако тук има някой, дето е

глупак, пиши ме мене. Така се отпlesнах по ситуацията, че се забравих и взех да приказвам с един калфа, сякаш е напълно оформлен магъосник. Ей туй вече е тъпо.

Все още не успях да събера сили, за да му отговоря.

— Майната му, Скийв — и леко разтърси рамото ми. — Точно сега ти можеш да правиш повече магии, отколкото умея аз.

— Но ти пък знаеш повече от тези чудесии.

— Само че не бих могъл да ги използвам. Виж, момче, това ме навежда на любопитна идея. Доколкото стariят Гаркин е мъртъв, ти си нещо вън от играта. Какво ще речеш да се запишеш за някое време като мой чирак? Ще подхванем работата с всички сили — аз ще те наставлявам, все едно че си ученик, който и бъкел не разбира. Ще почнем стъпка по стъпка от самото начало... К'во ш' кaiш?

Усетих, че въпреки мрачното ми настроение духът у мен се повдигна. Както забеляза гостът, аз не съм глупав. Видя ли златна възможност, мога да я разпозная.

— Е-е-е, страхотно хрумване, Аахз!

— Значи се уговорихме?

— Да, уговорихме се — отвърнах ободрен и подадох ръка на демона.

— Какво е това? — озъби ми се той. — Моята дума не е ли достатъчно добра за теб?

— Но нали спомена, че...

— Точно така. Преди малко ти ми стана чирак, а аз не се разхождам напред-назад, за да се ръкувам с чираки.

Дръпнах десницата си. Дойде ми наум, че този съюз може да не излезе само щастие и рози.

— Та, както вече обърнах внимание, ето как трябва да постъпим при това положение...

— Ама аз още не съм взел никакви уроци!

— Вярно. Ето ти първия урок. Щом се зададе криза, не си губи енергията да пожелаваш информация или умения, с каквито не разполагаш. Залавяш се и се оправяш с онова, което е подръка. Сега си затваряй устата, докато не ти обясня ситуацията... чирако.

Мъкнах и наострих уши. Той ме изучава един миг, сетне леко кимна със задоволство, отпи нов гълток от котлето и начена:

— Значи ти имаш някаква смътна представа за другите измерения, понеже насокори ти говорих за тях. Освен това си почерпал опит от извора, че магъосниците могат да отварят коридори в бариерите между тези измерения. Е, различните майстори на вълшебства използват тая си мощ по разни начини. Някои от тях (като Гаркин например) я прилагат само за да шашардисват селяндурите: призоваване на демони, видения от далечни светове — такива дивотии. Има обаче и други, чиито подбуди не са толкоз невинни.

Поспрая и отпи още една яка глътка вино. Учудващо, но съвсем не изпитвах подтик да го прекъсвам с въпроси.

— В различните измерения цивилизацията се е развивала с неравни темпове — също както и магията. Отделни колеги впрягат туй за своя изгода. Те не са панаирджии, а контрабандисти: купуват и продават техника през бариерите, амбициирани да получат печалба, власт, влияние. Повечето от изобретателите в който и да е свят са всъщност кабинетни магъосници.

Трябва да съм се намръщил, без да разбера, ала люспестият забеляза и реагира с намигване плюс самодоволна усмивка.

— Знам какво си мислиш, Скийв. Всичко ти звучи малко нечестно и безскрупулно. На практика обаче става дума за доста етична тайфа. Има цяла група неписани правила, наречени Кодекс на контрабандистите, към които те се придържат твърде стриктно.

— Хм, що за почин е това? — запитах, като се позабравих за миг. Този път Аахз, изглежда, не обърна внимание.

— Той е също като Кодекса на наемниците^[2], но е по-слабо насилен и по-изгоден. Във всеки случай, за да ти дам пример, един от членовете там гласи, че не бива да вкарваш никакви изобретения в измерение, което е много изостанало спрямо технологията на източника. Не можеш, да речем, да внасяш управляеми снаряди в култура, която познава единствено лъка, или лазери — в ерата на кремъка и барута.

С мъка успявах да запазя мълчание.

— Както ти обясних, повечето магъосници се придържат доста точно към съответните правила, обаче от дъжд на вятър се появява по някой лош. Това ни отвежда към Исстван.

При звука на туй име внезапно ме облази хлад. Може би в начина, по който Аахз го произнасяше, *наистина* се усещаше нещо

различно.

— Според някои наблюдатели този майстор не играе с пълна колода. Аз пък смятам, че той е играл прекалено много със своя жезъл. Но каквато и да е причината, отнякъде му е влязло в главата да иска да управлява измеренията — всички до едно. Исстван и по-рано се опита, ама ние го подушихме навреме и съставихме цял отбор, та да му дадем урок по добри маниери. Фактически тогава за първи път се срещнах с Гаркин.

Махна с бакъреното котле и изплиска малко вино на пода. Започнах да се съмнявам в неговата трезвеност, но когато продължи, гласът му изглеждаше достатъчно твърд:

— Мислех си, че се е отказал от своите мераци след последния кътек. Дори му оставихме няколко сувенирчета, за да сме сигурни, че няма да го забрави. И ето че днес изскуча тази история. Ако той наема помощници насам-нататък и ги снабдява с високотехнологични оръжия, вероятно отново се опитва да го направи.

— Какво да направи?

— Току-що ти казах. Да превземе измеренията.

— Знам, но как? Имам предвид, как онова, което Исстван върши в едно конкретно пространство, му помага да управлява останалите?

— А-а-а, туй ли било? Е, всяко измерение разполага с известно количество сила, която може да бъде канализирана или превърната в магия. Различните светове притежават нееднакви запаси, като мощта им — забележи! — се разпределя между магьосниците в даденото място. Ако нашият Исстван успее да контролира или пък да избие другите майстори от съответното измерение, той би могъл да използва цялата му вълшебна енергия, та да нападне някой следващ свят. А съумее ли да победи там, вече ще има подръка силата на две измерения, за да атакува трето, и така нататък. Както виждаш, колкото по-дълго продължи да изпълнява плана си, толкова по-могъщ ще става и толкова по-труден ще е за неутрализиране.

— Сега съм наясно — казах аз, истински доволен и ентузиазиран.

— Хубаво. Значи разбираш защо се налага да го спрем.

Престанах да бъда доволен и ентузиазиран.

— Ние? Имаш предвид нас? Теб и мен?

— Знам, че не сме кой знае каква сила, момче, но с друго не разполагаме. Изразявам се достъпно, нали?

— Струва ми се, че вече бих пийнал малко от това.

— Никакви такива, Скийв. В момента си на обучение. Ако искаме да блокираме Исстван, ще ти трябва всичкото възможно време за упражнения, което можеш да си осигуриш. Кукуфейник или не, щом става въпрос за магия, той не се тутка.

— Аахз — рекох бавно, без да вдигам очи, — кажи ми истината. Мислиш ли, че има шанс да ме научиш достатъчно на твоята професия, та *nue* да успеем някога да го спрем?

— Разбира се, момче. Не бих дори опитал, ако нямахме своите шансове. Вярвай ми.

Не бях убеден и съдейки по гласа му, той също не бе.

[1] Уомбат или тасманийски дявол — двуутробен хищник, голямо грозилище с крайно заплашителна муцуна, живеещо на остров Тасмания. — Б.пр. ↑

[2] Тук Асприн прави реверанс към Гордън Диксън, в чийто роман „Дорсай“ за пръв път се появява идеята за такъв законник. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

*Грижливото планиране е ключът към
безопасното и бързо пътуване.*

Одисей

— Хммм... Е, не е костюм за скокове, ушит от някой майстор, но ще тряба да свърши работа.

Опитвахме се да екипирате Аахз с комплект дрехи и той наблюдаваше резултатите в откритото от него помътняло малко огледало, като го въртеше ту насам, ту натам, за да види на части отражението си.

— Ако можехме да намерим нещо в друг цвят, а не в такова ужасно кафяво. Пфу!

— Това е всичко, което имаме тук.

— Сигурен ли си?

— Положително. Разполагаме с две ризи, и двете кафяви. Ти си облякъл едната, аз нося втората.

— Хммм — проточи отново гостът, изучавайки ме въпросително.

— Може би щях да изглеждам по-добре с по-светлата дрешка, не мислиш ли? О, хайде, за туй можем да си поговорим и по-късно.

Вниманието, което отдаваше на външния си вид, ми бе забавно. Искам да кажа, че едва ли смяташе да се срещне с някого. Гледката на един зелен люспест демон би разстроила мнозина от местните жители, независимо от факта как е облечен. Засега обаче намирах, че ще е най-разумно да си трая и да се отнасям със снизходжение към неговите усилия.

Всъщност този комплект му стоеше доста прилично. Ръкавите се оказаха възкъсички заради дълбината на ръцете му, но съвсем малко, тъй като аз бях по-висок и с това наваксвах повечето сантиметри от разликата. Наложи ни се да отрежем част от крачолите на панталоните, за да не личи, че краката на госта са по-къси, ала самите панталони

(както впрочем и ризата) не му бяха прекалено тесни. Дрехите си ги бях кроил собственоръчно и те висяха малко като чувал — поне докато бяха върху мен. Шивашкият занаят не е най-силната ми страна.

Аахз беше нахлузил обувките на Гаркин, които му прилепнаха изненадващо добре. Понечих да протестирам, но той изтъкна, че майсторът вече не може да ги използва, а пък ние можем. Нарече го прагматизъм. Ситуационна етика. Заяви, че щяла да ни бъде от голяма полза, ако не на шега съм решил да ставам магьосник...

— Хей, момче — гласът на демона прекъсна размишленията ми. Той изглеждаше увлечен в тършуване из различните ракли и кухненски шкафове в колибата. — Няма ли тук нещо като оръжия?

— Оръжия?

— Да, разбиращ ли, от ония работи, дето са убили стария Гаркин. Мечове, ножове, лъкове и прочие.

— Знам какво представляват. Просто не очаквах, че уважаемият господин Аахз ще се заинтересува от тях, нищо повече.

— Защо не?

— Ами-и... струва ми се, ти каза, че си бил магьосник.

— О, нали няма пак да минаваме през *това*, а, момче? Пък и какво общо има с последния ми въпрос?

— Виждаш ли, никога не съм познавал магьосник, който да използва други оръжия освен своите вълшебни способности.

— Наистина ли? И колко такива колеги познаваш?

— Един — признах аз.

— Страхотно. Слушай, чирако, ако старият Гаркин не е бил склонен да употребява оръжие, това си е негов проблем. Що се отнася до мен, аз бих искал няколко. Нали забелязваш, че в момента майстор Гаркин лежи мъртъв?

С подобна логика е трудно да се спори.

— В добавка — продължи той — действително ли желаеш да се захванеш с Исстван и неговата хайка, без да имаме нещо повече освен твоите магии и моята ловкост?

— Ще ти помогна в търсенето.

Започнахме да тършуваме за оръжия, но като се изключи арбалетът, с който бе убит Гаркин, не намерихме кой знае какво. От по-голямата ракла извадихме меч, в чиято ръкохватка бяха инкрустирани скъпоценни камъни, а върху работния тезгях на

домакина открихме два ножа — единият с бяла дръжка, другият с черна. Ако не броим споменатото, в колибата нямаше нищо, което дори донякъде да прилича на бойна принадлежност.

Аахз не изпадна във възторг.

— Не мога да повярвам. Някакъв меч със скапано острие, лош баланс и фалшиви камъни в ефеса и две ножлета, дето не са точени, откакто са направени. Всеки, който стопаниства оръжиета си по такъв начин, трябва да бъде пронизан с шиш.

— Него го пронизаха.

— Съвсем вярно. Е, щом това е всичко, което имаме, значи се налага да използваме този материал.

Той препаса меча на хълбок и затъкна ножа с бялата дръжка в своя колан. Помислих, че ще ми даде другия с черната ръкохватка, но вместо туй Аахз се наведе и го пъхна в обувката си.

— Аз няма ли да получа някакво оръжие?

— Можеш ли да си служиш с него?

— Ами... Ако...

Демонът продължи заниманията си. Под ризата ми, закрепен в собствения ми колан, носех малък резач, с който дерях дребния дивеч. Дори и за моето неопитно око бе ясно, че той е по-качествен от двата ножа, които Аахз току-що беше заграбил. Реших да не привличам вниманието му към темата.

— Добре, Скийв. Дядката къде си криеше парите?

Показах му. Един от камъните на камината бе разхлабен и отдолу измъкнахме семпла кожена кесия. Той подозрително се взря в посипалите се върху дланта му монети.

— Момче, я ме светни дали не бъркам. В това измерение медта и среброто не струват особено много, нали така?

— Ами среброто е донякъде ценно, но не се уважава толкова като златото.

— Тогава защо ни е тази ярма за пилета? Къде са истинските пари?

— Никога не сме държали кой знае колко.

— Я стига... През живота си не съм виждал магьосник, който да не е скътал нейде някой вързоп. Това, че Гаркин изобщо не е харчил, съвсем не означава, че не е притежавал богатство. Хайде размисли. Не си ли забелязвал тъсява нещо златно или със скъпоценни камъни?

— Ех, има няколко вещи, обаче те са защитени с проклятия.

— Момче, я поразсъждавай още малко. Ако ти беше някоя изкуфяла стара развалина, която не може да се измъкне и от книжна торба, как щеше да си пазиш съкровищата?

— Не зная.

— Браво бе. Ще ти обясня, след като ги съберем.

На бърза ръка натрупахме връз масата скромна купчинка трофеи — повечето от тях предмети, към които дълго време се бях отнасял със страхопочитание. Тук личаха една златна статуетка на мъж с лъвска глава, Трите перли на Кроул, тежковат златен медальон (слънце, част от лъчите на което липсваха) плюс пръстен с голям камък. Него, разбира се, свалихме от десницата на Гаркин. Аахз вдигна медальона нагоре.

— Ето ти пример за онова, дето намеквах току-що. Предполагам, че знаеш някаква история как точно са изчезнали тези блъскави лъчи?

— Да, господине — казах аз. — Имало едно загубено племе, което обожествявало огромна змийска жаба...

— Прескочи го. Това е класически номер. Занасяш златцето си на някой занаятчия и го накарваш да го оформи с множество ситни издатъци като пръсти, спици или... — той вдигна още по-високо украсението — слънчеви стрелички. Така съчетаваш най-доброто от два свята. Първо, разполагаш с нещо мистично и свръхестествено; добавяш тъмна история с призраци и вече никой не се осмелява да го докосне. Второ, това си има предимството, че ако са ти нужни малко пари в наличност, просто ще отчушиш едно пръстче или лъч и ще го продадеш на цената на златото. Вместо да загуби стойност, остатъкът я увеличава заради своята митична биография и чудноватите обстоятелства — естествено напълно измислени, — при които е бил потрошен.

Много странно, обаче не бях изненадан. Бях започнал да се питам дали нещо от онова, което ми е разправял майстор Гаркин, е истина.

— Значи нито един от тия предмети не крие в себе си някаква реална магическа сила или проклятие?

— Не, не съм теглил такъв извод. Понякога човек се натъква на същинска находка, но обикновено те са твърде малко и не се срещат често.

— Само че как можеш да различиш натуралния образец от фалшификата?

— От въпроса ти схващам, че Гаркин не те е научил да виждаш аурата. Е, това обяснява ситуацията. Вероятно се е боял, че ще вземеш съкровището му и ще избягаш. Хубаво, момче. Време е за първия ти урок. Случвало ли ти се е да сънуваш с отворени очи? Нали разбираш: просто да зяпнеш нещо и да оставиш ума си да витае?

Аз кимнах.

— Добре, ето какво искам да направиш. Смъкни се в стола, докато главата ти дойде почти на едно равнище с масата. Така се ядва. Удобно ли ти е? Чудесно! Сега ти препоръчвам да гледаш над тази маса в стената. Не се съсредоточавай в нея, ами отпусни акъла си да скита на свобода.

Сторих, както ми каза. Беше трудно да не спра око в определена точка, тъй че насила накарах своя мозък да блуждае. За какво да се заловя все пак? Я да видя какви мисли ми идваха, когато едва не запалих свещта. О, да. Аз съм Скийв. Аз съм могъщ и моята енергия нараства с всеки изминал ден. Усмихнах се на самия себе си. С помощта на демона скоро ще стана много вещ магьосник. И туй ще бъде само началото. После...

— Хей! — викнах, като се изправих в стола си.

Аахз трепна.

— Какво видя?

— Беше... ами май нищо.

— Я не ми вади душата, момче. И не ме лъжи.

— Просто за секунда ми се стори, че забелязвам нещо като червено сияние около пръстена, но щом погледнах право в него, то изчезна.

— Пръстенчето на Гаркин, м-м? Има смисъл. Е, това да е. Другите джунджурии трябва да са си наред.

Насмете голямата част от намереното в една торбичка. Върху масата остана само бижуто с камъка.

— Какво беше?

— Кое? Ах, онова, което си мярнал ли? Било е аура. Повечето хора я изльзват. Някои места — също, а иначе си е сигурен белег, че даден предмет е наистина магически. Готов съм да се обзаложа, че нашият Гаркин е използвал пръстена, за да опече нападателя.

— Няма ли да го вземем с нас?
— Умееш ли да контролираш такова чудо?
— Ами-и... не.

— Нито пък аз. Последното, дето ни трябва да носим на път, е пръстен, който изхвърля огън. Особено ако не знаем как се задейства. Зарежи го. Може би другите ще го намерят и ще го насочат към себе си.

Той пъхна торбичката в своя кожен колан.
— Че кои други? — подпитах за всеки случай.
— Мммм? А, другите убийци.
— Аахз, не разбирам. Какви други убийци? — опитах се запазя спокойствие, но нещо не успях.

— Точно тъй. Ти за пръв път се забъркваш с тях, нали?
Предполагах, че Гаркин...

— Друже, не можеш ли просто да ми обясниш?
— О! Естествено, Скийв. Катилите никога не работят сами. Затова и никога не пропускат. Обичат да се трудят на групички от двама до осмииа. Вероятно нейде наоколо има втори отбор. Ако вземем предвид респекта, който Исстван изпитва към Гаркин, смятам, че за задача като тази той не би изпратил по-малко от шестима души, може би дори и две групи.

— Искаш да кажеш, че през цялото време, докато ти се заглавичкваше с дрехи и ножове, насам са идвали още убийци?

— Отпусни се бе, момче. Те са от втория отбор. Ще изчакат някъде настани и по-рано от утре няма да се намесят. Въпрос на професионална вежливост. Гледат да оставят на тоя хаховец простор за действие. Освен това традицията изисква биячът, който наистина свърши работата, да може пръв да подбере от плячката, която се намира тук, преди колегите му да се покажат, за да получат равни пайове. Всички го правят, но се смята за връх на учтивостта да не забелязваш, че част от трофеите е била свита преди официалната подялба.

— Аахз, откъде знаеш толкова много за техните порядки?
Демонът прегълътна.
— Движих известно време с една убийца... възхитително моме, само дето не можеше да си държи устата затворена — даже и в

леглото. Понякога се чудя дали някоя професия действително пази тайните си тъй строго, колкото всички твърдят.

— И какво се случи?

— С кое?

— С онази мадама — убийцата.

— Не е твоя работа, момче — Аахз изведнъж стана рязък. — Чакат ни по-важни задачки.

— Добре. Какво ще правим?

— Ами най-напред ще погребем импа. Може би така ще отклоним другите от нашата следа. Ако извадим късмет, ще помислят, че е заграбил цялата плячка и е изчезнал. Няма да бъде за сефте я.

— Не, имам предвид след туй. Стягаме се за път, но къде отиваме?

— Момче, понякога ме дразниш. Това не е даже магия. Това са си бойни действия, продуктувани от здравия разум. Първо, намираме Исстван. Второ, преценяваме силата му. Трето, изготвяме планове, четвърто, довеждаме ги докрай... че и него, надявам се.

— Мм... Аахз, може ли за минута да се върнем към първото?
Къде ще открием този Исстван?

Последното изречение го сепна не на шега. Кимна:

— Ти не знаеш ли къде е?

— До днес дори не му бях чувал името.

Седнахме мълчаливо и дълго се гледахме един друг.

ГЛАВА ПЕТА

Само непрекъснатото и добросъвестно упражняване на бойните изкуства осигурява дълъг и щастлив живот.

Б. Лий

— Момче, струва ми се, че го измислих.

Щом заговори, Аахз престана да точи меча си и провери остротата му. Откакто започнахме нашето пътешествие, бе използвал всяка възможност да се труди над оръжията си. Дори и когато просто спирахме на почивка край някой поток, той се заемаше да шлифова или балансира. Чувствах, че през последната седмица само от гледане съм научил за тях повече, отколкото през целия ми предишен живот.

— Какво си измислил?

— Защо хората от този свят се обучават да владеят или оръжие, или магия, но не и двете заедно?!

— Е, защо?

— Ами веднага мога да видя чифт причини. Първо това си е въпрос на вътрешна настройка. На рефлекс бих казал. Човек реагира тъй, както са го възпитали. Ако възпитанието ти включва разни там оръжия, при кризисно положение ще се спасяваш с тях. Ако пък са те учили на магьосничество, ще търсиш неговата чародейна помощ. Когато си обучаван и по двата начина, проблемът е, че ще се колебаеш, докато решиш кой точно да използваш, и междувременно ще те напердашат. Така че, за да опости нещата, Гаркин ти е преподавал все магия. Вероятно и той самият е бил запознат единствено с нея.

Поразъдих няколко секунди.

— Има смисъл — рекох. — А каква е втората причина?

Демонът ми се ухили.

— Кривата на усвояемостта. Ако онова, което ми каза за очакваната продължителност на живота във вашия свят, е дори отчасти

вярно, и ако ти си пример колко бързо се учат хората тук, ще имаш време да усвоиш или само едното, или само другото.

— Май предпочитам първото обяснение.

Той захихика под нос и пак взе да точи меча си.

По-рано иронията му щеше да ме докачи, но сега я приех мимоходом. Изглежда, че му беше навик да бъде критичен към всичко в нашето измерение и особено към мен. След седмица непрекъснато общуване с него единственото, което можеше да ме обезпокои, бе да престане да мърмори.

Всъщност аз бях съвсем доволен от напредъка си в магията. Под Аахзовото опекунство всеки ден силите ми нарастваха все повече. Сред най-ценните уроци, които получих, бе как да черпя мощ директно от земята. Номерът е да си представиш енергията като осезаема величина (подобно на водата, да речем) и да я теглиш нагоре по единия крак към ума, докато отделяш изразходваното по другия крак обратно надолу. Вече можех напълно да се презаредя след цял ден яко ходене, само като застана за няколко минути със затворени очи и по този начин задействам кръговрата. Както винаги, Аахз не се впечатли. Според него би трябвало да извършвам обмена на енергия вървешком, обаче аз не позволих мърморенето му да потуши моя ентузиазъм. Учех се, и то по-бързо, отколкото съм мечтал, че е възможно.

— Хей, момче! Би ли ми донесъл някое дръвце?

Усмихнах се вътрешно и се озърнах. На десетина фута встрани имаше малък изсъхнал клон, дълъг около три педи. Бавно протегнах пръст — ето че клонът излетя, понесе се плавно над поляната и увисна във въздуха пред Аахз.

— Не е зле, чирако — призна той. Сетне мечът му проблясна и кълъцна дръвцето на две парчета, които тупнаха на земята. Демонът вдигна едното, заоглежда среза.

— Хмммм... може би за тази калъчка още има надежда. Защо ги остави да паднат?

Туй бе отправено към моя милост.

— Не знам. Предполагам, че си ме стреснал, когато размаха меча.

— О, наистина ли?

Изведнъж той запокити пръчката към мен. Изпищях и се помързих да се отместя от пътя й, ала тя болезнено ме перна по рамото.

— Ей! Това пък кому е нужно?

Люспестият отвърна твърдо:

— Наречи го практически урок. Знаеш, че можеш да контролираш пръчката, понеже току-що го направи, когато ми я докара. Е, защо сега се опита да се отклониш от нея? Защо просто не я спря с твоята магия?

— Смятам, че изобщо не ми е хрумнало. Ти не ми остави много време за мислене.

— Добре, тогава размишлявай! Този път си предупреден, че идва.

Той вдигна втория къс дърво и зачака, усмихвайки се злобно — лесна работа, ако имаш заострени зъби. Аз го игнорирах и дадох на ума си възможност да успокои; после кимнах, че съм готов.

Пръчката ме удари право в гърдите.

— Оу! — изкоментирах.

— Ето тук, млади ми приятелю, е разликата между класната стая и живия живот. Класната стая ти дава чудесния шанс да разбереш, че нещата са постижими и че ти можеш да ги вършиш, но в действителност никога няма да ти позволят лукса да събираш силите си на спокойствие. И твърде рядко ще разполагаш с неподвижна мишеня.

— Слушай бе, Аахз. Ако наистина се стараеш да изградиш у мен самоувереност, защо всеки път, щом започна да мисля, че съм стигнал донякъде, ми издърпваш чергата под краката?

Той се изправи и запаса меча.

— Вярата в собствените сили е нещо великолепно, Скийв, но не и когато е неоправдана. Един ден ще заложим живота на някого от нас (или и на двамка ни) на твоите способности и хич няма да ни е от полза, ако през цялото обучение си се самозаблуждавал. Сега да се залавяме за работа!

— Ъ-ъ... имаме ли време?

— Спокойно, момче. Имповете са упорити, обаче пътуват бавно.

Нашата стратегия след напускането на колибата беше проста. Тъй като нямахме определена посока, в която да вървим, щяхме да следим силовите линии на света, докато намерим Исстван или пък напипаме друг майстор, способен да ни ориентира към него.

Тук човек може да запита какво ще рече силови линии. Аз например запитах. Това, както го обясни Аахз, са ония пътечки, по които енергийте на едно измерение текат най-свободно. В много отношения те не се различават особено от магнитните си „посестрими“ и са съюзник, а понякога и враг на магьосника. Хората, дето умеят да се зареждат от тях, обикновено се заселват върху или близо до някой от тези вълшебни източници.

Теорията на демона беше, че местоположението на Гаркин е било открито чрез въпросната незрима плетеница. Ето защо бе логично да търсим и Исстван по същия начин.

Разбира се, аз не знаех нищо за силовия лабиринт, нито как да го изследвам — поне докато Аахз не ме научи. Техниката не беше трудна, което се оказа истински късмет, понеже бях затънал до гуша да поемам всички други уроци, с които ме заливаше люспестият.

Човек просто затваря очи и се отпуска. После се опитва да си представи едно двувърхо копие в сияйно жълто и червено, увиснало във въздуха. Интензивността на сиянието е белег за близост до съответна линия; насочеността на върховете указва потока на енергията. Също като стрелката на компаса, каквото и да означава тя.

Щом установихме, че Гаркин се е настанил тъкмо върху такава пътечка, както беше подозирал Аахз, и определихме направлението на енергийния ръкав, се сблъскахме с нов проблем. Накъде да тръгнем?

Решението бе от особена важност, защото (ако демонът излезеше прав) в едната посока щяха да очакват група импове убийци и твърде вероятно *точно това* да бе пътят, по който искахме да потеглим.

Разчепкахме проблема, като вървяхме цял ден перпендикулярно на силовата линия, сетне два дни успоредно на нея в избраната от нас страна и накрая стъпихме пак върху линията, преди да продължим пътешествието си. Надявахме се, че по този начин напълно ще заобиколим убийците.

Това хем свърши работа, хем не.

Свърши работа, доколкото не попаднахме на засада Въобще не я свърши, защото сега, изглежда, имповете бяха подир нас, макар да не се знаеше дали наистина са ни проследили... или просто са тръгнали обратно към своя господар.

— Нека повторя, момче — настоя Аахз, — туй е добър нишан. Означава, че сме избрали правилната посока и че ще стигнем до

Исстван, преди неговите убийци да му докладват.

— Ами ако сме хванали погрешния път, господине? — заспорих аз. — Ами ако действително са ни надушили? Колко време тряба да се движим в тази насока докато се откажем и си го признаем?

— Хм... Колко време мислиш, че ще ти отнеме да научиш достатъчно магията, за да се изправиш срещу една банда катили, накичени с оръжия от друго измерение?

— Хайде да се хващаме на хорото — твърдо предложих аз.

Той се огледа и кимна към изкорубено овощно дърво оттатък поляната, цялото заобиколено с изпопадали от вятъра плодове:

— Ясно. Ето какво искам да направиш. Зяпай небето, съзерцавай пъпа си или каквото там щеш. После, щом ти кажа, използвай своята мощ, та да сграбчиш някой от онези плодове и да ми го хвърлиш.

Не зная колко часа похарчихме за това упражнение. Да мобилизиращ силите си в неочекван момент е по-трудно, отколкото изглежда. Таман взех да си мисля, че съм се изпедепсал, и коварният Аахз смени тактиката. Започваще разговор, като преднамерено ме разсейваше и изведнъж ме прекъсваше насред думата със своя сигнал. Няма защо да ви разправям, че отчайващо се издънвах.

— Почини си, момче. Слушай, я пробвай по друг начин. Вместо всеки път да събиращ сили от нула, отдели някакво пространство вътре в себе си и натрупай там малко енергия. Създай си навик да държиш тази резерва, вързана нейде на късо и готова да ти осигури прикритие, докато не насочиш големите оръдия.

— Какво е това оръдие?

— Няма значение. Просто изгради резервата и пак ще опитаме.

С тоя допълнителен съвет на мое разположение упражнението тръгна значително по-добре. Най-накрая Аахз заряза практическите уроци и ме привлече да му помагам в неговите тренировки с ножовете. Всъщност тази история ми се нравеше доста. Тя изискваше от мен да левитирам някой от плодовете и да го карам да хвърчи над поляната, докато демонът забучи острие в него. Като добавъчен хитър щрих изваждах ножа и го изпращах обратно за нов опит. Задачата бе монотонна, но никога не ми дотягаше. Изглеждаше почти свръхестествено как пробляскващият, премятащ се къс стомана се стрелва да засече плода, а Аахз тренира първо мятане отгоре, сетне отдолу, сега и бекхенд.

— Спри го, Скийв!

Викът на люспестия рязко ме изтръгна от моя унес. Без да мисля, посегнах с ума си и... и ножът увисна на сред въздушното пространство! Аз примигнах, обаче го задържах там — искрящ на фут от яркия плод, който също висеше, застинал на място.

— Так-ка! Ей туй е номерът, драги ми Скийв! Вече имаме нещо, в което да сме уверени!

— Направих го! — измрънках, не вярвайки на очите си.

— И още как! Това дребно късче магия един ден ще ти спаси живота.

По навик върнах ножа към него. Той го сграбчи във въздуха и се зае да го намества в колана си, но спря и наклони глава настрани.

— Ау, точно навреме. Някой идва.

— Откъде знаеш?

— Нищо особено, освен че слухът ми е малко по-остър от твоя. Не се паникьосвай. Не са имповете. Ако се съди по звука — копитна твар. Само че никое диво животно не се движи по толкова права линия, нито пък тъй очебийно.

— Какво имаше предвид с това „точно навреме“? Няма ли да се скрием?

— Не и този път — Аахз ми се ухили. — Добре се развиваши. Моментът е подходящ да научиш една нова магия. Разполагаме с няколко дни, преди онзи, който и да е той, се добере дотук.

— Дни?

Демонът ловко се пригаждаше към нашето измерение, обаче отделни подробности все още го затрудняваха.

— Я пак изброй напълно тия мерки за време — изръмжа навъсен.

— Секунди, минути, часове...

— Разбрах! Имаме няколко минути.

— Ама аз не мога да науча нова магия толкова бързо!

— Ще можеш и оттатък ще минеш. Тази е лесна. Чисто и просто трябва така да преобразиш моите черти, че да изглеждам съвсем като човек.

— Как да го направя?

— По същия начин, по който вършиш останалите работи — с ума си. Първо си затвори очите... затвори ги... добре, после си спомни

нечие лице.

Всичко, за което успях да се сетя, беше Гаркин, тъй че си представих физиономиите им една до друга.

— Сега премести новото лице върху моето... и ги слей или изгради необходимите черти. Като пластилин... здраво задръж това вдън акъла си и отвори очи.

Погледнах и се разочаровах.

— Не действа!

— Действа и още как.

Той се взираше в помътнялото огледало, което бе измъкнал от кесията на своя шарен пояс.

— Но ти не си се променил!

— О, напротив, момче. *Tu* не улавяш никаква разлика, понеже си направил магията. Това е илюзия и тъй като знае истината, твоят ум не може да бъде подведен, ала всички други ще се заблудят. Гаркин, а? Хубаво де, засега ще свърши работа.

Фактът, че Аахз разпозна новата си физиономия, ме слиса.

— Наистина ли успяваш да видиш лицето на майстор Гаркин?

— Естествено. Искаш ли да погледнеш?

Предложи ми лъскавото стъкло и се захили. Шегата беше лоша. Едно от първите неща по отношение на съмнителното му положение в този свят, което открихме, бе, че докато той можеше да се вижда в огледало, никой от нас не смогваше да го съзре. Аз поне не бях способен.

Ето че дочух шума от приближаващия ездач.

— Аахз, сигурен ли си...

— Вярвай ми, Скийв. Няма за какво да се кахъриш.

Кахърях се. Конникът вече се забелязваше. Бе висок мускулест мъж с вид на войн. Това се подчертаваше от массивния боен еднорог, който той яздеше, натоварен с оръжия и броня.

— Хей, приятелю. Не е ли...

— Отпусни се, момче. Виж сега.

Моят партньор пристъпи чевръсто и вдигна десница.

— Здравей, страннико! Колко има до следващия град?

Мъжът насочи животното си към нас. На свой ред вдигна до половина ръката си за поздрав, но сетне изведнъж се вцепени. Наклони се напред, присви очи към Аахз, после ужасен се дръпна назад.

— О, бого́ве! Демон!

ГЛАВА ШЕСТА

Вниманието към подробностите е паролата за измъкване на информация от един неподозиращ свидетел.

Инсп. Клузо

Ужасът не парализира война за дълго. Всъщност изобщо не го парализира! Щом направи откритието, той предприе съответни мерки. Странно, но те се заключаваха в това да се облегне назад в седлото си и трескаво да затършува в една от торбите, прикрепени отстрани — положение, най-малкото рисковано.

Очевидно не само аз бях забелязал нестабилността в позата му. Аахз скочи напред с кряськ, като заразмахва ръце пред муциуната на животното. Бидейки разумна твар, еднорогът се изправи върху задните си крака, после хукна и изтърси пришълеца на главата му.

— О, богове мои! — изрева оня, опитвайки се да се освободи от неу碌едната купчина оръжия и доспехи. — Убивал съм хора даже за по-малко!

Реших, че ако искам да избягна заплахата му, тряба лично да се включва в цялата работа. Посегнах с ума си, докопах голям колкото юмрук камък и го запокитих към незашитената му от шлема вежда. Мъжът се строполи като биче под брадвата на касапин.

Затаили дъх, няколко дълги мига двамата оглеждахме падналиявойн.

— „Отпусни се, Скийв! Тая е лесна, Скийв! Вярвай ми, Скийв!“
Абе, Аахз, когато оплетеш конците, то е здравата, нали?

— Трай, момче!

И той пак започна да ровичка из кесията си.

— Не ща да трая, искам да знам какво стана с глупакоустойчивата магия, на която ме научи.

— Аз самият се занимавах с подобен въпрос — извади отново огледалцето и се взря в него. — Слушай, младок, провери аурата му и си отваряй очите за нещо необичайно.

— „Трай, момче! Провери му аурата, младок!“ Да не смяташ, че съм ти някакъв... Хей!

— Какво има?

— Ами... неговата аура! Цялата е червеникаво-жълта, ако се изключи една синя кръпка на гърдите му.

— Така си и мислех! — с бърз скок Аахз прехвърча през поляната и като хищен звяр клекна до падналия мъж. — Виж това!

На ремъче около врата на война забелязах груб сребърен амулет, изобразяващ саламандър с едно око в центъра на челото.

— Какво е туй, друже?

— Не съм сигурен, но ми хрумна интересна идея. Сега ми помогни да се оправим. Искам да премахнеш магията за преобразяване на чертите.

Вдигнах вежди.

— Каква магия?

— Хайде, момче, събуди се! Същата, която промени лицето ми.

— Точно това имам предвид. За какво говориш?

— Виж, Скийв, недей да ми оригиналничиш. Просто го направи!

Той скоро ще се свести.

Затворих с въздишка очите си и се заех с наглед безсмислената задача. Този път беше по-лесно да си представя физиономията на Гаркин, сетне да отстрания ненужните черти, докато пред мисловния ми взор не се появи злобарски ухиленото лице на люспестия. Тогава отворих клепачи и прецених стореното. Изглеждаше си досущ като зелен демон. Страхотно!

— И сега какво? — запитах.

Сякаш в отговор войнът изстена и седна. Тръсна глава, като че ли да я проясни; взря се в нас. Погледът му попадна право върху Аахз, при което човекът примигна, облещи се пак и поsegна за меча си, колкото да открие, че го няма. Кинжалът и бойната му секира също бяха изчезнали. Очевидно докато аз премахвах магията, моят спътник не бе стоял с празни ръце.

Пръв подзе Аахз:

— Успокой се, страннико. Нещата не са такива, каквите изглеждат.

Мъжът скочи на крака и застана в нападателна поза със стиснати юмруци.

— Пази се, демоне! — напевно и глухо проточи той. — На мен не ми липсват защити.

— О, тъй ли? Я изброй поне три. Но, както ти казах, не се вълнувай. Преди всичко аз не съм демон.

— Знай, изчадие, че този амулет ми дава възможност да прозира през всякакви магии и да те виждам такъв, какъвто си всъщност.

Значи туй било! Увереността в собствените ми способности се възврна стремглаво.

— Приятелю, може и да не ми повярваш, обаче видът на тоя талисман ме изпъльва с радост, защото той ще подкрепи онова, което възнамерявам да ти кажа.

— Не си прахосвай лъжите с мен. Твоята маска е смъкната! Ти си демон!

— Правилно, господине. Все пак би ли ми направил една услуга? — без да припира, Аахз седна с кръстосани крака на земята. — Можеш ли за момент да свалиш амулета?

— Да го сваля? — Ето че мъжът се озадачи, но после бързо събра сили. — Не, демонска главо. Опитваш се да ме подтъжеш да махна моята защита, за да ме убиеш!

— Слушай, глупако. Ако искахме да те ликвидираме, щяхме да го сторим, докато лежеше като труп.

За пръв път човекът сякаш се замисли.

— Воистина, това е факт.

— Тогава ще ми доставиш ли за миг удоволствието да смъкнеш амулета?

Войнът се поколеба, сетне бавно откачи талисмана. Погледна втренчен Аахз и се намръщи:

— Колко странно. Ти все още изглеждаш като демон!

— Вярно, а сега нека ти задам един въпрос. Прав ли съм да схващам от думите ти, че ти имаш известни познания за нашето племе?

— Да, повече от петнайсет години аз съм ловец на демони — гордо заяви онзи.

— О, така ли?

За минута се изплаших, че Аахз ще издъни целия гамбит, но той отново се овладя и продължи:

— Тогава какви ми нещо, приятелю. При твоя дълъг опит по темата случвало ли ти се е поне веднъж да се срещнеш с някого, който прилича на демон?

— Разбира се, че не! Те винаги използват своята магия, за да се преобразят.

Леле колко знаеше за демонологията!

— Следователно това доказва моята мисъл.

— Каква мисъл?

Изведнъж ми се стори, че Аахз ще го хване за раменете и ще го раздруса. Хрумна ми, че може би в този свят фините методи на люспестия не вървят.

— Нека опитам аз, драги Аахз. Виж, господине. Онова, което той се мъчи да ти каже, е, че ако беше демон, то не би изглеждал като такъв... само че той изглежда като демон, така че на практика не е.

— Ох! — изпухтя мъжът с внезапно просветление.

— Май не ме разбра — промърмори моят наставник. — Или...?

— Но ако не си демон, защо тогава създаваш подобно впечатление?

— Axx... — въздъхна Аахз, — ей тук е цялата работа. Виждаш ли, просто съм прокълнат!

— Прокълнат?

— Да. Слушай, и аз като теб съм ловец на демонски изчадия. Всъщност имах доста успехи. Изградил съм си бая свистно име в нашата област.

— Никога не съм те чувал — измрънка войнът.

— Е, и ние никога не бяхме чували за твоя милост — подпях на свой ред.

— Вие дори не знаете как се казвам!

— О, съжалявам — едва сега си припомних добрите обноски. — Аз се наричам Скийв, а пък този... демоноловец е Аахз.

— Приятно ми е да се запознаем. Известен съм с името Куигли.

— Ако мога да продължа...

— Извинявай, Аахз.

— Както споменах, благодарение на моя безпрецедентен успех бях постигнал определена слава сред жертвите си. От време на време това се оказваше доста досадно, тъй като щом научеха, че пристигам, повечето демони предпочитаха да избягат от своята територия или да се самоубият.

Куигли ми кимна:

— Той винаги ли се фука толкова?

— Тепърва започва.

— Хм, както и да е... Един ден се бях вкопчил в битка с някакъв демон, особено грозен гад, когато той ме стресна, обръщайки се към мен по име. „Аахз! — рече. — Преди да нанесеш удара си, би трябвало да узнаеш, че кариерата ти е на привършване!“ Разбира се, аз му се изсмях, защото съм очиствал далеч по-свирепи чудовища, понякога и по две наведнъж. „Смей се, колкото си щеш — прогърмя гласът му, — но нарочен конclave^[1] от демони ме упълномощи да се разправя с теб. Независимо дали ще ме унищожиш, или не, ти си обречен да свършиш по същия начин, който си наложил на мнозина от нас.“ Убих го, то се знае, смятайки, че бълфира, ала оттогава животът ми вече не е същият.

— Защо да не е?

— Заради проклятието! Когато се върнах при коня, този предан оръженосец тук ме погледна и припадна.

— Нищо такова не съм правил! Искам да кажа... това беше от жегата.

— Да, Скийв, разбира се — Аахз лукаво намигна на Куигли. — Във всеки случай за мой ужас бързо открих, че преди да издъхне, онзи гад ме е омагьосал да изглеждам като демон в очите на всички, които ме зърнат.

— Пъклено дело. Хитро, но пъклено.

— Сам виждаш колко е ловък техният план! Аз, най-яростният от ловците на демони, на свой ред съм преследван от събрата си човеци. Принуден съм да се крия като животно и едничък моят син ми прави компания.

— Струва ми се, ти спомена, че той ти е оръженосец.

— И оръженосец също. О, колко е иронично всичко.

— Тц-тц, страшна работа. Щеше ми се да ти помогна с нещо.

— Може би ще успееш — чаровно се усмихна люспестият, вдигайки рамене.

Куигли се сви. Стори ми се успокояващ факт, че и друг споделя моята реакция на Аахзовата усмивка.

— Ъ-ъ... как? Искам да кажа, аз съм само един ловец на демони.

— И точно с това можеш да ни съдействаш. Виждаш ли, в момента ни преследват няколко демона. Дойде ми наум, че бихме могли взаимно да си бъдем полезни. Ние ще ти осигурим мишени, а ти от своя страна ще ни избавиш от кошмарна напаст.

— Кошмарни ли са? — Куигли бе ужасен.

— Просто думата е такава. Е, к'во ще речеш? Става ли?

— Не знам. Вече съм се заел с една мисия и обикновено не се захващам с нова задача, докато не приключва с предишната. Човек, който не ме познава, може да си помисли, че съм се отказал, че съм се уплашил или нещо такова. Тези работи развалят репутацията.

— Туй изобщо не е проблем — настоя Аахз. — Едва ли ще ти се наложи да се отклониш от пътя си. Само изчакай тук и те ще пристигнат.

— Между другото, защо ви преследват?

— Един коварен магьосник ги е пратил подир нас, след като излязох такъв глупак да се обърна към него за помощ. Заради проклятието, нали разбираш?

— Естествено... я чакай малко. Случайно той магьосник да се нарича Гаркин?

— Ами да. Защо? Познаваш ли го?

— Е, че как — моята специална мисия се отнася тъкмо до него. Това е човекът, когото смятам да убия.

— Хм, защо? — намесих се аз. — Майстор Гаркин не е демон.

— Но е ятак на демони, хлапе — Аахз предупредително свъси вежди към мен. — Факт, достатъчен за всеки ловец на изчадия. Така ли е, Куигли?

— Така е. Запомни го, хлапе.

Аз енергично закимах, чувствайки се изведнъж страшно изнервен от цялата тази среща.

Умълчахме се.

— Откъде впрочем чу за Гаркин, Куигли? — небрежно подпита Аахз.

— Много необично, но от един ханджия... мисля, че се казваше Исстван... малко странен, ала действително искрен. Преди около три седмици езда... обаче ние говорехме за вашия проблем. Защо е пратил демоните след вас?

— Ами (както вече обясних) потърсих го, за да се опитам да го предумам да отстрани всички възможни проклятия. Тогава не разбрах, че всъщност самият той се е съюзил с гадовете. Беше чувал за мен и направо отказа да ме подкрепи. Нещо повече, когато си тръгнахме, насочил няколко от неговите демони по следите ни.

— Аха. Колко спомена, че са?

— Само двама — увери го Аахз. — От време на време ги зърваме.

— Чудесно — кимна Куигли. — Ще го направя. Ще ти помогна в твоята битка.

— Това е прекрасно, като се изключи едно нещо. Ние няма да сме тук.

— Защо не? Мислех си, че като ловец на демони ще се зарадваш на възможността, щом силите се изравнят. Или не познах?

— Ако остана с тебе, никаква битка няма да се получи — високомерно заяви Аахз. — Както намекнах, имам известна репутация сред демоните. Видят ли ме тук, те просто ще офейкат.

— Честно казано, не ми се вярва — забеляза Куигли.

Бях склонен да се съглася с него, но си затраях.

— Е, трябва да призная, че част от нежеланието им да влизат в бой е свързано с моя магически меч.

— Магически ли?

— Да — Аахз потупа канията върху хълбока си. — Това оръжие някога е принадлежало на прочутия убиец на демони Алфанс де Кларио.

— Никога не съм го чувал.

— Как така никога? Сигурен ли си, че си ловец на най-коварното племе? Ами че той е ликвидирал над двеста изчадия с този меч! Разправят, магията му е такава, че който го владее, не може да бъде сразен от демон.

— Де Кларио от какво е умрял?

— Бил заклан с нож от една изпълнителка на екзотични танци. Ужасяващо.

Войнът въздъхна:

— Да, те са си такива мръсници. А мечът действа ли все още?

— Разбира се, като всеки друг меч. Може би му е малко тежичък върхът, обаче...

— Не. Имам предвид магията. *Тя* действа ли?

— Мога да се закълна, че откакто съм започнал да го използвам, не съм бил убит от демон.

— И тези гадове наистина го разпознават и бягат от притежателя му?

— Точно така, господине. Естествено аз от години не съм имал сгода да го употребявам. Бях прекалено зает да премахна това проклятие. От време на време съм си мислил да го продам, но ако някога пак се върна към занаята, той ще ми помогне много за... ъ-ъ... за възстановяването на репутацията ми.

Изведнъж осъзнах каква цел преследваше Аахз. Куигли се нахвърли на стръвта като гладна щукокостенурка.

— Хмм — рече той. — Знаеш ли какво? Просто за да подам ръка на един колега ловец на демони, комуто не е провървяло, ще го взема от тебе за пет жълтици.

— Пет жълтици! Шегуваш се. Аз съм платил за него цели триста. Едва ли мога да го отстъпя за по-малко от двеста.

— О, жалко, това ме изключва от купувачите. У себе си имам само петдесетина златни монети.

— Тъй ли?

— Да, никога не пътувам с повече от...

— Но пък времената са трудни и като си давам сметка как ще го използваш, за да се биеш със злодейте, дето ме проклеха... Да, мисля, че бих ти го продал за петдесет жълтици.

— Ама туй са всичките пари, които нося!

— Така е, но каква полза от една пълна кесия, ако те разкъса демон?

— И това е вярно. Дай да го погледна.

Пое меча, претегли го на ръка и замахна няколко пъти за опит.

— Лош баланс — направи той гримаса.

— Свиква се.

— Калпава стомана — забеляза Куигли, като присви очи срещу острието.

— Обаче е добре заточена.

— Е, моят треньор винаги ми разправяше: „Ако се грижиш за меча си, и той ще се грижи за теб!“

— Трябва да сме имали един и същ треньор.

Двамата се усмихнаха взаимно. Аз се почувствах малко кофти.

— Все пак не знам. Петдесет златни парета са много.

— Ти само погледни тези скъпоценни камъни по ръкохватката.

— Абе, видях ги. Фалшиви са.

— Да-да! Направени са да изглеждат фалшиви. Това скрива цената им.

— Ловко са ги докарали. Какви са те впрочем?

— Ласкаещи камъни — изсумтя Аахз.

— Ласкаещи ли?

— Да. Твърди се, че осигуряват популярността ти сред дамите, ако схващаш какво имам предвид.

— Но петдесет жълтици са всичките ми пари...

— Виж к'во ще ти кажа. Свали ги на четирийсет и пет и добави твоя меч. Ясно?

— Моя меч?

— Разбира се. Този красавец ще се погрижи за теб, а пък твоята калъчка ще предпазва оръженосеца и мен от възможността да се окажем беззащитни в тая езическа земя.

— Хмм. Вижда ми се доста справедливо. Е, струва ми се, че ти сключи добра сделка, приятелю.

Двамата си стиснаха церемониално ръцете и се заеха да осъществяват споразумението. Аз използвах пролуката да ги прекъсна:

— Колко жалко, че трябва да се разделим тъй бързо.

— Защо да е тъй бързо? — озадачи се войнът.

— Няма нужда да припираме — увери го Аахз, като здравата ме халоса с лакът в ребрата.

— Но, драги Аахз, нали щяхме да повървим още малко преди залез слънце, пък и на Куигли му трябва време да се приготви за битката.

— Какво толкова има да пригответям? — запита онзи.

— Твоя еднорог — твърдоглаво продължих аз. — Не искаш ли да го хванеш все пак?

— Моят вълшебен кон! Всичката ми броня е на това животно!

— Едва ли се е запилял надалеч — изръмжа люспестият.

— Има бандити, дето не биха се зарадвали на нищо така, както ако сложат ръка върху един добър боен еднорог — Куигли се вдигна на нозе. — А и аз предпочитам да е с мен, за да ми помогне да се бия с демоните. Да, трябва да потеглям. Благодаря ви за съдействието, приятели. Безопасно пътуване, докато се срещнем отново.

С неопределен махване на десницата той изчезна от гората, като подсвиркваше на ездитното си животно.

— Сега ми кажи за какво беше всичко това! — избухна гневно моят партньор.

— Кое, Аахз?

— Голямото бързане да се избавиш от него. Какъвто си е наивен, щях да изтъргувам и гащите му, и всичко що-годе ценно, което би могъл да носи със себе си. Най-вече ми се щеше да пипна този амулет.

— Въщност исках да му видя гърба, преди да е съзрял недостатъка в семплата ти басничка.

— Кой? Че изтърсих онуй за сина оръженосец? Куигли не би...

— Не, другото.

— К'во друго?

Въздейхнах тежко:

— Слушай, той прозря твоята маскировка, понеже медальонът му позволява да наднича зад магиите, нали?

— Точно така реагирах и аз, като казах, че съм жертва на демонско проклятие...

— ... което е променило външния ти вид чрез магия. Само че ако Куигли не ни излъга, наистина би трявало да може да пробие през тази „завеса“ и да те види като нормален човек. Прав ли съм, а?

— Хмм... Май е по-добре, след като знаем къде е Исстван, да тръгваме още сега.

Аз обаче не бях склонен да изтърва тъй лесно малкия си триумф.

— Кажи ми, Аахз, какво би сторил, ако се сблъскаме с някой ловец на демони, който е толкова умен, колкото съм аз?

— Лесна работа — той се усмихна и потупа арбалета. — Ще го убия. Позамисли се над това.

Позамислих се.

[1] В случая — събрание на високопоставени. — Б.ред. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Има ли на света нещо по-красиво и предпазващо от простичката сложност на паяжината?

Шарлот

Затворих очи, за да се съсредоточа. Беше по-трудно, отколкото да извличам енергия от някоя силова линия направо към моето тяло. Изпънах пръст (понеже исках да подобря фокусировката), като го насочих в една точка на около пет ярда от мен.

Идеята за черпене на енергия от голямо разстояние и за контролирането ѝ ми изглеждаше фантастична, докато Аахз не изтъкна, че това е същото, както упражнението за запалване на свещта, което вече бях усвоил. Сега операцията не ми се струваше невъзможна, а само тежка.

Уверено стесних полето на моята концентрация и през мисловното си око видях как в означената точка се появи сияйна синя светлина. Без да нарушавам своето вглъбяване, извъртях в бавна дъга показалец над главата си. Светлината го последва, като изряза блестяща лазурна дира във въздуха подир себе си. Щом тя отново докосна земята или мястото, където чувствах, че трябва да бъде земята, аз пак вдигнах пръст и придвижих сиянието по втората дъга на защитната пентаграма.

Дойде ми наум, че туй, което върша, не се различава много от изчертаването на нормалния плосък петоъгълник, който Гаркин използваше в колибата. Единствената отлика бе, че вместо да е нарисувана върху пода, тази фигура бе изрязана над мен, а върховете ѝ се спускаха надолу. Напомняше по-скоро чадър, отколкото граница.

Друга важна особеност (мислех си, докато приключвах задачата) беше, че го правя аз. Аз, Скийв. Онова, което някога бях наблюдавал със страхопочитание, днес го постигах като нещо рутинно.

Докоснах със светлината изходната точка, за да довърша пентаграмата. Изпълнен с тихо задоволство, останах за миг прав и със затворени очи, разглеждайки сияйните сини линии, откроени пред мисловния ми взор.

— Страхотно, момче — долетя гласът на Аахз. — Но какво ще кажеш малко да я отслабиш, преди да сме привлечли всички селяни и ловци на демони в страната?

Изненадан, отворих клепачи.

Пентаграмата все още си стоеше на мястото! Не в моето въображение, а действително блестейки над главата ми. Студената й сапфирена светлина озаряваше така призрачно сцената, че едва ли не погълщаше топлината на нашия собствен лагерен огън.

— Съжалявам, Аахз.

Бързо отслабих моя контрол над енергията и проследих как линиите на петоъгълника избледняха до степен на невидимост. Разбира се, продължих да усещам присъствието им в нощния въздух над мен. Сега обаче нормалният поглед не можеше да ги съзре. Повече заради удоволствието да го изпитам, отколкото поради някаква липса на самочувствие, отново затворих очи и потърсих пентаграмата. Да, очертанията й светеха там — блещукаща красота; по-хладно и вдъхващо увереност присъствие, противостоящо на нетърпеливия червеникаво-златист блясък от двувърхото копие на силовата линия. То упорито сочеше посоката на утрешния ни маршрут.

— Сядай, момче, и си довърши гущероптицата.

Вече наистина бяхме излезли от гората, но въпреки близостта на пътя дивечът все още бе в изобилие и лесно ставаше плячка на моите примки. Аахз продължаваше да отказва да ми прави компания в яденето, твърдейки, че единственото нещо в това измерение, което си струвало да бъде консумирано, е алкохолът. Аз обаче си хапвах начесто и по царски.

— Знаеш ли, младо? — кимна люспестият, като отклони поглед от нескончаемото си острене на меча. — Ти действително се справяш много добре с уроците.

— Какво искаш да кажеш? — измучах през една кост, надявайки се, че той ще ми обясни.

— Станал си значително по-уверен в твоята магия. Само че трябва да внимаваш повече с контрола. В тази пентаграма имаше

достатъчно енергия да изпържи всичко, което налети на нея.

— Сигурно продължавам малко да се тревожа за убийците.

— Успокой се, момче. Изминаха цели три дни, откакто ги нагласихме да попаднат в засадата на Куигли. Дори и да не ги е спрял, сега вече никога не могат да ни стигнат.

— Наистина ли съм призовал толкова голяма сила? — подпитах аз, жаден за похвала.

— Освен ако действително не участвуаш в магическа битка, щитовете се използват само като предупредителен сигнал. Вложиши свръхенергия в направата им, можеш да получиши два твърде лоши странични ефекта. Първо, да привлечеш ненужно вниманието към себе си, като нараниш или изгориш някой невинен минувач, който слепешката се бухне в тях. Второ, ако за това разбере опитен противник, те вероятно няма да го спрат; чисто и просто биха го осведомили, че наблизо има потенциално опасен враг.

— Мислех си, че ще е хубаво да насьбера много мощ.

Аахз вдигна пръст.

— Слушай, Скийв. Това не е игра. Тук проникваш в някои особено могъщи сили. Идеята е да увеличиши контрола си над тях, а не да видиш колко енергия можеш да освободиш. Отнасяш ли се прекалено небрежно към експериментирането, когато се зададе същинската схватка, току-виж си се оказал безпомощен.

— О-о-о — рекох аз неубеден.

— Наистина, момче. Ще трябва да научиш още. Сега ще ти дам подходящ пример. Представи си за минута, че си войник, комуто са възложили да пази един проход. Твоите началници са те турили на пост и са те снабдили с купчина десетфунтови камъни. Всичко, което се иска от теб, е да гледаш, дали няма да дойде някой, и ако де факто дойде, да му пуснеш солидно камъче на главата. Дотук ясно ли е?

— Така ми се струва.

— Чудесно. Е, вахтата е дълга, досадна и ти разполагаш с бая време за размисъл. Гордееш се много със своите мускули и решаваш, че е малко обидно, дето са ти дали само отломъци от десет фунта. Потежките камъни ще вършат повече работа, а ти си мислиш, че би могъл да ги управляваш също тъй лесно, както по-леките. Логично ли е?

Кимнах неопределено, все още неуверен накъде бие.

— Просто за да си докажеш, ти вдигаш един двайсетфунтов къс и, разбира се, установяваш, че добре боравиш с него. След това ти хрумва, че ако можеш да работиш с този, би трябало да се справиш и с четирийсет — или дори с петдесетфунтово парче. Ето защо опитваш. И тогава става, каквото става.

Демонът се бе разпалил така, че не почувствах никаква нужда да реагирам.

— Изпускаш го на стъпалото си или разтягаш мускул, или се гътваш от топлинно изтощение, или ти се случва някое от стотиците други неща. Е, какво си постигнал в крайна сметка?

Той насочи обвинително показалец към мен.

— Врагът преминава като на разходка през прохода, за който се предполага, че го пазиш, а ти не можеш даже да повдигнеш първоначалния десетфунтов камък, за да го спреш. И всичко това, защото си си позволил разкоша ненужно да изпробваш своята идиотска мускулна сила!

Бях впечатлен и сериозно обмислих тая история, преди да отговоря:

— Аахз, ясно ми е какво казваш, но твойт пример крие един недостатък. Ключовата дума тук е „ненужно“. Виж, в моя случай не става въпрос да имам купчина десетфунтови отломъци, които биха свършили работата. Разполагам само с шепа ситен трошляк. Сега се опитвам да набарам нейде наоколо камък, който да е достатъчно голям, та да причини някаква вреда.

— Съвсем вярно — наострен ми отвърна Аахз, — обаче си остава фактът, че ако се препнеляш, няма да бъдеш в състояние да използваш наличното. Употребиши ли го навреме, дори трошлякът може да бъде ефективен. Не подценявай онова, което имаш или което правиш. Точно в този момент ти поддържаш двувърхото копие, щитовете и моята маскировка. За човек с твоите възможности е страшно натоварване да крепи всичко туй паралелно. Ако ей сегинка се случи нещо, кое от тях ще изоставиш първо?

— Ъ-ъ-ъ...

Зеленият демон ме отряза:

— Прекалено късно! Вече сме мъртви. На практика няма да намериш време да обмисляш енергийните проблеми. Ето защо винаги трябва да къташ малко в запас, та да се оправяш с непосредствените

предизвикателства, докато насьбераш мощ от разни други дейности.
Вникваш ли?

— Струва ми се, че да, приятелю — рекох аз колебливо. —
Поуморен съм.

— Добре, размисли над това. Важно е. Междувременно поспи
мъничко и се опитай да натрупаши енергия. Впрочем засега зарежи
копието. Утре сутрин можеш да го извикаш отново. За момента то е
просто едно ненужно пилеене на сили.

— Ясно, Аахз. Ами твоята маскировка?

— Хм-м... По-разумно е да я запазиш. За теб ще бъде полезно
упражнение, докато спиш, да поддържаш и нея, и щитовете. Всъщност
като споменах за тях...

— Разбрах те, друже.

Омотах се с взетия от убиета плащ, за да ми е топло, и се свих на
кравай. Въпреки грубоватото си държане люспестият настояващ да
получавам достатъчно сън и храна.

Сънят обаче не идващ лесно. Открих, че все още съм възбуден
от изграждането на щитовете.

— Аахз?

— Да, момче?

— Как преценяваш моите сили в момента, като ги сравняваш с
тези на дяволите?

— Какви дяволи, бре?

— Убийците, които ни преследват.

— Пак ще ти повторя, Скийв. Това не са деволи, това са импове.

— И каква е разликата?

— Вече ти обясних. Имповете са от Импер, а деволите...

— ... са от Дева — довърших вместо него. — Но как да го
разбирам? Искам да кажа, техните сили по-различни ли са, или що?

— Можеш да си сигурен, момче — изсумтя тежко Аахз. — Те са
едни от най-долните типове, с тях никой не желае да има нищо общо.
Сред разните измерения деволите се числят към онези, от които най-
много се боят и най-много ги уважават.

— Добре де, те войни ли са? Или пък волнонаемници?

Демонът поклати глава.

— По-лошо! — отвърна. — Волни търговци.

— Така ли? Ха!

— Не се подхилвай, момче. Може би „търговци“ е прекалено кратка дума, за да бъдат описани с нея. По-точно ще е да кажа, че са каймакът на ангросистите^[1].

— Разправи ми още нещо, Аахз.

— Е, историята никога не е била силната ми страна, но доколкото си спомням, по някое време цялото измерение Дева се изправило пред икономически крах. Почвата страдала от някаква напаст, която увреждала елементите. Рибата не можела да живее в океаните, растенията — да виреят в земята. Онези растения, които все пак пониквали, били гърчави, изменени и тровели добитъка. Накратко измерението вече не било способно да поддържа живота на своите граждани.

Лежах, загледан в звездите, а моят наставник продължаваше:

— Дименционните пътешествия (някога просто фриволно прекарване на свободното време) сега станали средство за оцеляване. Мнозина напуснали Дева, емигрирайки самостоятелно или на групи в други измерения. Техните разкази за опустошената, окаяна родна земя послужили като прототип на концепцията за кошмарния отвъден свят, където живеят грешни души. И това го има у не една религия...

Аахз помълча малко, после отново се обади:

— Ония, дето останали, обаче решили да използват по различен начин възможностите на дименционното пътуване. Те си извоювали име като търговци на едро, които обикалят из пространствата, купувайки и продавайки чудеса. Онова, което в дадено измерение е нещо обичайно, в друго често пъти представлява рядкост. С натрупването на опит тези същества станали богати, могъщи... а също и най-отраканите в пазарлька типове във всички светове. Техните методи за постигане на изгодна сделка се предавали от поколение на поколение и се усъвършенствали дотолкова, че днес нямат равни. Сега деволите са разпилени из вселената и се връщат от време на време в родния край само за да посетят Пазара.

— Това пък какво е? — попита хаз.

— За един живот никой не може да пътува кой знае колко из всичките измерения. Пазарът на Дева е мястото, където ангросистите се срещат и търгуват помежду си. Там пришълецът от друго пространство е под жесток натиск не толкоз да удържи на своето, колкото да не загуби прекалено много. Сещам се за поговорката, че

когато сключваш сделка с някой девол, после ще постъпиш мъдро да си преброиш пръстите... сетне ръцете и краката, сетне роднините си...

— Загрях. Ами имповете?

— Имповете — Аахз произнесе думата, сякаш тя имаше гаден вкус — са по-долу във всяко едно отношение.

— Как така?

— Те са евтини имитации. Тяхното измерение — говоря за Импер, разбира се, — е близо до Дева и деволите общуват с тях толкова често, че ония почти са банкротирали от неустоимите „честни сделки“. За да удържат положението, са се хванали да им подражават, опитвайки се да продават на дребно чудеса из разните светове. В очите на необразованите може да изглеждат умни и могъщи; всъщност понякога дори се мъчат да минат за деволи. Сравнени с майсторите обаче, те са нескопосни невежи.

Гласът му затихна и той мълкна. Размисляйки над думите му, стигнах до друго питане.

— Ей, Аахз?

— Ммм? Да, момче?

— Ти от кое измерение идваш?

— Перв.

— Това означава ли, че си первертен?

— Не. Това означава, че съм первектен!^[2]

Стори ми се, че демонът иска да заспивам, и няколко минути пазих мълчание. Само че имаше още един въпрос, който трябваше да задам, ако изобщо желаех да отпътувам спокойно към царството на сънищата.

— Аахз?

— Затваряй си устата, Скийв.

— Ние в кое измерение сме?

— Хммм? Тук е Буна, момче. Сега за последен път ти казвам: затваряй си устата.

— При туй положение какъв съм аз?

Ответ нямаше.

— Аахз, оглуша ли, бе?

Претъркулих се настани, за да го погледна. Той се взираше в тъмнината и напрегнато сеслушаше.

— Какво става?

— Мисля си, че имаме компания, момче.

Сякаш в отговор на думите му усетих потрепването на щитовете, като че ли през тях минаваше нещо.

— Наистина...

В края на осветеното от огъня пространство се появиха две фигури и аз скочих на крака. Светлината беше мижава, но предостатъчна да разкрие факта, че тези фигури бяха наметнати с качулатите плащове на убийци и че златната им страна бе обърната навън!

[1] Тоест търговци на едро (от фр.). — Б.пр. ↑

[2] На английски каламбурът също е непълен: *pervert* — перверзен; *pervect* (*perfect*) — перфектен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

*В кризисни времена е изключително важно
човек да не си губи главата.*

М. Антоанета

Няколко минути и четиримата стояхме застинали сякаш в жива картина и се изучавахме един друг. Умът ми трескаво работеше, но не можеше да се спре на някакъв определен план за действие. Реших да последвам примера на Аахз и просто чаках, гледайки студено двете фигури, като се опитвах да не забелязвам неотклонно насочените в нас арбалети.

Най-подир единият от гостите ни наруши мълчанието:

— Е, Трокуудъл? Няма ли да поканиш твоите приятели да седнат?

Невероятно, обаче това беше реплика към мен!

— Ъммм... — рекох.

— Да, Трокуудъл — провлачено каза Аахз, също обръщайки се към моя милост. — И не смяташ ли да ме представиш на своите колеги?

— Ъм... — повторих аз.

— Може би не ни помни — подхвърли язвително втората фигура.

— Глупости — с не по-малко язвителен тон отвърна първата. — Двамата си най-стари авери? Брокхърст и Хигинс? Как е възможно да забрави нашите имена? Туй, че е пропуснал да подели с нас трофеите, съвсем не означава, че ни е изтрил от паметта си. Не бъди несправедлив, Хигинс.

— Честна дума, Брокхърст — кимна другият, — бих предпочел да беше си спомнил за плячката и да бе забравил как се казваме.

Гласовете им звучаха някак си нелюбезно и небрежно, ала оръжията не потрепваха.

Полека-лека започнах да схващам. Очевидно това бяха двамата импове, които (както ме уверяваше Аахз) никога нямаше да ни настигнат. За късмет, изглежда, те си въобразяваха, че съм онът техен съгражданин, който беше убил Гаркин... или най-малкото аз си мислех, че е за късмет.

— Господа! — възклика люспестият, като пристъпи напред. — Нека изразя какво огромно удоволствие е да...

И мъркна, щом арбалетът на Брокхърст подскочи към рамото му с едно плавно движение.

— Не ми е ясно кой си ти — изви гласец онзи, — но те съветвам да стоиш настани. Това си е частна работа между нас тримата...

— Брокхърст — прекъсна го Хигинс, — дойде ми наум, че може би леко прибързваме с действията си.

— Благодаря ти, колега — въздъхнах аз с голямо облекчение.

— Та като установихме сега контакта — продължи той, даряйки ме с леден поглед, — ми се чини, че вероятно би следвало да вържем нашия спътник, преди да възстановим въпросното... обсъждане.

— Струва ми се, че си прав, Хигинс — призна неохотно другият имп. — Бъди сговорчив момък и го доведи, докато аз наблюдавам тия двамата.

— Имам усещането, че туй ще да излезе лош съвет по няколко причини. Първо, изобщо отказвам да доближа сам този звяр, а, второ, по такъв начин бих ти оставил шансове две към едно, ако разбираш мисълта ми.

— Напълно. Добре, какво предлагаш?

— Да го докараме заедно и да се върнем без бавене.

— И кое ще възпре тия типове тук да се оттеглят набързо?

— Фактът, че ще ги следим някъде от тъмнината с арбалетите. Смятам, че това ще бъде достатъчно, за да ги обезкуражи да предприемат... а-а... каквито и да е движения, които могат да се изтълкуват неправилно.

— Много добре — подчини се без желание Брокхърст. — Трокуудъл, настоятелно те съветвам занапред да не се опитваш да ни избягваш. Макар и да не ми се вярва, че можем да бъдем разочаровани от теб, отколкото сме в момента, подобно поведение наистина би ни предизвикало още повече.

С тези думи двете фигури се стопиха в мрака.

— Аахз, какво ще правим? — трескаво запитах аз.

Демонът сякаш не ме чу.

— Импове! — закиска се той, потривайки ликуващо длани. — Божичко, какъв късмет!

— Ей, Аахз! Те ще ме убият!

— М-м? Спокойно, момче. Както ти обясних, хората от Импер са лековерни. Ако въобще разсъждаваха, щяха да ни застрелят без много приказки. Все още не съм срещал имп, дето да не съм в състояние да го избудалкам.

Наклони глава и се ослуша.

— Връщат се. Просто мажи след мен. О, да... едва не забравих. Щом ти дам знак, махни маскировката от лицето ми.

— Но ти каза, че те не могат да загреят...

Мълкнах, защото двамата убийци се появиха отново. Помежду си водеха боен еднорог. Сега качулките на техните плащове бяха отметнати назад и откриваха физиономиите им. Донякъде бях изненадан, че изглеждат човешки — може би малко западнали, ала въпреки това човешки. Сетне забелязах Куигли.

Той седеше като гълтнал бастун върху еднорога, поклащащи се насам-натам при всяка крачка на животното. Очите му се бяха втренчили неподвижно право напред, а дясната му ръка бе вдигната досущ като за поздрав. Светлината на огъня се отразяваше от неговото лице, сякаш то бе от стъкло, и аз с ужас осъзнах, че Куигли вече не е жив, ами статуя от някаква неидентифицирана материя. Всичката самоувереност, която бях насьbral от похвалите на люспестия, изчезна за миг. Лековерни или не, имповете играеха на сигурно и всеки наш пропуск навсярно щеше да се окаже последният.

— Кой е това? — подпита Аахз, с което прекъсна мислите ми. Усетих: бил съм опасно близко да се изтърва, че съм познал статуята.

— За туй ще има време по-късно, ако излезе, че има по-късно — рече Хигинс, после мрачно пусна юздите на еднорога и вдигна арбалета си.

— Да — отекна като ехо партньорът му Брокхърст, повтарящи движението на Хигинс със собственото си оръжие. — Първо трябва да се уреди въпросът с едно изяснение. Трокуудъл?

— Господа, господа — каза успокояващо Аахз, пристъпил между мен и арбалетите. — Преди да продължите, настоявам да се представя, както следва. Бихте ли ми отпуснали само миг, докато махна моята маскировка?

Близостта на двете оръжия ме бе потресла тъй зле, че едва не проспах знака. За щастие успях да овладея разклатените си нерви и притворих очи, като трескаво задействах магията за преобразяване на чертите, за да върна на демона неговия обичаен съмнителен външен вид.

Не знам каква реакция очаквах от имповете при трансформацията, но тази, която последва, надмина всякакви възможни граници.

— О-о, богове подземни! — изпъшка Брокхърст.

— Перверт! — изпъшка и Хигинс.

— Казва се „первект“! — усмихна се Аахз, разкривайки пълен набор заострени зъби. — И повече никога не бъркайте думата, приятели импове.

— Да, господине! — отзоваха се те в хор.

Двамата стояха с увиснали от учудване ченета, а арбалетите се люшкаха забравени в ръцете им. Заради ужасените им реакции започнах да подозирам, че въпреки цялото си самохвалство Аахз комай не ми беше доверил всичко за своето измерение и за репутацията на неговите обитатели.

Люспестият не обърна внимание на втрещените им погледи и пак се пльосна на мястото си край огъня.

— Сега, щом това се уреди, защо не оставите тези глупави оръжия и не седнете, така че да можем да си поговорим като цивилизовани хора?

Аахз махна нетърпеливо с ръка и те побързаха да се подчинят. Аз също седнах, понеже не исках да бъда единственият прав.

— Но... какво сте... защо сте тук... господине... ако не възразявате да попитам? — успя най-подир да избълва своя въпрос Брокхърст.

Колкото и некомпетентен да бе като преследвач, той определено знаеше как да работепниччи.

— А-а-а! — усмихна се Аахз. — Ей в това е цялата тънкост.

Облакътих се назад. Историята щеше да отнеме известно време.

— Бях призован през дименционната бариера от някой си Гаркин, магъсник, който никога не ме е интересувал. Изглежда, той очакваше някакви неприятности от як съперник и гореше от желание да си осигури помощта ми в задаващата се крамола. Е, както казах по-рано, този Гаркин изобщо не ми е харесвал и не ми се щеше кой знае колко да му помагам. В своята настоятелност той взе да става толкова досаден, че аз започнах да обмислям дали да не отстъпя от моята обичайна дружелюбна природа и да предприема разумни мерки против него. И изведнъж не щеш ли, ето ти го Трокуудъл, който ми направи услугата да пусне една стрела в стария бъркач на лиготии.

Демонът ме посочи с широк замах. Аз се опитах да изглеждам скромен.

— Естествено сетне се разбърхме и той ми спомена, че е бил нает от някой си там Исстван и че неговите действия срещу Гаркин били част от мисията му.

— Отговарял си на въпроси за мисия? — обърна се поразен към мен Хигинс.

— Да, точно така — озъбих му се аз. — А ти нямаше ли да отговориш, като имаш предвид обстоятелствата?

— О, да... то се знае... — той хвърли бърз гневен поглед към Аахз и отново изпадна в уважително мълчание.

— Както и да е — продължи первектът, — хрумна ми, че дължа на това приятелче Исстван нещо, загдето ме е избавил от такава досада, тъй че предложих на Трокуудъл да го придружа обратно до неговия работодател, за да мога да му окажа услугите си — в известни граници, разбира се.

Брокхърст ме изгледа кръвнишки:

— Ти можеше да ни изчакаш, колега.

— Ами-и... аз исках... нали схващаш... всъщност то...

— Аз настоях — усмихна се Аахз. — Виждаш ли, моето време е много ценно и просто нямах никакво желание да го прахосвам в чакане.

— О-о! — каза онзи.

Хигинс обаче не се поддаваше на въздействие толкова лесно.

— Все пак бихте могли да ни оставите съобщение — измърмори той.

— Оставихме — бе отговорът. — Моят пръстен наследи масата. Забелязвах, че си го намерил.

И демонът насочи обвинително показалец към Брокхърст. За пръв път открих, че импът наистина носеше пръстена на Гаркин.

— Този ли? — стресна се той. — Ама твой ли е? Аз пък си помислих, че е част от имането на майстор Гаркин и че е бил подминат.

— Да, мой е — оголи зъби Аахз. — Изненадан съм, че не си го познал. Но сега, след като се събрахме, ти, разбира се, ще го върнеш.

— Естествено! — затутка се убиецът, бързайки да махне спорния предмет.

— Внимавай. Нали знаеш как да действаш с него? В невежи ръце той може да е опасен.

— Много ясно, че знам какво да правя — отвърна Брокхърст обидено. — Натискаш го полека от двете страни. Веднъж видях един такъв на Пазара на Дева.

Той подхвърли пръстена на люспестия, който ловко го хвана и го нахлузи върху ръката си. За късмет бижуто му легна. Отбелязах си наум, че някой път ще помоля Аахз да ми даде да опитам накита, защото вече научих как работи.

— Господа, след като докладвах за мен, какво ще кажете да ми отговорите на въпроса? — запита первектът, посочвайки статуята на Куигли. — Кой е този?

— Ние самите не сме сигурни — призна Хигинс.

— В действителност е много озадачаващо — добави Брокхърст. Аахз настоя:

— Бихте ли обяснили по-подробно?

— Ами-и... то беше преди три дни. Вървяхме по дирите ви; за да... ъ-ъ... с надеждата да съберем отново нашата група. Изведнъж той войн излезе в галоп от храсталака пред нас и ни прегради пътя. Сякаш знаеше, че идваме, и ни чакаше. „Исстван бе прав! — изкрещя той. — Областта тук наистина е бъкана с демони!“

— Исст-ван? — намесих се аз, правейки всичко възможно да изглеждам в неведение.

— Точно така рече. И ние се изненадахме. Искам да кажа, че ето на, трудим се за Исстван, а внезапно сме нападнати от човек, който твърди, че е изпратен от същия работодател. Във всеки случай после той отряза: „Вижте оръжието на вашата смърт!“ и изтегли меча си.

— Какъв меч беше? — невинно попита Аахз.

— Нищо особено. Всъщност (доколкото можахме да забележим) малко под стандарта. Е, това ни постави в опасно положение. Трябаше да се защитим, но се бояхме да му навредим поради известната възможност наистина да работи за...

— Какво направихте? — избързах аз.

— Честно казано, рекохме си: „По дяволите!“ и се измъкнахме по лесния начин. Хигинс хвърли една от неговите каменни топки, цапна юнака през челото и го замрази на място. Оттогава го влашим с нас. Преценихме, че е най-добре да го натресем на Исстван и да го оставим да се оправя сам.

— Мъдро решение — забеляза Аахз.

Те грациозно склониха глави в отговор на комплиманта.

— Иска ми се да ви попитам нещо — намесих се отново аз. — Как успяхте да ни настигнете, щом сте били тъй обременени?

— Ex, не беше лесно. Нямахме големи шансове да ви догоним и при предишното положение, а с новия ни товар изглеждаше съвсем невъзможно — започна Брохърст.

— Ние естествено горяхме от желание... а-а... да се присъединим към вас, така че предприехме отчаяни мерки — продължи Хигинс. — Направихме една отбивка до Туикст и потърсихме помощта на тамошния девол. Това ни коства доста пари, но най-накрая той се съгласи да телепортира нашата група на пътя току пред вас, като ни остави да осъществим желания контакт. Именно тогава...

— Девол? Какъв девол? — прекъсна го Аахз.

— Фръмпъл. Деволът на Туикст. Онзи, дето...

Брокхърст изведнъж мъркна, а очите му подозително се присвиха. Погледна мрачно своя колега, който небрежно посегна към арбалета си.

— Удивен съм, че Трокуудъл не ти е споменал за Фръмпъл — изскърца Хигинс. — В последна сметка на нас той ни каза за него.

ГЛАВА ДЕВЕТА

За да функционира ефективно, всяка група хора или наемници трябва да вярва на своя водач.

О.з. кап. Блай

— Да, Трокуудъл! — Ако не друго, гласът на Аахз бе още по-заплашителен от гласа на импа. — Защо не ми разказа за девола?

— Той... а-а... трябва да ми е излязло от ума — измънках аз.

С огромен разход на самоконтрол изстрелях към двамата убийци най-унищожителния си поглед, насиливайки се да пренебрегна заплахата от арбалетите. Бях възнаграден да видя, че те наистина изглеждаха гузни и избягнаха вниманието ми.

— Излязло ти от ума! По-вероятно е да си се опитал да скриеш туй-онуй от мен — обвинително заяви демонът. — Добре, сега това се пръкна наяве, така че дай да науча и останалото. Какво ще ми съобщиши за този девол?

— Питай Брокхърст — възроптах аз. — На него явно много му се приказва.

— Е, Брокхърст? — обърна се към импа Аахз.

Наемникът сви рамене в извинителен жест към моя милост и заговори:

— Ами, струва ми се, че вече разправих по-голямата част. В Туикст за постоянно се е поселил деволът Фръмпъл. За прикритие използва името Абдул Търговеца на килими, но всъщност върти процъфтяващи сделки в обичайния девански маниер, като купува от едни измерения и продава в други.

— Що дири той на Буна? — прекъсна го люспестият. — Имам предвид, че тук няма какво толкоз да се търгува. Не е ли малко вяло за деволски вкус?

— О, Трокуудъл рече... — Брокхърст мъркна и ме стрелна с очи.

— Давай, разкажи му — опитах се да изглеждам примирен.

— Значи — продължи импът — носеше се слух, че са го прокудили от Дева и че се крие тутка, понеже го е срам да си покаже лицето в някое по-голямо измерение.

— Прокуден от Дева? Защо? К'во е направил?

Почувствах се щастлив, че тези въпроси зададе Аахз. Би прозвучало странно, ако аз бях техният автор.

— Колегата не искаше да ни обясни. Само подчертала, че на тая тема Фръмпъл бил докачлив и ние не трябвало да я повдигаме пред него.

— И така, Трокуудъл? — сега демонът се обърна към мен.

Историята ме беше увлякла тъй, че ми бяха нужни три-четири сърцетупа, преди да си спомня, че наистина нямам понятие.

— Ъ-ъ... не мога да ти кажа — рекох.

— Какво? — навъси се Аахз.

Започнах да се питам доколко той бе погълнат от фантазията и до каква степен е загубил представа за реалността на положението.

— Случайно узнах тайната му и я пазя като лично доверителна — високомерно заявих аз. — По време на туй наше пътуване през последните дни научих няколко доста интересни подробности за теб и се отнасям към тях по същия начин. Вярвам, че ще зачетеш правото ми да мълча за живота на Фръмпъл така, както очаквам и другите да зачитат мълчанието ми за нещата, разголващи твоята самоличност.

— Добре, добре. Печелиш точка — отстъпи Аахз.

— Кажи... ъ-ъ... Трокуудъл — намеси се Хигинс. — Бих предложил всички да смъкнем своите маскировки по примера на нашия приятел первер... ъ-ъ... первекта. Няма смисъл да използваме енергията си, за да поддържаме фалшиви лица между другари.

Тонът му бе съвсем обичаен, но ми прозвучаша подозрително. Забелязах, че не е свалил ръка от арбалета си.

— Защо? — заспори Брокхърст. — Когато съм в чуждо измерение, аз предпочитам през цялото време да оставам с маска. Така шансовете да забравиш да си я сложиш в някой критичен момент намаляват.

— Мисля, че Хигинс е прав — обяви Аахз, преди да успея да подкрепя другия имп. — Аз например бих искал да виждам истинските физиономии на хората, с които разговарям.

— Уф, хубаво де — кандиса накрая Брокхърст, — щом всички настоявате.

Той затвори клепачи, за да се съсредоточи; чертите му взеха да потрепват и сякаш да омекват.

Не наблюдавах целия процес. Умът ми се понесе отчаяно назад, към колибата на Гаркин, когато люспестият бе вдигнал овъглената глава на убиеца. Набързо си представих моето собствено лице до неговото и започнах да работя, като внасях някои съществени промени във външния му вид, та да поправяувреденото от огъня.

Щом приключи, погледнах крадешком с едно око. Двамата наемници вече се бяха преобразили. Тенът им мигновено привлече вниманието ми. Беше розовато-червеникав, докато *моят* не бе такъв. Веднага зажумях отново и направих корекцията.

Удовлетворен, въздъхнах, после се озърнах наоколо. Ето че Хигинс и Брокхърст имаха характерните заострени уши и брадички. Аахз си изглеждаше като Аахз. От пристигането на имповете насам положението се бе променило коренно. Вместо да си бъда нормалният аз — Скийв, заобиколен от трима маскирани демони, — сега ме обграждаха трима демони, докато аз самият бях маскиран. Страхотно.

— Axxx! Така е по-гот — изкиска се первектът.

— Знаеш ли, Трокуудъл — рече Хигинс, като наклони глава към мен, — за момент на светлината на огъня ми се видя съвсем различен. Въсъщност...

— Хайде, хайде, господа — прекъсна го Аахз. — Имаме да обсъждаме сериозни неща. Исстван знае ли за съществуването на Фръмпъл?

— Не вярвам — отговори Брокхърст. — Ако знаеше, щеше или да си осигури поддръжката му, или да направи тъй, че да го убият.

— Хубаво! — възклика люспестият. — Той спокойно може да се окаже ключовата фигура в нашия комплот.

— Какъв комплот? — недоумявах аз.

— Говоря за *нашия* заговор срещу Исстван, разбира се.

— Какво?! — не се стърпя Хигинс, вече напълно забравил за моята фигура. — Да не си луд?

— Аз не! — сопна му се Аахз. — Обаче Исстван е. Мисли, бре! Да е действал като особено стабилна личност?

— Комай не — призна Брокхърст. — Но пък и никой магьосник, който съм виждал, не се е държал стабилно, включая и настоящата компания.

— Освен това — намеси се колегата му — смятах, че отиваш при него, за да му помогнеш.

— Така беше, преди да чуя вашия разказ — изтъкна Аахз. — Сега не горя от желание да работя за майстор, дето наськва собствените си наемници един срещу друг.

— И кога е сторил такова нещо? — запита Хигинс.

Демонът от Перв направи енергичен жест.

— Разсъждавайте, господа! Да не сте забравили онзи наш приятел с каменното лице там? — той посочи с палец към силуeta върху еднорога. — Ако добре си спомням историята, от неговите думи се подразбираше, че е бил изпратен от Исстван, за да ви пресрещне.

— Хм, така е — рече Брокхърст. — И?

— Какво „И“? — избухна Аахз. — Ами точно същото! Исстван го е проводил да ви убие. Или се е опитал да си ореже режийните разноски, като ликвидира наетите от самия него убийци, преди да е дошъл денят за плащането; или е толкова умствено нестабилен, че слепешката нанася удари по всекиго, включително и по собствените си съюзници. И в двата случая не ми се вижда да е най-благонамереният работодател.

— Знаеш ли, струва ми се, че тука си прав — забелязах аз, решавайки да подкрепя донякъде тази измама.

Хигинс изсумтя:

— Ох, ако това е вярно, какво ще правим?

— Е, нямам окончателно оформлен план за действие — въздъхна Аахз. — Но пък имам някои общи идеи, които биха могли да помогнат.

— Например? — подпита Брокхърст.

— Вие се връщате при Исстван и нищичко не му казвате за подозренията си. Изدادете ли се, той може да сметне, че сте опасни, и моментално да вземе мерки срещу вас. Нещо повече, отхвърлете с твърда ръка всякакви нови ангажименти. Намерете някакъв предлог да бъдете колкото е възможно по-близо до магьосника. Научете всичко за неговите навици и слабости, ала не предприемайте нищо, докато ние не се доберем дотам.

— К-къде отивате? — заекна Хигинс.

— Ще си поприказваме малко с Фръмпъл. Ако ще атакуваме Исстван, помощта на един девол би могла да се окаже неоценима.

— И вероятно непостижима — вкисна се Брокхърст. — Още не съм чувал девол да прояви пристрастие в нечия битка. Тези типове предпочитат да продават и на двете страни.

Другият имп се сепна:

— Какво искаш да кажеш с това „Ако ще атакуваме“? Трокуудъл няма ли да дойде с нас?

— Не. Компанията му започна да ми харесва. Да речем, че оня не се навие да ни подкрепи — тогава може пък да е полезно да имам подръка печен убиец. Фръмпъл е прекалено могъщ, за да поемем риска да го оставим (както не ни е съюзник!) да помогне на Исстван.

Докато Аахз говореше, Брокхърст небрежно се наклони назад извън полезрението му и беззвучно произнесе думата „перверт“ към своя колега. Онзи мълчешком кимна и двамата ми хвърлиха по един симпатизиращ поглед.

— Е, господа, вашето мнение? — запита накрая зеленият демон.

— Хмм... а какво да правим с него? — Хигинс посочи към статуята на Куигли с рязко тръсване на главата.

— Ще го вземем с нас — пропях аз бързо-бързо.

— Разбира се! — съгласи се Аахз, като ме изгледа кръвнишки. — Ако го закарате при Исстван, той току-виж се досетил, че сте го заподозрели в предателство.

— А и — добавих бодро — може би ще успеем да го съживим и да го убедим да ни удари рамо в нашата битка.

— В такъв случай предполагам, че ще искате да му дадете противоотрова — въздъхна Хигинс. После измъкна от плаща си миниатюрен флакон и ми го подхвърли. — Просто леко го понапръскайте и след няколко минути ще се свести. Само че внимавайте. У него има нещо странно. Изглежда, е способен да наднича през маскировката ни.

— Къде е мечът, за който споменахте? — сети се Аахз.

— В торбата му. Повярвайте, истински боклук е. Единствената причина да го приберем бе, че той сякаш много разчиташе на него. Щеше да ни е любопитно, когато го съживим отново, да научим какво си е мислил тогава.

— Ex, струва ми се, че изчерпахме почти всичко — подчертава Брокхърст. — Предлагам да поспим малко и сутринта веднага да потеглим всеки по своя път.

— Аз пък предлагам вие да потеглите по вашия още сега — натърти Аахз.

Изведнъж се възцари неловка тишина.

— Сега?! — възклика след миг Брокхърст.

— Но сега е посред нощ — отбеляза съратникът му.

— Господа, мога ли да ви напомня, че колкото по-дълго не се показвате при Исстван, толкова по-големи стават шансовете той да изпрати подире ви друг убиец?

— Знаете ли, первектът е прав — вметнах аз замислено.

— И на мен тъй ми се струва — промърмори Хигинс.

— Е, добре — каза Брокхърст, като се привдигна, — в такъв случай смяtam, че ще тръгнем веднага, щом разделим имането на Гаркин.

— Напротив — отряза Аахз. — Не само че няма да пипаме плячката, но и ще ви предложа да ни дадете всички авоари, които имате у себе си.

— Какво? — обадиха се те в хор и арбалетите моментално се появиха в ръцете им.

— Разсьдете, господа — уговарящо подзе люспестият. — Ние ще се опитаме да сключим сделка с един девол, за да си осигурим подкрепата му. Както сами отбелязахте, всичко живо знае, че техните цени са прекомерно високи. Страшно ще ми бъде неприятно да се провалим в този контакт поради липса на средства.

Отново се възцари бременна тишина, докато имповете се мъчеха да открият дупка в неговата логика.

— Ох, стига вече — примери се най-накрая Брокхърст, после сведе арбалета и се пресегна за кесията.

— Все пак не мисля, че ще има някаква полза от това — промърмори Хигинс, повтаряйки движенията на своя колега. — Едва ли ще можете да наемете един девол, та ако ще и самите джуджета да ви финансират.

Те подадоха кесиите си на Аахз, който благоразумно ги претегли на длан, преди да ги напъха в собствения си пояс.

— Повярвайте ми, скъпи господа — усмихна се демонът. — Ние от Перв разполагаме с методи на убеждение, които действат дори и на най-заклетите деволи.

При тия думи имповете потръпнаха и взеха да се измъкват настрами.

— Ами-и... ъ-ъ... предполагам, че пак ще се видим — измънка Хигинс. — Трокуудъл, пази се.

— Да — добави Брокхърст. — И гледай, когато приключиш, деволът или да е с нас, или да е мъртъв.

Опитах се да измисля нещо в отговор, ала преди да ми хрумне каквото и да било, те изчезнаха.

Аахз многозначително ме погледна и аз вдигнах ръка с възпиращ жест, докато не усетих да минават през щитовете. Чак тогава му кимнах:

— Най-сетне си заминаха.

— Прекрасно! — ликуващо възклика первектът. — Не ти ли казах, че са лековерни?

Този път трябваше да призная, че е прав.

— Добре, хайде сега да поспим, момче. Както ти споменах по-рано, утешният ден се очертава да е натоварен, а ето че изневиделица се очерта да е още по-натоварен.

Съгласих се с него, но един въпрос продължаваше да ме човърка.

— Аахз?

— Да, младок.

— От кое измерение са джуджетата?

— Зуурик — отвърна той.

И с това аз заспах.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Докато е прикован към земята, човек никога не ще развие всичките си възможности. Ние трябва да вземем криле и да покорим небесата.

Икар

— Сигурен ли си, че можем да се справим с един девол, Аахз?

Съзнавах, че през последните няколко дни съм задавал този въпрос безброй много пъти, но все още се нуждаех от уверения.

— Ще се успокоиш ли, момче? — изръмжа моят наставник. — Не бях ли прав за имповете?

— Май да — признах колебливо.

Не ми се щеше да му казвам, обаче не се чувствах чак дотам щастлив заради инцидента с двамата наемни убийци. Беше ми се видял твърде опасен, за да способства за душевното ми спокойствие. От срещата насам имах повтарящи се кошмари, в които участваха импове и арбалети.

— Погледни на нещата от добрата им страна, момче. С малко късмет тоя Фръмпъл ще успее да възстанови моите способности. Така ти ще слезеш от горещия стол.

— Надявам се — кимнах аз без ентузиазъм.

Откакто беше научил за девола, той неведнъж бе повдигал тази тема. Всеки път, щом я зачекнеше, изпитвах все същото усещане за дискомфорт.

— Скийв, да не би нещо да те беспокои? — рече демонът, като килна глава към мен.

— Ами... просто... Аахз, ако си възвърнеш уменията, ще искаш ли още да съм ти чирак?

— Това ли те тормозеше? — той изглеждаше действително изненадан. — Разбира се, че ще искам. Хей, ти за какъв магьосник ме

имаш? Аз не си избирам помощниците с лека ръка.

— Нямаш ли чувството, че съм ти в тежест?

— Отначало може би, ала сега не. Ти беше на място в увода на тази история с Исстван и си заработи правото да присъстваш на края.

Да си кажа честно, не горях чак толкоз от желание да видя сблъсъка между Аахз и майстор Исстван, но комай това бе цената, която трябваше да заплатя, ако смятах да продължа своето драгаруване с люспестия.

— Ъ-ъ... Аахз?

— Да, момче?

— Може ли само още един въпрос?

— Обещаваш?

— Туй пък какво значи?

— Нищо. Какъв е въпросът, приятелю?

— Ако си възстанови способностите и аз все така съм ти чирак, в кое измерение ще живеем?

— Хм. Да ти призная от сърце, това много-много не съм го мислил. Виж к'во, тоя мост ще го изгорим, когато стигнем до него. Става ли?

— Става, Аахз.

Опитах се да не разсъждавам повече по темата. Може би первектът беше прав. Защо да се тревожим за някакъв проблем, преди да сме се уверили, че той наистина съществува? Може би Аахз нямаше да си възвърне уменията. Може би в края на краишата щеше да се наложи аз да съм войнът, който да се бие с Исстван. Страхотно.

— Ей! Внимавай за животното, Скийв!

Гласът на демона прекъсна мислите ми. Водехме бойния еднорог между нас и той бе изbral точно този момент, за да се изяви.

Звярът процвили, вдигна се до половина на задните ги крака, сетне тупна с копита и отметна глава.

— Я мирно... Оу!

Аахз протегна ръка, опитвайки се да хване юздата и бе възнаграден за старанията си с яко бодване в предмишницата.

— По-къртко, Батъркъп — рекох успокояващо аз. — Ха така, добро момче.

Животното отвърна на моите увещания, като първо се усмири, нервно подраска земята с копито и най-накрая потърка муцуна в мен.

Макар да беше приятелски жест, това не е най-безопасното нещо, което еднорозите биха могли да ти сторят. Ловко се гмурнах под люшналия се рог и отчаян се огледах наоколо. Откъснах един оранжев цвят от близките храсти, после му го подадох с изпъната десница. Той прие дара и доволно го захрупа.

— Не мисля, че този звяр харесва демоните — мрачно измърмори Аахз, разтривайки натъртената си ръка.

— Съвсем разбираемо е — остро реагирах аз. — Виждаш ли, искам да кажа, че той беше собственост на ловец на демони.

— Да, ама изглежда, че теб те приема с готовност. Сигурен ли си, че не си девствен?

— Определено не съм — отговорих с най-обидения си тон.

Всъщност аз си бях, но по-скоро бих се съгласил да ме хвърлят за храна на вампироплужеците, отколкото да го призная пред моя наставник.

— Като стана дума за демоноубийци, по-добре огледай нашия приятел — предложи Аахз. — Може да му докривее, ако преди да го съживим, му строшим я крак, я нещо друго.

Побързах да се подчиня. Бяхме стъкмили една носилка за Куигли-статуята и я влачехме по земята, за да не се налага всяка вечер да го товарим и разтоварваме (да не говорим пък за досадата от оседлаването и разседлаването на бойния еднорог). Камарата сбруя и броня делеше носилката заедно с Куигли — факт, който сякаш невероятно ощастливяваше звяра. Очевидно му бе далеч по-лесно да тъти всичката тая тежест, отколкото да я носи върху гърба си.

— Пленникът изглежда наред, Аахз — съобщих след огледа.

— Хубаво — насмешливо каза той. — Щеше да ми е адски неприятно, ако му се случи случка.

Люспестият все още не се радваше на нашите спътници. Доста неохотно бе отстъпил пред моята логика да ги вземем в екипа, вместо да ги оставим някъде. Бях изтъкнал, че могат евентуално да ни бъдат от полза при сделката с девола или поне — при окончателното разчистване на сметките с Исстван.

Всъщност тези доводи нямаха нищо общо с истинските ми подбуди. Чувствах се малко виновен, загдето пратихме Куигли да го очукат имповете, и не ми се щеше това да стане причина да го сполети още нещичко.

— Ако го възстановим, здравата ще си облекчим пътуването — подметнах с надежда.

— Тая я забрави, момче.

— Но, Аахз...

— Казах ти да я забравиш! В случай че не си спомняш, главната част от свободното време на точно този джентълмен, изглежда, е отивала да търси и убива демони. На мен ми е ясно, че моята очарователна личност може и да ти е замъглила очите за факта, обаче аз също съм демон. И като такъв не съм склонен да приема за спътник един жив, дишащ и, най-важното, действащ ловец на...

— Значи тогава го изльгахме!

— Не и за постоянно. Освен туй кога ще си упражняваш магията, ако го съживим? Докато не се срещнем с девола, ти, Скийв, си оставаш най-голямата ни надежда срещу Исстван.

Щеше ми се да престане да подмята за това. Чувствах се невероятно неудобно. В добавка не можех да измисля свестен контрааргумент.

— Сигурно си прав, Аахз — признах с половин уста.

— По-разумно е да повярваш, че съм прав. Впрочем, доколкото и така комай сме спрели, моментът е не по-лош от всеки друг да получиш следващия си урок.

Настроението ми се повдигна. Като изключим естествения ми стремеж да разширия магическите си способности, предложението на демона съдържаше в себе си и признанието, че засега е доволен от моя напредък в по-раншните упражнения.

— Добре, приятелю — въздъхнах аз, после направи примка с юздите на еднорога около най-близкия храст. — Готов съм.

— Чудесно — усмихна се Аахз и потри длани. — Днес ще те учим да летиш.

Ето че настроението ми пак помръкна.

— Да летя?

— Точно това казах, момче. С други думи, да хвърчиш из небесата. Вълнуващо, нали?

— Защо?

— К'во що? Още щом за пръв път погледнем с ревниви очи въздушните създания, ние помечтаваме да летим. Сега ти получаваш шанса да се научиш. Ей затова е вълнуващо!

— Имах предвид — защо пък трябва да искам да се уча да летя?

— Ами... тъй като всеки желае тази придобивка.

— Аз не ща — натъртих.

— Защо не щеш?

— Знаеш ли, страх ме е от високото.

— Това не е достатъчна причина да не се обучаваш — свъси вежди Аахз.

— Добре де, още не съм чул нито една причина защо аджеба трябва да го правя — начумерих му се в отговор.

— Виж, момче — взе да ме увещава первектът, — то не е толкова летене, колкото плаване във въздуха.

— Нещо не схващам разликата — сухо заявих аз.

— Чакай малко, Скийв. Тогава нека да ти го кажа другояче. *Tu* си ми чирак, така ли е?

— Да — отвърнах с известно подозрение.

— Е, *аз* пък нямам никакво намерение да завъждам чирак, който не може да лети! Загряваш?!

— Ясно бе, Аахз. Как става? — наистина усещам, когато са ме прецакали.

— Така е по-добре. Всъщност туй не включва нищо, което вече да не знаеш. Нали умееш да левитираш разни вещи?

Озадачен, кимнах бавно.

— Ех, летенето е просто да левитираш себе си.

— Това пък сега какво е?

— Вместо да застанеш здраво на земята и да повдигнеш някой предмет, ти се отблъскваш с волята си от нея и се повдигаш сам.

— Но ако не докосвам тази земя, откъде ще черпя сили?

— От въздуха! Хайде, момче, ти си магьосник, не си някакъв там елементен дух.

— За какъв дух говориш?

— Остави го. Имам предвид, че не си привързан към който и да било от четирите елемента, ами си вълшебник. Ти ги контролираш или, ако не друго, им влияеш и изтегляш енергия от тях. Докато летиш, не правиш нищо повече, освен да черпиш мощ от небето, а не от земята.

— Щом така казваш, Аахз — промълвих със съмнение.

— Добре, първо открий една силова линия.

— Ама ние я оставихме, когато потеглихме да дирим девола — възразих аз.

— Младо, силови линии — много. Като сме зарязали някоя от земните, съвсем не значи, че напълно сме се откъснали от света. Потърси подобно явление във въздуха.

— Във въздуха?

— Довери ми се, момче. Провери.

Въздъхнах и затворих очи. Извърнах лице към небето и се опитах да си представя двувърхото копие. Отначало все не успях да го направя, но сетне изведнъж с изненада осъзнах, че — да, ето го! — виждам едно копие, само че различен чешит. Без да е толкова ярко, колкото онова, то сияеше меко в леденосиньо и бяло.

— Мисля, че напипах нещо, Аахз! — възкликах с ентузиазъм.

Той ми се присмя язвително:

— Бяло и синьо, нали?

— Да, обаче не е тъй светещо като предишното.

— Вероятно е по-далеч. Както и да е, намира се достатъчно близо, за да можеш да черпиш мощ от него. О'кей. Хайде, момче, опитай. Закачи се за тази силова линия и отблъсни земята. Сега бавно.

Постъпих според инструктажа, като се пресегнах с ума си да извлека енергия от това ледено видение. Приливът на сила, който получих, се отличаваше от всичко изпитано до днес. Докато по-рано, щом призовях мошта, се чувствах загрят и набъбнал чрез нея, в момента бях хладен и отпуснат. Енергийният поток всъщност ме правеше да се усещам по-лек.

— Отблъсни се, Скийв! — долетя гласът на Аахз. — Нежно!

Лениво докосвах почвата с моя мозък, като само сегиз-тогиз осъзнавах странното впечатление, че не възприемам нищо физически с краката си.

— Отвори очи, момче! Нагласи си наклона!

Този път виковете на люспестия достигнаха до мен под необичаен градус. Изненадан, аз се ококорих.

Носех се на десетина фута над земята под ъгъл, който бързо клонеше към хоризонтално положение. Летях! Хвърчах!

Ето че земната твърд се втурна насреща ми. Преживях един миг на втрещено удивление, преди тя да се тресне в мене с разтърсваща

реалност. Сега лежах и с мъка вкарах въздуха обратно в дробовете си, чудейки се дали съм си строшил нещо.

— Добре ли си, момче? — Аахз изведнъж се надвеси отгоре ми.
— Какво всъщност стана?

— Аз... аз летях! — избълвах най-накрая.

— Да, и? Аха, разбрах. Толкова си се изненадал, че си забравил да поддържаш енергийния поток.

Само кимнах, без да намеря сили и дума да издумам.

— От всички тъпи... Слушай, младок, когато ти казвам, че ще летиш, повярвай!

— Но...

— Не ми нокай! Или имаш вяра в моя милост като в учител, или нямаш! По тоя въпрос да не чувам никакви но-та!

— Съжалявам, Аахз — отново възвърнах ритъма на дишането си.

— Ахх... не съм искал да ти се нахвърлям така, момче, ама с твоето падане ме изплаши почти до смърт. Трябва да проумееш, че сега започваме да навлизаме в разни бая могъщи магии. Ти си длъжен да очакваш, че те ще действат. Някое сепване от изненада като туй последното може да те убие или, ако е там въпросът, да убие мен.

— Ще се постараю да го запомня, друже. Да опитам ли пак?

— Просто се отпусни за няколко минути, Скийв. Летенето би могло да ти коства много, дори и без падането.

Затворих очи и изчаках главата ми да спре да се върти.

— Аахз? — обадих се най-после.

— Да, момче?

— Разкажи ми за Перв.

— Какво да ти разкажа?

— Току-що се сетих, че когато разбраха, че си первект, онези импове ми се видяха уплашени донемай къде. Що за репутация има твоят свят?

— Ами — започна той — Перв е самодостатъчно, тежкарско измерение. Може и да нямаме най-добрите бойци, но са почти върхът, така че останалите дименционни пътешественици не ни притесняват. Техниката и магията вървят при нас заедно, преплетени са една в друга. Като цяло се получава твърде привлекателно малко пакетче.

— Че защо някой ще се бои от това?

Демонът кимна замислен.

— Както ти споменах, Перв има доста неща, с които да се похвали. Един от страничните ефекти на успеха обаче е изобилието на паразити. Навремето едва не се удавихме от бегълци и емигранти от разни измерения. Щом взеха да стават прекалено досадни, сложихме край на тази работа.

— Как? — подканих го аз.

— Най-напред изловихме нищо недопринасящите чужденци и ги изгонихме. После (като допълнителна осигуровка) подпомогнахме разпространяването на слухове за някои антисоциални настроения между первектите спрямо онези от другите светове.

— Какви слухове?

— О-о, обичайните. Че изяждаме враговете си, че измъчваме хуманоиди за забавление и че упражняваме известни сексуални практики, които се считат за съмнителни по стандартите на което и да е измерение. Хората не са сигурни колко от всичкото е истина и колко е преувеличение, ала не горят от желание да го разберат от първа ръка.

— И колко от това е вярно, Аахз? — полюбопитствах, като се надигнах на лакът.

Той злобно ми се ухили.

— Достатъчно, за да ги кара да бъдат честни.

Канех се да попитам какво е нужно, та да те сметнат за допринасящ емигрант, но реших за някое време да си премълча.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Едно от удоволствията, свързани с пътуването, е да посещаваш нови градове и да се срещаш с нови хора.

Ч. Хан

— Ха! Какъв блестящ пример за цивилизация! — изхили се весело Аахз, озъртайки се наоколо, доволен като дете от първата си разходка.

Двамата се шляехме нехайно по една от по-рядко населените улици на Туикст. Край нас беше осеяно с боклуци плюс просяци, а от затъмнените врати и прозорци ни изучаваха мънистени плъши очички — човешки и нечовешки. Градът представляваше купчина постройки, разположили се около скромен армейски аванпост, в който поддържаха някакъв състав предимно по навик, отколкото поради необходимост. Войниците, които от време на време срещахме, бяха дотолкова дегенерирали в сравнение с изрядния рекламен плакат за набиране на аскери, че често пъти бе трудно да се каже кой изглежда по-заплашително и противно — стражите или очевидно престъпните типове, наблюдавани от тях.

— Ако питаш мен, ми се струва по-скоро като най-лошия образ на човечеството! — промърморих мрачно аз.

— Нали това ти думам: блестящ пример за цивилизация!

Е, сега нямаше какво повече да добавя, защото не бях склонен да налапам стръвта и да попадна на поредната философска лекция на демона.

— Аахз, драги, аз ли си въобразявам, или пък хората се зазяпват в нас?

— Спокойно, момче. В такива градчета жителите винаги инстинктивно кроят шапка на чужденеца. Опитват се да преценят дали

ние сме жертви, или разглеждаме другите като жертви. Нашата задача е се постараем да стигнат до извода, че сме от втората категория.

За да илюстрира думите си, той внезапно се извъртя и прилекна досущ като котка, хвърляйки огнен поглед по улицата, с десница върху дръжката на меча. Зад джамовете и в проходите изведнъж нещо се разшава и каки-речи дузина едва видими форми се загубиха назад в тъмнината.

Една фигура обаче не помръдна. На рамката на шарен прозорец се бе облегнала някаква уличница — скръстила ръце, така че да показва слабо прикритите си гърди — и му се усмихна подканящо. В отговор демонът се ухили, помаха ѝ с въодушевление, а тя бавно прекара по устните си крайчеца на безсрамния си език и подчертано му намигна.

— Ъ-ъ-ъ... Аахз?

— Да, момче? — отвърна той, без да сваля очи от мацето.

— Неприятно ми е да те прекъсвам, но дали ще си спомниш, че се предполага да си една стара лисица?

Люспестият все още бе преобразен като Гаркин — факт, който (изглежда!) за момент се бе изпълзнал от ума му.

— А? О, да. Май си прав, Скийв. Само че тука сякаш никой друг не се беспокои от това. Може би в този градец са навикнали на палави старчета.

— Добре де, не би ли могъл поне да спреш да се хваща за меча? Нали мислеме той да е нашето тайно оръжие? Защо да се издаваме тъй евтино?

Сега Аахз носеше плаща на убиеца и бързо го придърпа напред, за да прикрие ножницата си.

— Момче, ще престанеш ли да ми вадиш душата? Нали ти казах, че едва ли някой ни е забелязал по-специално?

— Това никой ли е? — и аз кимнах към дамичката на прозореца.

— Тя ли? Тази особа не ни обръща повече внимание, отколкото на когото и да било другого по улицата.

— Наистина ли?

— Е, ако ни отделя някакво внимание, то е предимно заради теб, не толкова заради мен.

— Така ли? Хайде стига бе, Аахз.

— Не забравяй, момче: ти сега си доста впечатляваща личност.

Аз примигнах. Това не ми беше хрумвало. Бях изтрил от главата си, че в момента съм преобразен като Куигли.

Ние бяхме скрили ловеца на демони досами градчето... всъщност го бяхме заровили в земята. Първоначално идеята ме бе потресла, но (както изтъкна Аахз) статуята не се нуждаеше от никакъв въздух, а и туй бе единственият абсолютно сигурен начин тя да не бъде открита от друг. Дори бойният еднорог, който ни съпровождаше — напоследък вече в пълна сбруя и броня, — не ми помагаше да усещам моята нова идентичност. Прекалено дълго бяхме пътували заедно.

Предполагам, би следвало да изпитвам съответното задоволство от факта, че сега мога да поддърjam цели две маскировки, без съзнателно да мисля за тях. Уви, не изпитвах. Изнервяше ме, дето трябва да помня, че останалите хора ме виждат не така, както се виждам аз сам. Хвърлих един белтък към уличницата. Щом погледите ни се срещнаха, нейната усмивка забележимо се разшири. Тя показва нарасналия си ентузиазъм, като се занавежда все повече и повече от первата, докато не взех да се беспокоя, че мащето ще изпадне... я от прозореца, я от роклята си.

— Какво ти рекох, момче! — въодушевено ме тупна по рамото Аахз и похотливо намигна.

— Бих предпочел да ме харесва такъв, какъвто съм в действителност — мрачно измърморих аз.

— Това е цената на успеха, скъпи ми Скийв — философски отвърна демонът. — Както и да е, няма значение. Тук сме по работа, нали помниш?

— Вярно — кимнах твърдо.

Обърнах се да продължим нататък, но можах единствено здравата да шляпна Аахз по крака с моя меч. Кофти номер.

— Хей! Внимавай, момче!

Изглежда, че в носенето на по-дълги оръжия има някакъв майсторлък, който окото не забелязва.

— Съжалявам, приятелю — извиних се аз. — На туй чудо върхът е малко тежичък.

— Ами-и-и? И откъде знаеш? — озъби се моят другар.

— Ама... нали ти каза...

— Аз съм казал? Няма да стане, момче. Онова, което за мен означава тежък връх, за теб може да не е. Балансът на оръжието е

лична работа.

— Добре... смятам, че всъщност не съм свикнал да стопанисвам меч — признах.

— Лесно е. Просто забрави, че го носиш. Възприемай го като част от теб самия.

— Точно същото си мислех и тогава те ударих.

— Хмм... това ще го доразискваме по-късно.

С крайчеца на окото си все още виждах уличницата. Тя събра длани в безшумно ръкопляскане и ми прати въздушна целувка. Отведенъж осъзнах, че е решила, че аз нарочно съм цапнал Аахз — уместна постъпка за обуздаване на противника. Нещо повече, мадамата бе одобрила жеста ми. Погледнах я отново, този път внимателно. Може би по-късно ще успея да се измъкна от демона за малко и...

— Трябва да открием Фръмпъл — гласът на люспестия прекъсна блуждаещите ми мисли.

— Ммм...? О! Как, Аахз?

— С измама и лукавство. Гледай сега, момче.

И щом рече това, той бързо се озърна нагоре-надолу по трасето. Някаква групичка от трима много заети хлапаци тъкмо завиваше иззад ъгъла; двама от тях си подхвърляха един на друг шапката на третия.

— Хей! — приветства ги Аахз. — Къде мога да намеря Абдул Търговеца на килими?

— На втората улица вляво, пет пресечки направо — викнаха те, като размахаха десници в нужната посока.

— Видя ли, момче? Не беше трудно.

— Страхотно — отвърнах аз, без да се впечатля.

— Сега пък какво не е наред, чирако?

— Мислех си, че се опитваме да не привличаме ненужно вниманието.

— Не се тревожи, момче.

— Да не се тревожа? Тръгнали сме да се срещнем с един девол уж под секрет, а ти сякаш си решил да накараш куцо и сакато да ни забележат и да разберат къде сме се запътили.

— Слушай, Скийв, как обикновено се държат хората, когато влязат в нов град?

— Не знам — признах. — Не съм бил в чак толкова много градове.

— Добре, тогава да ти нахвърля картилката. Действително всички пришълци искат да ги забележат. Разиграват разни сцени и вдигат бая шум. Зазяпват се по жените и махат с ръце на хора, дето никога преди туй не са виждали.

— Но ние тъкмо това правим.

— Точно така! Сега разбра ли?

— Не.

Аахз изпусна ядна въздишка.

— Хайде, момче. Помисли малко, няма да те заболи. Двамата се държим като всеки друг, който се разхожда в непознат град, тъй че никой няма да ни погледне втори път. Няма да ни обърнат повече внимание, отколкото обръщат на всички останали. Е, ако последваме предложението ти и вземем да се движим крадешком из улиците, без да говорим с никого и без да се интересуваме от нищо, и ако наистина много здраво се опитваме да минем незабелязани, тогава всеки срещнат и на шурея му шуренайлата ще се вторачат в нас, мъчейки се да разберат какво сме си наумили. Сега схваща ли?

— Аз... така мисля.

— Хубаво... защото ей я там нашата мишена.

Примигнах и погледнах накъдето сочеше протегнатия му пръст. Магазинът се бе притаил между една ковачница и изложените на показ изделия на някакъв кожар. Както казах, градският живот бе нов за моя милост, но пак бих познал, че това е дюкян на търговец на килими, дори и да не беше украсен с голям надпис, оповестяващ този факт. Цялата му предна страна бе щедро изрисувана с ярки геометрични фигури, които очевидно трябваше да имитират шарките на тъканите вътре. Предполагам, че е било направено с цел да създава впечатление за богатство и процъфтяване, ала според мен беше непростимо крещящо и бедно.

Разговорът така ме бе погълнал, че за миг бях забравил нашата мисия. Но сега, когато магазинът се оказа насреща ни съвсем близо, всичката ми нервност се възвърна стремглаво.

— Какво ще правим, Аахз?

— Ами най-напред бих желал да пийна нещо.

— Да пийнеш?

— Точно така. Ако си въобразяваш, че смятам на празен стомах да си меря акъла с един девол, по-добре си докарай някоя нова мисъл.

— Да пийнеш? — повторих аз, обаче демонът вече бе закрачил целеустремено към близката кръчма. Не ми оставаше нищо друго, освен да го последвам, водейки еднорога.

Заведението бе доста неу碌едно дори за моето селяшко око. Избеляло чергило хвърляше сянка върху няколко скучени изподраскани дървени маси. Рояк муhi бръмчаха около котката, която спеше на една от масите... или поне на мен ми се щеше да вярвам, че спи.

Докато привързвах рогатия звяр към подпорка на платнището, чух как Аахз ревна на кръчмаря да донесе две от най-големите си бутилки с вино. Въздъхнах — вече започвах да се отчайвам, че люспестият някога напълно ще се приспособи към своята старческа маскировка. Онзи обаче, изглежда, не усети никакво противоречие между външния вид на Аахз и пияндурските му навици. Хрумна ми, че первектът може и да е прав с шантавата си теория за това как да останеш незабелязан. Навярно градските люде бяха обръгнали от гръмогласни груби индивиди на всякаква възраст.

— Сядай, Скийв — изкомандва моят спътник. — Изнервяш ме, като ми висиш така над главата.

— Мислех, че ще идем да поприказваме с девола — измрънках аз, изхлувайки се надолу в стола си.

— Спокойно, момче. Няколко минути повече или по-малко нямат кой знае какво значение. Освен туй я гледай!

В магазина за килими тъкмо влизаше млада, добре облечена двойка.

— Видя ли? И бездруго не бихме могли да свършим каквато и да е работа. Поне докато не си тръгнат. Този разговор, дето ни чака, не трябва да се води пред свидетели. Axx!

Кръчмарят пристигна и с помътнял поглед дрънна две бутилки вино на масата.

— Най-сетне! — отбеляза Аахз, като сграбчи по шише във всяка ръка и незабавно пресуши едното. — Няма ли да пийнеш нещо, момче?

Отмятане на главата и втората бутилка бе опустошена.

— Докато моят приятел тук намисли какво да избере, донес’ ми още двенки... и този път гледай да са с прилична големина, та ако ще и в кошница да ги домъкнеш!

Кръчмарят се оттегли видимо потресен. Аз не бях, разбира се. Вече бях ставал свидетел на алкохолните възможности на Аахз, изумителни в една епоха, известна с яките си пиячи. Обстоятелството, което ме пораздразни, бе, че онъ се изнiza, без да вземе моята поръчка.

Накрая си получих бутилката вино — колкото да открия, че стомахът ми е прекалено нервен, за да я приеме с готовност. В резултат се ориентирах да отпивам по малко, по малко. Не и Аахз. Той продължи да ги обръща с обезпокояваща скорост. Пи доста време. Фактически седяхме близо час, а от двойката, която бе влязла в магазина, все още нямаше и следа.

Най-подир демонът почна да става нетърпелив.

— Чудя се какво ли ги забави толкова — измърмори той.

— Може би им е трудно да вземат решение — предположих.

— Я стига бе, момче. Дюкянът не е чак толкоз голям. Не може да има кой знае какъв избор.

Довърши остатъка от виното и се изправи.

— Достатъчно чакахме — заяви. — Хайде да разтъркаляме шоуто.

— Ами онази двойка? — напомних му аз.

— Просто ще ни се наложи да ги подтикнем... хм, да приключат работата си някак по-бързичко.

Това ми прозвуча леко зловещо, пък и зъбатото ухилване на Аахз бе допълнително доказателство, се задава нещо неприятно.

Таман се наканих да го заразубеждавам и той отвори такава крачка да пресича улицата, че ме остави сам като бастун в пустиня. Разбързах се да го догоня и наред суматохата зарязах еднорога. Въпреки туй не успях да го стигна, преди да влезе в килимарския магазин.

Рипнах вътре след него, опасявайки се от най-лошото. Оказа се, че не е имало за какво да се тревожа. Ако се изключи собственикът, помещението бе празно. От двойката нийде нямаше и следа.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

В бизнеса първите впечатления са изключително важни.

Дж. Пиърпойнт
Финч

— Мога ли да ви бъда полезен, господа?

Богатите одежди на собственика не успяваха да прикрият кълощавостта му. Аз не съм особено мускулест... искам да кажа, като Скийв... но имах усещането, че ако ударя този образ, няма да го нараня, а направо ще го потроша. Разбира се, не забравям, че и по-рано съм срещал хърбави мъже, ала тоя тук приличаше на истински скелет с твърде малко кожа, опъната върху костите.

— Бихме желали да поговорим с Абдул — високомерно заяви Аахз.

— Аз съм той и той е аз — изрецитира търговецът. — Вие действително виждате пред вас Абдул, само сянка от човек, докаран до ръба на глада от неговите интелигентни клиенти.

— Напротив, струва ми се, че доста добре се оправяш — произнесох тихо, като се огледах наоколо.

Магазинът беше обилно зареден; дори моите непътували надалеко очи лесно откриваха безспорните признания на богатството. Килимите бяха фино изтъкани от непознати за мен меки нишки, а от дълбините на техните шарки блестяха злато и сребро. Очевидно тези чудеса бяха предназначени за паралиите и изглеждаше съмнително настоящият им собственик да страда от липса на удобства.

— Ах! Тука се крие историята на моята глупост — викна Абдул, кършайки ръце. — В сляпата си самоувереност аз вложих всичките си средства в своя инвентар. В резултат гладувам насред изобилието. Съответните клиенти го надушват и ме обират, тъй като съм уязвим. Губя пари при всяка продажба, но човек трябва да яде.

— Всъщност — прекъсна го Аахз — ние търсим дълговлакнест персийски за цяло помещение.

— Какво значи това?... Не обърквайте така бедния търговец, моят скромен бизнес...

— Я зарежи тая, Абдул... или може би трябва да кажа Фръмпъл?

— демонът се захили с най-широката си усмивка. — Знаем кой си и к'во представляваш. Дошли сме при теб да свършим малко работа.

При неговите думи собственикът се раздвижи толкова чевръсто, колкото никога не бих и помислил, че е способен. С един скок той се озова до вратата, пусна тежко резе и дръпна завеса, която изглеждаше направена от още по-странна материя в сравнение с и килимите му.

— Къде си се научил на такива маниери? — озъби се през рамо с глас, който съвсем не беше гласът, използван от хленчещия кълощащавец.

— Аз трябва да живея в този град, не разбираш ли?

— Съжалявам — каза Аахз, ала тонът му изобщо не звучеше извинително.

— Добре, но следващия път, когато нахълташ тук и започнеш да крещиш името ми нагоре-надолу, внимавай. Местните хора не са особено толерантни към чудновати същества или случки.

Той като че ли мърмореше сам на себе си, така че аз оползотворих възможността да прошепна на демона:

— Пст, Аахз. Какво е персийски...

— По-късно, момче.

— Ти! — собственикът сякаш ме забеляза за първи път. — Ти си статуята! Не те познах веднага, защото се движиш.

— Ами... аз...

— О, трябваше да го предположа! — беснееше Фръмпъл. — Търгуваш ли с вас, имповете, навличаш си белята. Единственото, дето знаете...

Той мъкна изведнъж и подозрително ни загледа. Дланта му се скри в гънките на дрехата, за да се появи с някакъв ясен кристал. Деволът го вдигна и надзърна през него като през монокъл, изучавайки всеки от нас поред.

— Трябваше да се сетя — избълва. — Ще бъдете ли тъй любезни да отстраните своите маскировки? Обичам да знам с кого си имам работа.

Хвърлих поглед към Аахз, който кимна в съгласие. Затворих очи и започнах промяната към обичайния ни външен вид. Разполагах с достатъчно време да се чудя дали търговецът ще се удиви на моята трансформация, ако разбере, че всъщност аз съм различен човек от статуята, която бе видял по-рано. Излезе, че не е имало за какво да се тревожа.

— Перверт! — Фръмпъл се изхитри да придаде слизесто значение на думата.

— Первект — ако искаш да мелиш брашно с нас — поправи го Аахз.

— Перверт — докато не видя цвета на парите ти — наостreno отвърна онзи.

Внезапно осъзнах, че той внимателно ме изучава.

— Слушай, ти случайно да не си един имп на име Трокуудъл?

— Аз? Не! Аз... аз съм...

Фръмпъл отново ме заразглежда с присвирто око през кристала.

— Хм — изсумтя, като прибра зрителното си приспособление обратно в мантията. — Мисля, че ти си наред. Обаче много ми се ще да докопам тоя тип Трокуудъл. Напоследък той ужасно свободно разнасяше името ми наляво-надясно.

— Чувай, търговецо — намеси се Аахз. — *Tu* не си единственият, който иска да види с кого си има работа.

— Ммм? О-о? Разбира се, щом настояваш.

Очаквах той да затвори очи и да почне да работи, ала вместо това Фръмпъл пак пъхна ръка в дрехата си. Този път измъкна някакъв предмет, наподобяващ малко огледалце с нещо като циферблат на гърба. Вгledа се в стъкълцето и внимателно започна да върти циферблата с пръст.

Резултатът бе незабавен и стряскащ. Не само физиономията, но и цялото му тяло взе да се променя — изду се и придоби определено червеникав оттенък. Докато го гледах, веждите му станаха по-гъсти и се сближиха, линията на брадата пропълзя нагоре по лицето досущ като жива, а очите му се стесниха, святкайки жестоко. Със закъснение забелязах, че неговите крака вече завършват с блестящи разцепени копита и че отния край на мантията му се подава върхът на заострена опашка.

За впечатляващо кратко време Фръмпъл се бе преобразил във... ами да, в девол! Въпреки цялостната ми подготовка, когато домакинът остави огледалцето и отново се обърна към нас, почувствах как ме полазва суеверен страх.

— Сега дойде ли ти кефът? — измърмори той на Аахз.

— Изненадващо е — съгласи се моят спътник.

— Стига дрънканици — Фръмпъл отведнъж се оживи. — Какво прави един перверт в Буна? Да не раздаваш помощи из бедните квартали? И що търси тук хлапето?

— Скийв ми е чирак — информира го Аахз.

— Действително ли? — собственикът на магазина ме измери с дружелюбен поглед. — Нещата наистина ли са толкова зле, момче? Може би ще успеем да намерим цар.

— Той е съвсем доволен от положението си — увери го демонът.

— Дай вече да се заемем с нашия проблем.

— Искаш да излекувам лудостта на малкия ли?

— А? Не. Престани, Фръмпъл. Дошли сме по работа. Хайде да обявим за кратко примире, а?

— Щом настояваш. Все пак ще бъде странно; первертите и деволите никога не са се разбирали добре.

— Казва се *первектите*!

— Нали знаеш какво имам предвид?

— Аахз! — прекъснах ги по някое време. — Не можеш ли просто да му обясниш?

— Ммм? О-о! Вярно бе, момче. Слушай, драги търговецо. Възникна един проблем и се надявахме, че ти би могъл да ни помогнеш. Виждаш ли, загубих способностите си.

— Как-во!? — избухна онзи. — Дошъл си при мен без магическото умение да се спасяваш от проследяване? Това решава нещата. Прахосал съм седем години да си изградя тута удобно прикритие, а никакъв идиот пристига и...

— Не внимаваш, Фръмпъл. Казах ти, че Скийв ми е чирак. Той знае повече от достатъчно, за да ни защити.

— Невръстен полуобучен калфа? Тоя поверява моя живот и моята сигурност на един полуобразован хлапак?

— Ти комай пропускаш факта, че вече сме тук. Ако имаше нещо да се случи, то щеше да се е случило.

— Всяка минута, през която вие двамата сте наоколо, застрашава личното ми съществуване.

— ... което е допълнителна причина незабавно да се заемеш с нашия проблем и да престанеш с това безсмислено вайкане!

Няколко мига те се съзерцаваха взаимно, докато аз се опитвах да бъда много тих и незабележим. Фръмпъл не изглеждаше да е подходящият избор за някой, на когото да възложим надеждите си.

— О, добре! — измърмори в последна сметка търговецът. — След като сигурно не мога да се откача от вас другояче.

Той отиде до стената и иззад един от килимите измъкна нещо като намотано въже.

— Така вече си на прав път — триумфиращо отбеляза Аахз. — Дерзай.

— Сядай и млъквай! — заповяда нашият домакин.

Сконфузен, Аахз изпълни наредждането, а Фръмпъл започна да обикаля около него. Докато обикаляше, деволът държеше въжето първо в една посока, сетне в друга, от време на време го правеше на примка, после го пускаше да виси свободно. През целия сеанс той неотклонно се взираше в тавана, сякаш там разчиташе написано с дребни букви съобщение.

Нямах и най-слабата представа какво върши, но бе странно забавно да наблюдавам някой, който да заповядва на люспестия и това да му се размине.

— Хм... — рече най-накрая деволът. — Да, аз мисля, че можем да кажем, че твоите способности определено са изчезнали.

— Страхотно! — изръмжа Аахз. — Слушай, уважаеми Фръмпъл. Не сме извървели целия този път, за да ни съобщиши онова, което вече го знаем. Смята се, че вие от Дева сте в състояние да направите всичко. Е, хайде, стори нещо!

— Това не е толкова лесно, перверт! — грубо отвърна търговецът. — Имам нужда от информация. Между другото как загуби способностите си?

— Не съм сигурен — призна Аахз. — Един маг ме призова на Буна и когато пристигнах, те се бяха изпарили.

— Магьосник? Кой точно?

— Гаркин.

— О, тоя майстор е бая подъл, ако му паднеш. Защо просто не го накара да ти възвърне изгубеното, вместо да намесваш мен?

— Защото е мъртъв. Тази причина достатъчна ли ти се вижда?

— Хм... Това затруднява нещата.

— Да не искаш да кажеш, че нищо не можеш да направиш? — озъби се Аахз. — Трябваше да си знам. Винаги съм си мисел, че репутацията на деволите е прекалено раздута.

— Внимавай, перверт! Желаеш ли да ти помогна, или не? Не съм казал, че нищо не мога да направя, а само, че ще бъде трудно.

— Така по става — подхили се демонът. — Хайде да почваме, тъй като...

— Не бързай толкова — прекъсна го Фръмпъл. — Не съм заявил, че ще ти помогна, а само, че бих могъл.

— Разбирам — сопна му се Аахз. — Ей сега вече се задава, момче. Табелката с цената. Намекнах ти, че са царе в претръскването на джобовете.

— Всъщност — сухо рече деволът — аз си правех сметка за времевия фактор. Ще ми трябва известно време да се подгответя и вярвам, че напълно ясно съм показал какви чувства изпитвам към това да оставаш тук по-дълго, отколкото е необходимо.

— В такъв случай — усмихна се Аахз — предлагам да започнеш. Считам, че напълно ясно съм показал, че възнамеряваме да останем тук, докато лекарството не задейства.

— Щом е тъй — усмихна му се в отговор деволът, — ще напомня, че *ти* повдигна въпроса за цената. Колко имате у себе си?

— Ами ние имаме... — подзех аз.

— Това вече ми се струва маловажно — хвърли ми предупредителен белтък первектът. — Да предположим, че ни съобщиш каква смяташ, че е почтената цена на твоите услуги.

Фръмпъл го дари с един изпепеляващ поглед, преди да затъне замислено в изчисленията си.

— Хмм... разходите за сировини нараснаха... после, разбира се, трябва да сложим моето време... и ти пристигна без съответната уговорка... хайде да кажем, че това ще ти коства — просто като груба оценка, имай предвид — а-а-а, някъде около... Слушай!

Той изведенъж се оживи и ни се ухили.

— Може би ще поискаш да го изработим под формата на размяна. Аз те излекувам, а ти ми правиш малка услуга.

— Каква услуга? — подозрително попита Аахз.

Този път по изключение бях напълно съгласен с него. В гласа на Фръмпъл имаше нотки, които не вдъхваха доверие.

— Абе, дребна работа — измънка оня. — Нещо като маневра за отвличане на вниманието.

— Предпочитаме да платим в налични — твърдо заяви аз.

— Затваряй си устата, момче — посъветва ме люспестият. — Какво отвличане на вниманието, Фръмпъл?

— Навярно сте забелязали младата двойка, която влезе в магазина ми преди вас? Забелязали сте ги! Хубаво. Тогава без съмнение сте открили, че в момента не са в помещението.

— Как напуснаха? — попитах любопитно.

— След миг ще се върна към това — обеща деволът. — Впрочем тяхната история е интересна, макар и обиковена. Ще ви спестя подробностите, но, накъсо казано, те са млади влюбени, разделени от враждуващи семейства. В отчаянието си се обърнаха към мен за помощ. Аз им направих услугата да ги изпратя в друго измерение, където могат да бъдат щастливи и да не се боят от евентуалното семейно вмешателство.

— Срещу определена сума, разбира се — сухо изтъкна демонът.

— Естествено — усмихна се Фръмпъл.

— Хайде, хайде, Аахз — сгълчах го аз. — Постъпил е съвсем почтено, дори и ако са му платили.

— Точно така! — просия деволът. — Много си чувствителен за толкова млад човек. Между другото моята щедрост ме постави в доста опасно положение. Както без съмнение сте усетили, аз доста се грижа за представата, която имат за мен в тоя град. Съществува известна възможност тя да бъде застрашена, ако роднините на двамката успеят да ги проследят до килимарския магазин и сетне загубят дирите им.

— Това ще е за отплата — промърмори Аахз.

Гражданинът от Дева кимна.

— Значи анонсирам следното предложение: в замяна на моята помощ ще ви помоля вие двамата да се премените като съответната двойка и да оставите фалшива следа, излизаша от този хубав дюкян.

— Доколко фалшива? — попитах.

— О, няма защо да е много изпипана. Просто достатъчно е местните жители да ви видят да напускате Туикст, така че да бъда сигурен, че ще отвлечете вниманието от магазина. Щом вече не можете да бъдете забелязани от града, бихте могли да се маскирате както си искате и да се върнете тук. Междувременно аз ще приключка подготовката за твоето излекуване, господин перверт. Е, какво ще кажеш? Става ли?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Тайната да спечелиш поддръжката на големи групи хора се крие в положителното мислене.

Н. Бонапарт

— Аахз, минувачите ни гледат.

— Спокойно, момче. Така и трябва да бъде.

За да илюстрира твърдението си, той кимна и махна с ръка на групичка местни хора, които кръвнишки ни гледаха с поглед. Те обаче не му махнаха в отговор.

— Не виждам защо аз трябваше да бъда момичето — възроптах по някое време.

— Това вече го обсъждахме, драги Скийв. Твоята походка прилича повече на девича, отколкото моята.

— Туй си го решихте двамата с Фръмпъл. Аз изобщо не мисля, че вървя, както го правят момичетата!

— Добре, тогава да кажем, че аз вървя по-малко като момиче в сравнение с тебе.

С подобна логика беше трудно да се спори, така че смених темата:

— Не можем ли поне да избираме по-бездлюдни улици?

— Защо? — възрази Аахз.

— Ами много-много не ми се ще сума ти хора да ме видят, когато съм се предрешил като девойче.

— Я стига, момче. Та цялата идея е, че никой няма да ге познае. В добавка ти също не познаваш никого в този град. Защо те интересува какво ще си помислят за теб?

— Чисто и просто не ми харесва и толкоз — измърморих.

— Не е достатъчно убедително — твърдо заяви демонът. — Част от сделката ни с Фръмпъл е да ни забележат. Ако си имал някакви

възражения, да си ги казал, преди да приключим преговорите.

— Аз изобщо нямах такава възможност — изтъкнах. — Но тъй като стана дума, наистина разполагам с няколко въпроса.

— Например?

— Например какво точно вършим?

— Ти, момче, не внимава ли? Оставяме лъжлива следа за...

— Туй го загрях. Искам да кажа, защо правим това, което правим? Защо изработваме услуга на Фръмпъл, вместо да му платим, колкото пожелае?

— Ако поне веднъж си беше кръстосвал шпагата с девол, нямаше да питаш — изсумтя Аахз. — Цените са високи до небето, особено в случай като нашия, когато знаят, че клиентът е в окайно положение. Просто бъди благодарен, че сме сключили такава добра сделка.

— Съвсем същото имам предвид, друже. Ние *сигурни ли сме*, че ще излезем на далавера?

— Какво искаш да намекнеш?

— Ами от това, което съм чувал... ако си мислиш, че си сключил изгодна сделка с един девол, това обикновено означава, че не си догледал нещо.

— Разбира се, ти говориш въз основа на големия си опит — язвително ми се озъби Аахз. — Кой ти е разказал толкова много за търгуването с хората от Дева?

— Ти — натъртих аз.

— Хммм. Имаш право, момче. Май съм избързал малко.

При друг случай щях да изпадна във възторг, загдето демонът е принал, че съм прав. В сегашното положение обаче това някак си ме накара единствено да се почувствам доста по-неуютно.

— Така че какво ще предприемем? — запитах.

— Е, обикновено аз действам честно, освен ако си помисля, че са ме изгъбаркали. Но този път ти възбуди у мен достатъчно съмнения, тъй че смяtam за разумно мъничко да поизменим правилата.

— Пак ли situationна етика?

— Точно така!

— Добре, какво предлагаш?

— Започваме да се оглеждаме за относително усамотено местенце, където можем да се отървем от тия преображения, без да ни

забележат.

Взех да се озъртам из улиците и сокаците пред нас. Безпокойството ми прерасташе в паника и това придаде на моите търсения допълнителна сила.

— Ще ми се да бяхме въоръжени все пак — измърморих.

— Само го чуйте — подигра ми се Аахз. — Не беше толкова отдавна, когато ми обясняваше най-подробно защо на магьосниците не им трябват оръжия. К'во щеше да направиш с меча си, ако го носеше в момента?

— Ако искаш да бъда по-точен — сухо казах аз, — предпочитах *ти* да имаш оръжие.

— О-о-о? Добра идея. Слушай... а-а-а... Хей, момче? Все още ли се оглеждаш за някое усамотено място?

— Да, вече набелязах две възможности.

— Е, хубаво, забрави ги. Започни да търсиш нещо, дето да е широко отворено и снабдено с много изходи.

— Защо е тая промяна в стратегията? — попитах.

— Озърни се през рамо... по-небрежно.

Направих каквото ме посъветва, макар и да не излезе толкова небрежно, колкото би могло. Okаза се, че бойните ми способности са най-малката ни грижа.

Една тълпа вървеше подир нас. Хората ни гледаха мрачно и си мърмореха под нос. Страшно ми се искаше да вярвам, че не ние сме мишена на тяхното внимание, но беше явно, че случаят не е такъв. Те очевидно ни преследваха и междувременно набираха свежи членове.

— Аахз, потеря! — прошепнах.

— Ей, момче. Не помниш ли, че аз ти я посочих?

— Ама защо си правят труда? Какво искат?

— Ох, не знам със сигурност, разбира се, но мога да предположа, че има нещо общо с нашата премяна.

Хвърлих нов поглед към навалицата. Интересът към нас комай изобщо не бе намалял. Напротив, тълпата бе станала още по-голяма и изглеждаше още по-гневена. Страхотно.

— Слушай, Аахз — промълвих с половин уста.

— Да, Скийв?

— Ако ни гонят заради нашата маскировка, защо просто не се преобразим обратно?

— Лош план, момче. По-скоро бих поел риска те да имат някакъв карез на младежите, в които сме се превъплътили, отколкото да се сблъскам с последствията от това да открият, че сме магъосници.

— Тогава какво ще правим?

— Ще продължим да вървим и да се надяваме, че ще попаднем на патрул войници, който може да ни осигури известна защита.

Един камък, голям колкото юмрук, издумка на улицата пред нас. Вероятно го бе хвърлил някой от хората, които ни следваха.

— Или... — бързо преразгледа нещата Аахз — в състояние сме да спрем веднага и да открием защо е всичко туй.

— Бихме могли да побегнем — с надежда предложих аз, ала первектът вече работеше по предишната си идея.

Той рязко стопира и се извъртя на пети, за застане срещу тълпата.

— Какво означава това? — ревна към напредващото множество.

При прякото обръщение навалицата се люшна и закова, като ония отзад се бълснаха в тия отпред, които току-що бяха спрели. Те изглеждаха малко стреснати от действията на демона и взеха да се мотаят насам-натам без посока.

Бях приятно изненадан от успешния маньовър на моя компаньон, но Аахз не беше човек, дето може спокойно да го оставиш сам.

— Е? — настоя той, приближавайки се към тях. — Чакам обяснение.

За момент тълпата отстъпи пред него. После някъде изотзад се извиси яростен глас:

— Искаме да разберем какво става с парите ни!

Това отприщи бента.

— Да! Къде са парите ни?!

Още няколко гласа подеха тоя вик, сганта заръмжа и пак пое напред.

Аахз не мръдна нито инч и със заповеднически жест вдигна ръка за мълчание.

— Какво им е на вашите мангизи? — високомерно попита той.

— О-о-о, не! Не се опитвай — долетя един особено заплашителен бас. — Този път няма да се измъкнеш само с приказки!

Ето че масивен плешив мъж, който размахваше касапски сатър, си проби пътечка през тълпата и застана пред первекта.

— Слушай, добри човече — изсумтя презрително Аахз, — ако намекваш...

— Нищо не намеквам! — изръмжа гражданинът на Туикст. — Направо ти го казвам. Ти и тая твоя уличница сте мошеници!

— Хайде сега, не прибързваш ли мъничко...

— Да прибързвам! — ревна мъжът. — Да прибързвам! Господинчо, ние вече проявихме прекалено много търпение към теб. Трябаше да те изгоним оттук веднага щом ти се появи с твоите лъжливи антидемонски амулети. Точно тъй, думата е *лъжливи*! На някои от нас това им беше ясно от самото начало. Всеки, дето е малко от малко образован, знае, че такива неща като демони няма.

За момент се изкуших да изоставя маскировката на Аахз. После отново огледах тълпата и реших да не го нравя. Не беше групичка, с която да се шегуваш.

— Е, едни си взеха от амулетите, защото са лековерни; други — заместо шмекерия, а трети пък, понеже... абе, понеже целият град ги купуваше. Да, всички ние си ги купихме, също както налапахме вашата въдица, че трябвало да бъдат индивидуално изработени и че парите ти били необходими предварително.

— Та туй ви беше обяснено още тогава — възрази моят партньор.

— Естествено, че беше. Ти си цар на обясненията. Размъти ни главите, както успя да го направиш и предишните два пъти, щом ви спипвахме да напускате града.

— Ами... ние... ъ-ъ... — започна Аахз.

— Всъщност — прекъснах го — ние само...

— Е, писна ни от вашите обяснения. Нали това заявихме преди три дни, когато ви дадохме две деноноция аванс или да дойдете с амулетите, или да ни върнете заграбеното.

— Но за тия неща трябва време...

— Същото извинение вече го използвахте. Срокът ви изтече вчера. Казвайте, днес получаваме ли си парите, или...

— Разбира се, разбира се — вдигна умиротворяващо ръце люспестият. — Просто ми отпуснете една минутка да поговоря с моята колежка.

Като се усмихна на тълпата, той ме хвана за лакътя и ме отведе встради.

— Какво ще правим, Аахз?

— Сега ще бягаме — гласеше спокойният му отговор.

— А? — попитах интелигентно.

Приказвах си на въздуха. Демонът вече бързо биеше крак по улицата. Понякога може бавно да загрявам, но не съм чак толков бавен. Само миг и моя милост го следващо плътно по петите.

За нещастие сганта разгада какво възнамерява Аахз горе-долу по същото време заедно с мен. Туиксците нададоха вой и ни подгониха. Изненадващо, обаче съвсем скоро настигнах первекта. Или той забавяше крачка, така че да мога да наваксам, или аз бях по-уплашен, отколкото си мислех, което пък бе невъзможно.

— Ха, сега накъде? — изпухтях в ухoto му.

— Трай и бягай, момче — лавна Аахз, като заобиколи групичка хора.

— Ама те ужасно скъсиха дистанцията! — изтъкнах аз.

Всъщност групата, която току-що бяхме отминали, се бе присъединила към преследването, но ефектът бе същият, сякаш разярената тълпа ни застигаше.

— Няма ли да мълкнеш и да mi помогнеш да се озърна? — изръмжа демонът.

— Разбира се. За какво по-конкретно се озъртаме?

— За някоя двойка, която е облечена горе-долу като нас.

— И как ще действаме, щом я видим?

— Проста работа — отговори Аахз. — Забиваме се в нея с всички сили, ти разменяш нашите лица с техните и оставяме тълпата да разкъса тях.

— Това никак си не mi звучи справедливо — кимнах не без съмнение.

— Момче, помниш ли к'во ти казах за ситуацияната логика?

— Да.

— Е, в момента стигнахме до една от тези ситуации.

Оставил се да бъда убеден, макар и не толкова от логиката на Аахз, колкото от камъка, който профуча на косъм от главата ми. Не зная как навалицата се изхитряше да поддържа скоростта си и все пак да успява да докопва разни неща за хвърляне, но така или иначе го правеше.

Започнах да се озъртам за двойка, издокарана като нас. Това е по-трудно (отколкото изглежда на приказки), когато бягаш на живот и смърт, а врагът те преследва по петите.

За нещастие не се виждаше никой, който донякъде да отговаря на заявката. Съвсем не знам кои превъплъщавахме, ама те комай бяха доста уникално облечени.

— Ще ми се да имах оръжие — оплака се Аахз.

— Този въпрос вече го обсъждахме — отзовах се кисело. — И освен туй, какво щеше да направиш, дори да си въоръжен? Единственото, с което разполагаме и дето би могло да ги спре, е огненият пръстен.

— Хей! Аз го бях забравил — изненада се люспестият. — Той е все още на пръста ми.

— И каква е файдата? — попитах. — Не можем да го използваме.

— Хайде бе! Защо смяташ така?

— Защото ще разберат, че сме магьосници.

— Това няма да има никакво значение, ако са мъртви.

Ситуационна етика или не, но стомахът ми се, при мисълта да убием толкова много хора.

— Чакай, Аахз! — изкрешях.

— Гледай сега, момче — первектът се ухили и насочи ръка към тях.

Нищо не се случи.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

*По-добре да получиши малко помощ навреме,
отколкото много помощ, когато не ти трябва.*

Тевие

— Давай, Аахз! — ревнах отчаяно, като преобърнах една сергия с плодове пред нозете на тълпата.

Сега, когато изглеждаше, че той не може да навреди на моите събрата хора, аз взех да се тревожа те да не му навредят.

— Направо е непостижимо! — изкреша демонът, после пак се стрелна напред.

— Какво? — обадих се, спринтирайки подире му.

— В един и същ ден повярвах и на девол, и на имп. Слушай к'во, Скийв. Ако се измъкнем от тая каша, ще ти позволя здравата да ме ритнеш. Два пъти, право в задника.

— Става! — изпухтях аз.

Нашето търчане започна да подлага на изпитание издръжливостта ми. За беда тълпата хич не даваше признания на умора. Това бе достатъчно да ме накара да продължа да бягам.

— Гледай, момче! — възбудено посочи Аахз. — Спасени сме.

Проследих накъде стърчи пръстът му. Местен униформен патрул марширува... е, добре де, шляеше се по улицата пред нас.

— Крайно време беше — измърморих недоволно, но въпреки всичко с облекчение.

Тълпата също видя войниците. Преследвачите се развикаха някак по-диво и удвоиха усилията си да ни догонят.

— Хайде, младок! Дай газ! — кресна ми Аахз. — Все още не сме в безопасност.

— Какво да дам? — попитах аз, като го задминах.

Приближаването ни към патрула беше твърде шумно, така че докато се доберем до тях, всички аскери бяха спрели на място и

наблюдаваха гонитбата. Един от групата, малко по-слабо размъкнат от останалите, си бе пробил с лакти път в челото ѝ и стоеше там, скръстил ръце с подигравателна усмивка. Заради поведението му предположих, че е началство. Нямаше никакво друго обяснение униформените да му позволяват да действа по този начин. Хързулнах се и спрях пред него.

— П-преследват ни! — изстенах отмалял.

— Нима? — ухили се той.

— Остави ме аз да се оправям с това, момче — избуча демонът, като ме бутна настрани. — Вие ли сте дежурният офицер, господине?

— Точно така — отговори мъжът.

— Ами, изглежда, че тия... граждани — посочи с отвращение Аахз нашите преследвачи — възнамеряват да ни причинят телесни увреждания. Крещящо неуважение към вашия авторитет... господине!

Тълпата беше на някакви си десет фута и зяпаше ту нас, ту войниците. Със задоволство забелязах, че поне някои от тях дишат тежко.

— Струва ми се, че си прав — прозина се офицерът. — Ще трябва да се намесим.

— Сега само гледай, момче — прошепна Аахз и ме сръга в ребрата, когато началството пристъпи напред, за да се обърне към хората.

— Така. Всички вие помните, че държавата не разрешава на гражданите да си причиняват вреди един на друг — започна той.

Сганта начена мрачно да роптае, но офицерът им махна с ръка да мълкнат и продължи:

— Знам, знам. И ние също не ги харесваме. Ако зависеше от нас, щяхме да ви позволим сами да си уреждате разправите и да си прекарваме времето в пиене. Да, обаче не зависи *от нас*. Налага ни се да се подчиняваме на законите досущ както обикновения народ, а законите гласят, че единствено военните могат да съдят и наказват гражданството.

— Видя ли? — прошепнах. — Цивилизацията си има някакви предимства.

— Мълчи, момче — изсъска в отговор Аахз.

— Така че макар да зная, че ви се иска да смажете тия двамата от бой, не можем да ви оставим да го направите. Те трябва да бъдат

обесени в съгласие със закона!

— Какво?!

Не съм сигурен дали го произнесох аз или люспестият, или пък извиkahme в хор. Независимо чий беше, нашият вопъл бе почти заглушен от ентузиазирания рев на тълпата.

Един войник сграбчи китките ми и болезнено ги изви зад гърба ми. Поогледах се и видях, че същото се случи и на Аахз. Няма защо да ви разправям, че не това беше подкрепата, на която се бяхме надявали.

— А вие какво очаквахте? — подигра ни се офицерът. — Ако сте искали помощ от военните, да не ни бяхте включвали в списъка на вашите клиенти. Да беше останало на нас, щяхте да увиснете още преди седмица. Единствената причина да не предприемем нещо е, че тия селяндури ви бяха отпуснали допълнително време и ние се бояхме от бунт, речем ли да се намесим.

Китките ни вече бяха стегнати с ремъци. Бавно ни изблъскваха към близкото самотно дърво пред един от ресторантите на открито.

— Някой да има въже? — викна туикският офицер към тълпата.

За наш „късмет“ някой имаше. Бързичко го подадоха на военния, който много церемонно започна да връзва клупове.

— Псст! момче! — прошепна Аахз.

— Сега пък какво? — измърморих горчиво.

Вярата ми в съветите на первекта бе спаднала на рекордно ниско равнище.

— Когато вземат да те бесят, литни!

— Ка-кво?

Напук на самия мен ме завладя нова надежда.

— Хайде, Скийв. Събуди се! Подхвръкни. Както те учих по пътя.

— Те направо ще ме застрелят.

— Не да отлитнеш, глупако. Чисто и просто подхвръкни. Рей се на края на въжето и се гърчи. Хората ще си помислят, че са те обесили.

Аз си напрегнах ума... здравата. Би трябвало да получи, обаче... Забелязах, че премятат клуповете през по-нисък клон на дървото.

— Аахз! Не мога да го направя. Не мога да левитирам и двама ни. Все още не съм толкова добър.

— Не двама ни, момче. Само себе си. За мен не бери грижа.

— Но... друже...

— Внимавай да не изпуснеш маскировката ми. Ако разберат, че съм демон, ще изгорят телата. И моето, и твоето.

— Но, Аахз...

Времето ни бе изтекло. Груби ръце ни изблъскаха напред и започнаха да нагласят примките на главите ни. С уплаха осъзнах, че нямам сили да мисля за люспестия. Нуждаех се от цялата своя концентрация, за да спася себе си — ако съществуващия шанс дори и за това.

Затворих очи и отчаяно затърсих силова линия във въздуха. Имаше една... слабичка, ала я имаше. Взех да се съсредоточавам в нея.

Клупът се затегна около моя врат; почувствах, че нозете ми напускат земята. Долових как паниката се раздвижва у мен и я потиснах.

Всъщност така беше по-добре. Докато ме вдигат нагоре, би трябвало да усещат тежестта в края на въжето. Отново се концентрирах върху силовата линия... фокусирай... черпи мощ... пренасочи я. Отбелязах леко охлабване на смъртоносната яка. Като си спомних Аахзовите лекции за контрола, задържах енергията на това равнище и пробвах едно експериментално вдишване. Можех да си поема въздух! Не много наистина, но достатъчно, та да оцелея.

Какво още трябваше да сторя? О, да, трябваше да се гърча. Припомних си как реагираше някой катерицопор, когато го уловях в примка. Полека ритнах с крака и направих опит за тремор^[1]. Общият ефект беше затягане на клупа. Реших да приложа друга тактика. Оставил главата ми да увисне настрани и проточих език от ъгъла на устата.

Това свърши работа. Подвикванията и подсвиркванията на тълпата изведнъж нараснаха, за да възнаградят моите артистични старания.

Задържах позата.

Езикът ми бързо съхнеше, но аз се насилих да не мисля за него. Дано избягна някое неволно прегълъщане, опитах да се фокусирам върху по-различни неща от живота.

Бедният Аахз. Въпреки цялото му грубо критикарство и твърденията му, че не го е грижа за никого другого освен за себе си, последното му деяние беше да помисли за моето добро. Обещах си, че когато сляза оттук...

Какво ли щеше да се случи, когато слезех от дървото? Как ли постъпват с телата в тоя град? Дали ги заравят? Дойде ми наум, че може би е по за предпочитане да те обесят, отколкото да те погребат жив.

— Законът казва, че се полагат те да висят тук, докато изгният!

Гласът на офицера сякаш отговори на *моите въпроси* и върна акъла ми към настоящето.

— Да-а, ама не е според закона да висят точно пред този ресторант! — долетя в ответ един гневен вик.

— Слушай какво ще ти кажа. На залез слънце ще дойдем пак и ще им срежем въжетата.

— На залез слънце? Ти разбираш ли от колко пари мога да се лиша дотогава? Никой не ще да яде на място, където някакъв труп си плацира пръстите в супата му. Вече загубих сума ти мангизи от обедния наплив.

— Хмм... Сетих се, че щом дневната печалба е толкова важна за теб, сигурно ще поискаш да отцепиш малко от нея.

— Значи тъй ставало, така ли? Ох, добре. Ето... за беспокойството.

Чу се звук от броене на монети.

— Това не е много. Нали разбираш, трябва да ги разделя с моите хора.

— Тежки условия налагаш! Не знаех, че бандитите си имат офицери.

Отброяване на още монети, придружено от хихикането на военния. Хрумна ми, че вместо да изучам магия, можех да си посветя времето на подкупи и рушвети. Те комай действаха по-ефективно.

— Войници! — викна началството. — Смъкнете тоя леш долу и го извлечете вън от града. Оставете го близо до пътя като предупреждение към всеки, който би се опитал да измами жителите на Туикст.

— Много сте мил — в гласа на собственика на ресторанта се прокрадваше сарказъм.

— Няма нищо, гражданино — подигра се офицерът.

За малко да забравя... да спра своя полет, преди да прережат въжето. Като се ударих в земята, си прехапах езика и рискувах да си го прибера обратно в устата. Никой не забеляза.

Невидими ръце ме сграбчиха под мишниците и за глезените и пътешествието към покрайнините на града започна.

Сега, когато знаех, че няма да ме погребат, мислите ми се върнаха към моето бъдеще.

Най-напред трябваше да направя нещо на Фръмпъл. Не бях убеден какво, но нещо. Поне толкова дължах на Аахз. Да речем, че щях да успея да съживя Куигли-статуята и да си осигуря подкрепата му. Предполагаше се, че той е ловец на демони. Вероятно бе по-способен да се преобри с един девол, отколкото бях аз. Все пак като се сетих за Куигли, може би това предположение не беше вярно. Или...?

После идваше Исстван. Какво щях да правя с него? Не бях сигурен, че мога да го победя дори с помощта на Аахз. Без нея пък не бих разполагал с никакъв шанс.

— Туй трябва да е достатъчно далеч. Да ги обесим ли отново?

Смръзнах се от подобно предложение. За щастие гласът откъм краката ми имаше различни идеи:

— Защо да си създаваме грижи? Още не съм виждал офицер, който да шавне и на сто крачки от бара. Дай просто да ги захвърлим тук.

Отекна общ хор на съгласие и в следващия миг пак хвърчах в пространството. Опитах се да се отпусна заудара, но земята без друго ми изкара въздуха.

Ако смятах да продължа усилията си, за да усъвършенствам летенето, щеше да се наложи да посветя повече време за изкуството на тежките приземявания.

Лежах на място, без да мърдам. Вече не чуха войниците, ала не исках да рискувам да седна и да разкрия факта, че не съм мъртъв.

— Цял ден ли се каниш да плуеш там, или ще ми помогнеш да се развържа?

Очите ми се отвориха от само себе си. Аахз бе приседнал и ми се хилеше отвисоко.

Можех да направя едно-единствено разумно нещо и аз го сторих. Припаднах.

[1] Медицински термин, означаващ треперене. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Всеки, който използва израза „Лесно като да вземеш на бебе биберона“, никога не е опитвал да вземе на бебе биберона.

Р. Худ

Почесах се и запитах:

- Вече можем ли да тръгваме?
- Още не, момче. Ще изчакаме, докато мине поне един ден, след като светлините уgasнат.
- Искаш да кажеш, поне един час.
- К'вото ще да е. Сега мълквай и продължавай да наблюдаваш.

Ние дебнехме в глухия сокак от другата страна на улицата, където бе магазинът на Фръмпъл. Макар да смятахме, че сме в безопасност с новите си дрехи, не ми беше приятно да се връщам в същия град, в който ме бяха обесили. Трудно е да опишеш това чувство на човек, дето никога не го е изпитвал. Пък и беше странно отново да съм с Аахз, щом вече бях свикнал с идеята, че е мъртъв.

Очевидно вратните мускули на первектите са значително по-здрави от тези на хората. Моят другар просто си бе напрегнал жилите и те му бяха осигурили достатъчна опора, за да попречат на клупа да прекъсне достъпа на въздух.

Като любопитен щрих Аахз ме информира в добавка, че неговите люспи дават по-солидна защита, отколкото повечето ризници от метални пръстенчета или брони от плочки, каквито се намират в това измерение. Веднъж бях чул, че демоните можели да бъдат унищожени единствено със специално конструирани оръжия или чрез изгаряне. Изглежда, древните легенди наистина са имали някаква фактическа основа.

— Добре, момче — прошепна первектът. — Струва ми се, че изчакахме достатъчно.

Той се измъкна от сокака и ме поведе в широк кръг около магазина, като спря едва когато отново се върнахме към изходната точка на маршрута ни.

— Е, к'во мислиш, чирако?

— Нямам представа. Какво търсим?

— Я пак ми разкажи как си искал да станеш крадец — въздъхна Аахз. — Слушай, момче. Наблюдаваме нашата специална мишена. Така ли е?

— Така — кимнах аз, щастлив, че съм в състояние да се съглася с нещо.

— Хубаво. Колко входа и изхода от този магазин виждаш?

— Само един. Оня оттатък улицата.

— Правилно. Сега разсъждавай. Как смяташ, че ще проникнем там?

— Не зная — признах си честно.

— Хайде, момче. Ако съществува един вход...

— Искаш да кажеш, че направо ще влезем през предната врата?

— Защо не? Оттук изглежда, че тя е отворена.

— Ами... щом ти го предполагаш, друже. Аз просто си мислех, че ще е по-трудно.

— Ауу! Никой не е рекъл, че ще е лесно. Само защото вратата е отворена, не означава, че всъщност е отворено.

— Това не го разбрах съвсем, Аахз.

— Размърдай си мозъка, момче. Искаме да нападнем един девол, нали? Той има достъп до всякакви магии и джуунджурии. Сега какво ще кажеш да затвориш очи и пак да погледнеш същата тази врата?

Направих го, без да се туткам. Незабавно в ума ми изскочи образът на светеща клетка, която напълно обгръщаше магазина.

— Фръмпъл е издигнал някаква защита — информирах аз мой партньор.

Сетих се, че едва преди няколко седмици щях да гледам на такава конструкция с благоговение. Днес я приемах като относително нормална — просто още едно препятствие за преодоляване.

— Опиши ми я — просъска Аахз.

— Ами-и... ярка е... белезниково-пурпурна... има редувавщи се прътове и напречници, които образуват квадрати, големи горе-долу колкото длан.

— Само входа ли обхваща тази защита, или целия магазин?

— Целия магазин. Покривът е под нея, а прътите влизат право в земята.

— Хм. Е, ще трябва някак да минем през полето й. Слушай, момче. Време е за нов бърз урок.

Отворих очи и пак се взрях в дюкяна. Сградата ми се виждаше също тъй безобидна, каквато беше, докато я обикаляхме. Разтревожих се, че не мога да почувствам присъствието на решетката така, както усещах нашите собствени щитове.

— Какво е това, Аахз? — попитах обезпокоен.

— Хмм? О, това е препрада — като онези, които използваме, обаче още по-гадна.

— Кое ѝ е по-гадното?

— Ами този вид щитове, дето те научих да изграждаш, представляват една система за ранно предупреждение и кажи-речи нищо друго. Като те слушам, онова което е приложил Фръмпъл, може да стори значително повече. Не само че ще те убие, но и ще те разкъса на парченца, по-малки дори от прашинки. Нарича се дезинтеграция.

— И ние ще минем през нея? — вдигнах рамене недоверчиво.

— След като вземеш своя бърз урок. Сега помниш ли ония упражнения с перцето? Как да увиваш ума си около него, за да го контролираш?

— Аха — рекох аз озадачен.

— Е, искам да направиш същото, обаче без перцето. Престори се, че държиш нещо, което не е там. Оформи енергиите в тръба.

— После какво?

— После пъхаш устройството в един от квадратите на клетката и го разширяваш.

— И това е всичко?

— Именно. Хайде, опитай.

Затворих очи, сетне се пресегнах с ума си. Избрах си някакъв квадрат в центъра на отворената врата, пъхнах мята мисловна тръба и взех да я разширявам.

Щом тя докосна прътите, образуващи правоъгълника, усетих сърбеж и физически натиск, сякаш се бях сблъскал с материален предмет.

— Леко, момче — ласкаво каза Аахз. — Искаме само да поогънем туй чудо, а не да го счупим.

Продължих да работя с тръбата. Прътите бавно поддадоха, докато не допряха следващите. Тогава отново изпитах парливия сърбеж и допълнителна съпротива.

— Запомни, Скийв. Щом влезем вътре, не бързай. Изчакай очите ти да се приспособят към тъмнината. Не ни е нужно да предупреждаваме Фръмпъл, като се препъваме и събаряме разни вещи.

Сега вече трябваше да се напрягам. Моето устройство бе стигнало до друга рамка от защитата, така че натисках навън общо дванайсет пръта.

— Направи ли я най-после? — шепотът на Аахз звучеше тревожно.

— Само една секунда... Да!

Ето че тръбата стана достатъчно широка, за да пропълзим през нея.

— Сигурен ли си?

— Да, приятелю.

— Добре. Води, момче. Аз съм след теб.

Много странно, ала не усетих никое от моите обичайни съмнения, когато смело закрахих през улицата към магазина. Явно доверието в собствените ми способности растеше, защото дори не се поколебах, започвайки да лазя из тръбата. Единственият ми лош момент беше, щом отведнъж осъзнах, че пъпля във въздуха на около фут над земята. Явно бях поставил устройството малко височко, но нямаше значение. То се държеше! Следващия път щях да знам.

Измъкнах се от края на енергийния ръкав и се озовах във вътрешността на дюкяна. Докато изчаквах очите ми да се нагодят към мрака, чувах меките звуци от преминаването на Аахз след мен.

— Дръпни се от вратата, момче — прошепна демонът току над ухото ми, когато се изправи навън. — Застанал си на осветено от луната петно. И сега можеш да разрушиш тръбата.

— Ясно.

Надлежно уведомен, аз се изместих от лунната светлина. Беше ми приятно да забележа обаче, че освобождаването от онзи ръкав не предизвика значителна промяна в умствената ми стабилност. Бях се усъвършенствал до степен да правя по-трудни неща с по-малко

енергия, отколкото когато начевах. Наистина започвах да се чувствам като магъосник.

Зад гърба си дочух лек шум и извих врат да погледна. Аахз тихичко придърпваше завесите над вратата. Аз безжалостно се усмихнах на себе си. Хубаво! Не ни трябваха свидетели.

Очите ми вече почти се бяха пригодили. Различавах форми и сенки сред мрака. В ъгъла имаше тъмна купчина, която дишаше тежко. Фръмпъл!

Усетих длан на рамото си. Люспестият показа една лампа върху близката маса и вдигна четири пръста.

Кимнах и бавно започнах да броя до четири. Когато стигнах последното число, насочих бърза искра енергия към лампата и фитилът й се запали, за да освети вътрешността на магазина.

Моят спътник бе коленичил с нож в ръка до Фръмпъл. Очевидно беше успял да намери в тъмното поне някои от нашите оръжия.

Ето че собственикът приседна, примигвайки, сетне замръзна на място. Върхът на Аахзовия нож витаеше на косъм от гърлото му.

— Здрави, Фръмпъл — усмихна се той. — Помниш ли ни?

— Вие! — ахна деволът. — Смяташе се, че сте мъртви.

— Мъртви ли? — измърка Аахз. — Как може да ни се случи нещо лошо, щом добричкият стар приятел Фръмпъл ни помага да се смесим с гражданите?

— Господа! — изпища нашата жертва. — Изглежда, че е станала грешка!

— Вярно — отбелязах аз. — И я направи ти.

— Вие не разбираете! — настоя Фръмпъл. — Бях изненадан и ужасен, когато чух за вашата смърт.

— Аха, ние също не бяхме много щастливи.

— После, Скийв. Слушай, деволе. В този миг и двамата имаме възможността и основанието да те убием. Така ли е?

— Но аз...

— Питам: така ли е?

Аахз премести ножа тъй, че върхът се впи в кожата около гърлото на Фръмпъл.

— Така е! — прошепна търговецът, сетне прегълътна мъчително.

— Добре тогава — Аахз отстрани сечивото и го затъкна в своя пояс. — Сега дай да си поговорим делово.

— Аз... аз не проумявам — заекна Фръмпъл, като си потриваше гръцмуля с ръка, сякаш да се увери сам, че той все още е там.

— Което ще рече — обясни первектът, — че искаме твоята помощ повече, отколкото търсим отмъщение. Обаче не се успокоявай прекалено много. Изборът не беше твърде лесен.

— Ама аз... разбирам те... Ясно, какво мога да направя за вас?

— Стига, Фръмпъл. Можеш да изпълниш първоначалната ни сделка. Трябва да признаеш, че оставихме една адски добра фалшифа следа за онези двама бегълци. Вече е твой ред. Просто възстановяваш способностите ми и ние си отиваме.

Деволът пребледня или най-малкото си смени боята от червена на розова.

— Не мога да го сторя! — възклика той.

— Какво-о?

Ножът отново се появи в ръката на Аахз като по магия.

— Слушай сега, двулични беглецо. Или ще върнеш моите вълшебни умения, или...

— Ти не разбиращ — умоляващо произнесе Фръмпъл. — Нямам предвид, че не искам да възстановя способностите ти; имам предвид, че не мога. Не знам кое не е наред при теб, нито как да го оправя. Точно затова ви подредих да се срещнете с тълпата. Боях се (както ви казах и по-рано), че няма да ми повярвате. Твърде много време прахосах да се настаня тук, за да рискувам един недоволен клиент да разкрие на всички кой съм. Съжалявам... наистина съжалявам и зная, че вероятно ще ме убиеш, но не съм в състояние да ти помогна!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Туй, че нещо не върши онова, което си планирал да върши, не означава, че то е безполезно.

Т. Едисон

— Хммм — замислено проточи Аахз. — Значи си безсилен да върнеш способностите ми?

— Това не подсказва ли, че все пак можем да го убием? — попитах нетърпеливо. Бях се надявал демонът да възстанови магическите си умения, но като оставим тази история настрана, още се чувствах поразстроен, загдето ме бяха бесили.

— Ти си баялошо дете — Фръмпъл ме погледна преценяващо.
— Впрочем защо му е на един первект да пътува заедно с някакъв бунат?

— Кой е бунак? — настръхнах аз.

— Спокойно, момче — внимателно каза Аахз. — Няма нищо лично. Всеки, който е роден в това измерение, си е бунат. Буна... бунат... бунаци... схвана ли?

— Да, ама не ми харесва как звучи — промърморих.

— Не се впрягай. Какво толкова означава нечие име?

— Следователно теб не те е еня дали хората те наричат первект или перверт?

— Внимавай какви ги дрънкаш, младо. Работите вървят достатъчно зле и без да ставаш нагъл.

— Господа, господа — прекъсна ни Фръмпъл. — Ако ще се биете, имате ли нещо против да излезете навън? Искам да ви обясня, че тук се намира *моят* магазин.

— Можем ли да го убием сега, Аахз?

Настъпи пауза.

— По-кратко, момче. Ако не е в състояние да възстанови старите ми способности, това не означава, че е напълно безполезен. Сигурен съм, че той направо ще бъде щастлив да ни помогне, особено след като пропусна да плати по последната ни уговорка. Така ли е, търговецо?

— О, определено. Всичко, което мога да сторя, за да ви възмездя за неудобството, причинено ви от мен.

— Неудобството? — попита аз, невярващ на ушите си.

— Мирно, момче. Е, Фръмпъл, предлагам да започнем, като ни върнем багажа, дето го оставихме тук, когато потегляхме на нашата малка мисия.

— Разбира се. Ей сега ще ви го донеса.

Деволът понечи да се надигне — само колкото да открие, че ножът на моя партньор отново го заплашва.

— Не си давай толкова труд, Фръмпъл, старче — усмихна се Аахз. — Чисто и просто посочи къде е, ние сами ще си го вземем... и си дръж ръцете на място, където да ги виждам.

— Но... вашите неща са хей там... в голямата ракла до стената — докато обясняваше, собственикът не изпускаше от очи ножа. Острието му лъщеше хищно под мигащата светлина на лампата.

— Провери, момче.

Вдигнах капака и като по чудо вещите бяха точно там, където Фръмпъл каза. Обаче в раклата имаше и любопитен набор от други страници предмети.

— Ой, Аахз! — обадих се. — Само погледни!

— Разбира се, Скийв.

Той тръгна заднишком през магазина към мен. Вървейки, подхвърли ножа и го улови — сега вече знаех, че така се нарича — с метателен хват.

Очевидно домакинът също му знаеше името, защото застинна на място.

— Е, к'во виждаме тук? — изхили се Аахз.

— Господа — с умолителен глас реагира Фръмпъл. — Вероятно бих могъл да съм от по-голяма полза, стига да науча какво ви е нужно.

— Напълно вярно — отвърна люспестият, прибирайки обратно оръжието си. — Фръмпъл, струва ми се, че не бяхме съвсем открыти с теб. Ако искаме да станем съюзници, следва да го поправим, понеже...

— Чакай малко, Аахз — прекъснах го аз. — Защо си мислиш, че можем да му се доверим, след като положи толкова старания да накара да ни убият?

— Много просто, момче. Той се опита да ни ликвидира, за да се предпази — нали не греша?

— Ами...

— Така че щом му обясним, че е в негов интерес да ни помогне, ще можем напълно да му вярваме.

— Нима? — присмях се аз.

— Е, не повече, отколкото на един девол — призна си моят другар.

— Отказвам да се съглася с последствията от подмятанията ти, перверт! — възклика онзи. — Ако желаеш съдействие, то... — Ножът на Аахз блесна във въздуха и издумка в стената само на няколко инча от главата на търговеца.

— Млъквай и слушай, Фръмпъл! — озверя той. — И се произнася *первект*!

— Какво толкова означава нечие име, Аахз? — подпитах невинно.

— Трай бе, момче. Добре, Фръмпъл, името Исстван говори ли ти нещо?

— Не. А трябва ли?

— Ще се наложи — ако искаш да останеш жив. Става въпрос за един откачил магьосник, който се опитва да завладее измеренията, почвайки с тукашното.

— Защо смяташ, че това непременно ме засяга? — навъси се Фръмпъл. — Ние, деволите, търгуваме с всеки, способен да си плати. Не се тормозим с анализ на политиката или умствената стабилност. Ако контактувахме само със здравомислещи същества, туй щеше да ни ореже печалбата с една трета... пък може и с повече.

— Е, сега ще е по-актуално да се потормозите. Май не си ме чул добре. Исстван е започнал с това измерение. На път е да получи монопол над енергиите на Буна, та да ги използва в разни други светове. За да го направи, е готов да избие всички тук, които знаят как да черпят от въпросните енергии. Не си пада особено по подялбата.

— Хммм. Интересна теория, но къде са ѝ доказателствата — искам да кажа, кого предполагаш, че унищожил досега?

— Като за начало, Гаркин — сухо отроних аз.

— Точно така — изръмжа демонът. — На теб сякаш много ти се ще да разбереш защо ние двамата пътуваме заедно. Тогава знай, че Скийв беше чирак на майстор Гаркин, докато Исстван не изпрати своите убийци да ликвидират конкуренцията.

— Убийци?

— Именно, Фръмпъл. Ти си видял двамина от тях — ония импове, които си телепортирали преди около седмица — и Аахз с елегантен жест разтвори плаща на наемника, с който се беше обзавел. — Къде предполагаш, че сме го намерили? От някоя разпродажба на вехтории?

— Хммм — бе замисленият коментар на домакина.

— Освен това ги е снабдил с високотехнологични оръжия. Я погледни тази арбалетна стрела, ако обичаш.

Аахз подхвърли една от стрелите към девола, който ловко я улови и внимателно я огледа.

— Уф, никога не бях виждал такова нещо. Свестен камуфлаж, но съвършено неетично.

— Сега схващаш ли защо желанието да те привлечем на своя страна взема превес над удоволствието да ти прережем лъжливия гръцмул?

— Разбирам какво искаш да кажеш — отвърна беззлобно Фръмпъл. — Доста е убедително. Само че как мога да бъда полезен аз?

— Ти ще решиш. Смята се, че вие, деволите, разполагате с чудеса за всеки случай. Имаш ли нещо, дето да ни осигури предимство пред един луд, който добре е изучил магията?

Няколко минути търговецът размишляваше. Сетне сви рамене.

— В момента не се сещам за нищичко, което да ми е подръка. Напоследък не съм зареждал с оръжия. В това измерение не се търсят много-много.

— Страхотно — рекох. — Драги Аахз, сега вече можем ли да го убием?

— Слушай, няма ли начин да му сложиш намордник? — каза Фръмпъл. — Между другото, Скийв, каква ти е болежката?

— Не ми понася да ме бесят — озъбих му се.

Той въздъхна:

— Нима? Е, продължиш ли да практикуваш магия, ще свикнеш. Ако искаш да знаеш, истински боли, когато те горят.

— Чакай малко, Фръмпъл — намеси се первектът. — Тези твои приказки за бесене ми звучат ужасно небрежно от устата на някой, който е бил толкова изненадан, че ни вижда живи.

— Действително се изненадах. Бях подценил майсторътка на твоя чирак с енергията. Ако ми беше хрумнало, че можете да се измъкнете, щях да измисля нещо друго. В края на краищата *тогава* наистина се опитвах да ви убия.

— Тоя не ми изглежда кой знае колко достоен за доверие — подчертах аз.

— Забележи, млади ми приятелю, че говорих относно моите намерения в минало време. Сега, когато имаме обща цел, ще откриеш, че с мен е много по-лесно да се работи.

— Което ни връща към първоначалния ни въпрос — заяви Аахз.

— Какво можеш да направиш за нас, Фръмпъл?

— Бога ми, не знам — призна деволът. — Освен... А, сетих се! Ще ви изпратя на Пазара!

— Пазара? — попита. — Що за...

— Да, Пазарът на Дева! Ако там не можете да намерите онова, дето ви трябва, значи то не съществува. Защо не ми щукна по-рано? Това е решението!

Той скочи на крака и тръгна към двама ни.

— Знам, че бързате, така че ще ви изпроводя...

— Не припирай чак толкоз, Фръмпъл.

Аахз заплашително бе насочил меча си към девола.

— На нас ни е нужна гаранция, че ни изпращаш с обратен билет.

— Аз... не те разбирам.

— Няма нищо сложно за разбиране. Веднъж вече се опита да се избавиш от нашата компания. Дойде ми наум, че можеш да се изкушиш да ни запокитиш в някое затънчене измерение, откъдето няма как да се върнем.

— Но аз ви давам думата си, че...

— Не ни трябва твоята дума — ухили се люспестият. — Трябва ни твоето присъствие.

— Ка-кво?

— Къдемо отидем ние, идваш и ти. Ще тръгнеш с нас — просто като допълнителна осигуровка, че ще се приберем обратно.

— Не мога да го направя! — Фръмпъл изглеждаше искрено ужасен. — Мен ме изгониха от Дева! Нямаш си на представа какво ще ми сторят, щом пак се появя там.

— Много лошо. Обаче ние не мърдаме оттук, ако не си подсигурим гарантирано завръщане, а това си ти!

— Чакай малко! Мисля, че намерих решение!

Деволът започна трескаво да тършува из раклите. Наблюдавах като хипнотизиран как, докато той ровичкаше, оттам излиташе изумителен порой от странни предмети.

— Ето го! — викна Фръмпъл най-подир, вдигайки високо над главата си своя трофей.

Оказа се, че е метална палка, дълга около осем инча и с два инча диаметър. Отстрани имаше чудновати означения, а пък на върха — бутон.

— И-скачач! — възклика Аахз. — От години не съм ги виждал.

Търговецът му го подхвърли:

— Да, ето. Това достатъчна гаранция ли е?

— Какво е туй бе, хора? — попитах аз, като извих врат да го разгледам.

Моят партньор хвана краищата на палката и ги усука в противоположни посоки. Очевидно тя бе съставена поне от две части, защото символите взеха да се плъзгат по повърхността ѝ в контрастни направления.

Аахз побърза да обясни:

— Виж сега, Скийв. Според това къде искаш да отидеш, подреждаш в една линия различни символи. Сетне просто натискаш този бутон и...

— Чакай малко! — изкрештя Фръмпъл. — Все още не сме се уговорили за цената!

— За цената ли? — удивих се не на шега.

— Да, господа, за цената! Разбирате ли, тия работи не растат по дърветата.

— Ако си спомняш — промълви Аахз, — ти все така си наш дължник заради последната ни сделка.

— Напълно вярно — съгласи се търговецът на килими. — Но както ти сам посочи, тези *И*-скачачи не се срещат често. Направо са колекционерска рядкост. Мисля, че ще е справедливо да препотвърдим нашия договор при ма-алко по-високо заплащане.

— Фръмпъл, прекалено много бързаме, за да спорим — заяви Аахз. — Само веднъж ще обява колко смятаме да предложим над първоначалната ни уговорка и ти можеш да приемеш или да откажеш. Така струва ли ти се достатъчно справедливо?

— Какво имаш предвид? — запита деволът, алчно потривайки длани.

— Твоя живот.

— Моят... Ох! Разбирам. Да, това... ъмм... изглежда приемлива цена.

Тримата разменихме бързи погледи.

— Изненадан съм от теб, Фръмпъл — извих глас аз. — Да се откажеш от една колекционерска рядкост ей тъй бадева.

— Хайде, момче — Аахз нагласяше означенията на *И*-скачача. — Давай да тръгваме.

— Само секунда, приятелю. Искам да си взема меча.

— Остави го. Ще го приберем на връщане.

— Слушай, Аахз, колко време трае пътуването между измеренията...

Стените на Фръмпъловата барака изведнъж се разтвориха в калейдоскоп от цветове.

— Малко, момче. Всъщност вече сме там.

И бяхме там.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Чудесата на вековете, събрани на едно място за ваше просвещение, образование и забавление — срещу определена цена.

Ф. Т. Барнъм

Макар да знаех, че родното ми измерение не е особено колоритно, никога не съм го смятал за наистина изтъркано... докато моите очи не съзряха за първи път Пазара на Дева.

Въпреки че и Аахз, и Фръмпъл, и дори имповете бяха споменали за този феномен, аз на практика така и не бях седнал да се опитам да си го представя. Все тая. Каквото и да бе нарисувала фантазията ми, щеше да изглежда като преплакнато пред действителността.

Пазарът сякаш се разпростираше във безкрайно всички посоки, докъдето стига погледът. Палатки и навеси с всевъзможни цветове бяха скучени в неправилни форми, които се избутваха взаимно в борба за повече пространство. Навсякъде имаше хиляди деволи от пълния набор възрасти и калибри. Високи деволи, дебели деволи, куци деволи, плешиви деволи — те до един се движеха насам-натам, така че гъмжилото напомняше вряща маса с многобройни глави и опашки. Сред тълпата бяха разпилени и по-различни същества. Някои от тях приличаха на оживели кошмари; за други пък не можех да разбера, че са живи, докато не мръднеха, но всички без изключение вдигаха шум.

Шумът! След моя усамотен живот с Гаркин Туйкст ми се бе видял негостолюбив, обаче патърдията, която сега нападна ушите ми, не се поддаваше на никакво описание. Чуваха се писъци и глухи експлозии, а странни гъргорещи звуци, издавани от вътрешността на павилиончетата около нас, се състезаваха с постоянно бучене на разменните покупко-продажби. Комай никой не говореше по-тихо от викане. Независимо дали жално плачеше, крещеше гневно или показваше досадно безразличие, цялата търговия сякаш трябваше да се

извършва на предела на възможностите, демонстрирани от твоите бели дробове.

— Добре дошъл в измерението Дева, момче — широко разпери ръце Аахз. — Какво мислиш?

— Шумно е — забелязах аз.

— Какво-о?

— Казах „Шумно е“! — ревнах в отговор.

— О, да. Малко е по-оживено от вашия среден селскостопански пазар или рибарски кей, но се срещат и още по-кресливи места.

Тъкмо да отвърна и някакъв минувач налетя върху мен. Той (или тя) имаше пръснати по цялата си глава очи и покрити с козина пипала вместо ръце.

— Узклп! — рече създанието, като размаха едно пипало, продължавайки по пътя си.

— Аахз!

— Да, момче?

— Ей сега ми хрумна. Какъв език говорят на Дева?

— Ммм? Уф! Не се беспокой за това, драги Скийв. Тук използват всички езици. Няма девол, който след като се е излюпил, да остави някоя сделка да се провали само защото не владее нужното наречие. Просто им пусни няколко фрази на бунатски и те ще се нагодят достатъчно бързо.

— Добре, приятелю. Щом вече сме пристигнали, къде ще идем най-напред?

Отговор не последва. Откъснах очи от Пазара, за да хвърля един поглед към моя партньор. Той стоеше неподвижен и душеше наоколо.

— Аахз?

— Ей, момче, туй помирисваш ли го? — нетърпеливо запита демонът.

Аз съсредоточих обонянието си върху въздуха.

— Да! — задавих се. — Какво е умряло?

— Хайде, чирако, след мен.

Той се гмурна в тълпата, като не ми оставил друга възможност, освен да хукна подир него. Както минавахме покрай тях, десетки ръце ни дърпаха за ръкавите и различни деволи се привеждаха от своите сергии и палатки, за да ни подмамят, но Аахз не намали ход. Не можех да видя ясно нищо от излаганото, докато вървяхме. Ако исках да бъда в

крак с люспестия, бе необходима по-голямата част от моята концентрация. Някаква шатра обаче привлече окото ми.

— Аахз, гледай! — викнах аз.

— К'во?

— В оная палатка вали дъжд!

Сякаш в отговор на думите ми, от витрината избумтя гръмотевица, сетне изплюща светкавица.

— Аха. Е, и? — Аахз ѝ метна разсеян поглед и не ѝ обърна повече внимание.

— Какво продават там? Дъжд ли?

— Не. Устройства за контролиране на климата. Разпръснати са из целия Пазар, вместо да ги набълскат в една секция. Разправят, че те нещо си пречели помежду си.

— Всички ли демонстрации са толкова зрелищни?

— Това не е зрелищно, момче. Преди време се бяха научили да правят торнада, но от другите павилиони се оплакали и им се наложи да ограничат своите онагледявания до по-кортки изяви. Сега побързай!

— Аахз, къде впрочем отиваме? И какво мирише така?

Отвратителната вълна във въздуха забележимо се усилваше.

— Това — обяви демонът, като спря пред нечия куполообразна палатка — е миризмата на первската кухня!

— Храна? Извървяхме целия този път, за да можеш да ядеш?

— Всичко по реда си, момче. Не съм хапвал нищо прилично, откак Гаркин ме измъкна на сърдечка едно парти и ме завря във вашето идиотско измерение.

— Ама нали щяхме да търсим нещо, което да използваме срещу Исстван?

— Спокойно бре, младок. Аз се пазаря по-добре на пълен stomах. Просто ме изчакай наблизо. Няма да се бавя.

— Да те изчакам тук? А не може ли да вляза вътре заедно с теб?

— Не мисля, че ще ти хареса, момче. За всеки, дето не е раждан на Перв, храната изглежда дори още по-лошо, отколкото мирише.

Беше ми трудно да го повярвам, но охотно подхванах спора:

— Виж какво, Аахз, stomахът ми съвсем не е чак толкова slab.

Когато живеех в пущинака, аз самият ядях някои доста чудати неща.

Моят наставник въздъхна и кимна:

— Виж к'во ще ти кажа аз пък, Скийв. Главният проблем с первската кухня е да попречиш на манджата да изпълзи от купата, докато я консумираш.

— Ще те почакам тук — реших накрая.

— Хубаво. Нали ти обещах, че няма да се забавя. В мое отсъствие можеш да позяпаш драконите ей там.

— Да зяпам ли? — промълвих механично, ала той вече бе изчезнал през чергилото на палатката.

Бавно се обърнах и огледах платформата зад мен.

Дракони!

Тази дума сякаш ме обсеби.

На има-няма петнайсет фута от мястото, където стоях, се издигаше огромна барака, натъпкана с приказна плът. Повечето от зверовете бяха привързани към задната стена, което ми бе попречило да ги забележа при идването ни, но при непосредствения поглед не остана никакво съмнение, че това са дракони.

Любопитството ме накара да направя няколко крачки и да се присъединя към малката тълпа пред бараката. Vonята беше задушаваща, обаче след едно смиръкване на миризмата от первските гозби ми се струваше почти приятна.

Да си призная, никога по-рано не бях виждал дракон, но изложените в обора напълно отговаряха на очакванията на моята фантазия. Бяха грамадни: като нищо десет-петнайсет фута високи на холката^[1] и трийсет метра дълги. Вратовете им бяха източени и змиевидни; ноктестите им нозе дълбаеха големи бразди в земята, когато нервно преместваха тежестта си на другия крак.

Сърцето ми се разтуптя.

С изненада открих колко много разновидности бяха събрани тук. Въобще не ми бе хрумвало, че може да съществува повече от един тип дракон, ала пред себе си наблюдавах живите доказателства за противното. Освен характерните зелени екземпляри, дето винаги си бях представял, забелязах червени, черни, златисти и сини дракони. Мярна ми се дори някакъв лилав звяр. Някои имаха криле, други — не. Някои имаха широки массивни челюсти, а пък други — тесни зурли. Някои имаха присвирти и косо поставени очи, а други — огромни, кръгли като луна очища, които сякаш никога не мигаха. Те обаче се

отличаваха с две общи черти: всички бяха големи и всички изглеждаха ужасно злонамерени.

Вниманието ми привлече тучната фигура, която провеждаше сеанса. Това бе най-едрият девол, който бях виждал — най-малко осем фути висок и с ръце, дебели досущ като дървета. Трудно можеше да се каже кой прави по-страховито впечатление — драконите или техният пазач.

Той заведе един от червените зверове в центъра на манежа и с театрален жест го освободи. Странното животно повдигна глава, за да обходи тълпата със злобни жълти очи. Зрителите отстъпиха десетина крачки назад пред погледа му. Аз сериозно си помислих дали да не си тръгна.

Деволът извика няколко думи към публиката на език, който не разбирах, сетне си избра меч от раклата до стената.

Бърз като котка, аленият дракон изви врат и издуха огнен поток към своя страж. По никакво чудо пламъкът се раздели, щом се бълсна в девола, и мина от двете му страни, без да му причини вреда.

Настъпи малка пауза.

Пазачът се усмихна и се обърна, за да изкриещи още няколко думи към тълпата. В този момент животното скочи върху му с намерение да го убие. Деволът се хвърли на земята и се изтърколи под атакуващия звяр, който се приземи така, че бараката се разтресе. В следващия миг неговото туловоице се извъртя вихрено, обаче стражът отново бе на крака, вдигнал високо един медальон пред очите на противника.

Аз не разбрах хода му, но драконът очевидно го схвана, защото се дръпна назад и приседна. Ето че деволът заповеднически посочи задната страна на манежа и червената твар се шмугна обратно към мястото си.

Вяли ръкопляскания заваляха от публиката. Явно ги беше впечатлила злобата на драконовата атака. Аз пък бях впечатлен от медальона.

Пазачът прие аплодисментите и се впусна в друга неразбрана скороговорка, този път насечена от жестове и възклициания.

Реших, че вече ми е време да си тръгна.

— Глийп!

Някой ме дръпна за дрехата. Озърнах се стреснат. Там, зад мен, стоеше един малък дракон! Е, той все пак беше около четири фута

висок и към десет фута дълъг, но след като се бях нагледал на другите му събрата, тоя наистина ми се видя дребен. Бе зелен, имаше големи сини очи и нещо, което приличаше на увиснали бели мустаци.

За секунда-две се паникьосах, ала паниката бързо отстъпи пред любопитството. Той не ми се струваше опасен. Изглеждаше съвсем доволен просто да стои там и да дъвче...

Ръкавът ми! Звярът ядеше парче от моя ръкав! Сведох поглед и се уверих, че част от ризата, която носех, действително липсва.

— Глийп — каза пак драконът, протягайки шия за нова хапка.

— Махай се! — аз го треснах с юмрук, преди да съобразя какво точно правя.

— Глийп? — попита той озадачен.

Започнах да се измъквам назад. Не бях сигурен как ще реагирам, ако животното пусне някоя огнена струя, и поради това много ми се щеше да го избягна.

— Глийп — рече то, като се затътрузи подире ми.

— Газабкп! — ревна нечий глас след мен.

Аз се извъртях и установих, че гледам тучен космат стомах. Вдигнах поглед нагоре, доста нагоре и видях надвесеното над нас лице на пазача на драконите.

Побързах да се извиня с готовност:

— Съжалявам. Не говоря вашия език.

— Охо, бунат! — компетентно избумтя деволът. — Нищо.

Уговорката си остава в сила. Плащай!

— Защо да плащам?

— За дракона! Какво си мислиш — че раздаваме безплатни мостри?

— Глийп! — каза звярът, като притисна глава към бедрото ми.

— Изглежда, че е станала някаква грешка — спешно се оправдах аз.

Суровият страж изръмжа:

— Не само изглежда, ами си я направил ти. Тук на Дева не обичаме много крадците!

— Глийп! — рече драконът.

Нещата рязко се изпълзваха от контрол. Ако някога съм имал нужда от помощта или съвета на Аахз, това беше сега. Хвърлих тъжен поглед към шатрата-ресторант, в която бе хълтнал, с безумната

надежда да го видя да излиза. Нямаше го. Всъщност я нямаше и самата шатра! Бе изчезнала, беше се изпарила във въздуха, също както и моят компаньон от Перв!

[1] Най-високата част от тялото на едно животно, когато то е стъпило върху всичките си крака. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

*Няма значение що за стока или услуга
става дума, винаги можеш да я намериши някъде
по-евтино!*

И. Скрудж

— Къде отиде тая шатра? — отчаяно попитах аз.

— Каква шатра? — примигва пазачът, все така надвесен над мен.

— Абе, онази — възкликах, сочейки оправненото място.

Деволът се навъси и изви врат, което при неговия ръст му осигуряваше значителен обзор.

— Там няма нищо подобно — заяви той убедено.

— Знам! Точно в това е работата!

— Хей! Престани да се мъчиш да сменяш темата! — изръмжа пазачът и ме замушка в гърдите с един невероятно голям пръст. — Ще платиш ли за дракона, или няма да платиш?

Огледах се за подкрепа, но никой не ни наблюдаваше. Явно на Дева такива спорове бяха нещо обичайно.

— Казах ти, че е станала грешка! Не ти ща дракона.

— Глийп — рече малкият звяр, като наведе глава към мен.

— Не ми ги разправяй тия! — избухна стражът. — Ако не го искаше, защо тогава го нахрани?

— Не съм се и опитвал! Той изяде парче от ръкава ми!

— Глийп! — въздъхна драконът, организирачки отново неуспешна атака към моята риза.

— Значи признаваш, че е получил храна от теб?

— Ами-и... може да се каже... Да! И какво от това? — почна да ми писва да ми крещят.

— Щом е така, плащай! За мен той вече нищо не струва.

Аз позагледах чудноватия зелен звяр. Не ми се видя да му е станало лошо, загдето е ял от дрехата на Скийв.

— Какво му има? Бих се заклел, че е съвсем наред.

— Глийп! — не се стърпя животното и пак пристъпи рачешката към моя милост.

— О-о-о! Той си е екстра — присмя се пазачът. — Само дето сега е привързан. Един такъв дракон не чини пет пари освен за човека или нещото, към което е привързан.

— Хубаво де, ама към кого *се е привързал*?

— Я не ми се прави на умник! Естествено към теб! Откакто го нахрани.

— Е, господине, нахрани го отново и го отпривържи! Аз си имам неотложна работа другаде.

— Просто тъй, така ли? — скептично попита деволът, като издигна глас до нови висоти. — Много добре разбираш, че по този начин не става. Щом някой дракон се привърже, запазва чувството си завинаги. Точно затова са толкова ценни.

— Завинаги? — кимнах със съмнение.

— Ами... докато един от вас двамата не умре. Но всеки глупак знае, че не трябва да храни подобно животно, освен ако не иска да го спечели за себе си. Идиотските твари са прекалено впечатителни, особено младите като тоя. Ясен ли съм?

Пак огледах дракона. Наистина той беше твърде млад: крилете му тъкмо бяха започнали да разцъфват (което сметнах като признак за незрелост); зъбите му бяха остри досущ игли, а не износени до заоблено, както на неговите събрата в яхъра. И въпреки всичко в мускулите, които играеха под тези люспи, имаше сила... да, реших аз, ще подкрепя *моя зяяр* в битка срещу всеки...

— Глийп! — рече животното, едновременно облизвайки двата края на мустаците си със своя раздвоен език.

Това ми върна здравия разум. Дракон! За какво ми е тази придобивка?

— Е — заявих високомерно, — в такъв случай мисля, че аз не съм някакъв си там глупак. Стига да знаех какви последици ще има, щом му позволя да ми яде ръкава, щях...

— Слушай, синко! — озъби се деволът и отново ме мушна в гърдите. — Ако си въобразяваш, че ще...

Нешто вътре в мен се прекърши. Отблъснах ръката му с ярост, която ме изненада.

— Името ми не е „Синко“ — изсъсках с тих глас, който не успях да позная, че е моят собствен. — То е Скийв! Сега снижи тон, когато ми говориш, и си дръж мръсния пръст за себе си!

Треперех от глава до пети, макар и да не можех да кажа дали от ярост или от страх. Бях изразходвал целия си изблик на чувства в тази тирада и внезапно установих, че се чудя как ще преживея последиците й.

Изненадващо, но при въпросната атака пазачът отстъпи няколко крачки и вече ме изучаваше с ново учудване. Усетих някакъв натиск отзад в краката си; след миг рискувах да погледна. Драконът се беше свил зад мен и бе проточил врат около кръста ми, за да надзърне към стражата.

— Съжалявам — пазачът изведнъж се смири и взе да се подмазва. — Отпървом не те познах. Ти каза, че името ти е...?

— Скийв — надменно му припомних аз.

— Скийв ли? — той умислено сбърчи вежди. — Чудна работа. Не се сещам за това име.

Не бях сигурен за кого или за какво ме смята, но ако при пътуването ми с Аахз бях научил нещо, то беше да разпознавам и да се възползвам от едно предимство веднага щом го забележа.

Деволът продължаваше да се ослушва.

— Секретността, заобикаляща моята идентичност, би следвало сама по себе си да послужи като ключ, ако разбираш какво имам предвид — измърморих аз и му намигнах най-конспираторски.

— Естествено — отвърна той. — Трябваше по-скоро да се усетя...

— Няма значение — прозинах се. — В такъв случай думай за дракона...

— Да. Извини ме, че избухнах, ама нали вижда какъв ми е халът?

Странно беше някой толкова огромен да ми хленчи, но аз се държах на висота. Дори се усмихнах:

— Е, сигурен съм, че можем да измислим нещо.

Докато го казвах, едно съображение мина подобно светкавица през моята глава. Всичките ми пари бяха у Аахз! Нямах нищичко, което да струва и пукнат грош, с изключение на...

Въздъхнах тежко наум.

После бръкнах в джоба си, като се насилих да го направя небрежно. Все още беше там! Амулетът, който бях взел от тялото на Куигли-статуята и който позволяваше на онзи, дето го носи, да вижда през магиите. Прибрах го, докато Аахз не гледаше, и го скрих за в случай че може да се окаже полезен в някое кризисно положение. Какво пък, положението сега определено мязаше на кризисно!

— Нà! — казах аз и му подхвърлих вълшебния предмет. — Вярвам, че така уреждаме сметката.

Той ловко го улови и бързо го оцени с присвiti очи.

— С това ли? — възклика стражът. — Искаш да купиш един новоизлюпен дракон за това?

Нямах никаква представа от относителната стойност на талисмана, но бълфирането ме беше докарали дотук.

— Аз не се пазаря — заявих студено. — Ти чу моето първо и окончателно предложение. Ако не е задоволително, тогава ми върни амулета и ще видим да можеш да получиш по-висока цена за своя привързан звяр.

— Много тежки условия поставяш, Скийв — деволът все още се държеше учтиво, ала по усмивката си личеше, че е наранен. — Добре де, става. Дай да си стиснем ръцете.

Огромният пазач протегна десница.

Внезапно отекна съскане и погледът ми се замъгли. Драконът беше извил врат над главата ми и бе застанал очи в очи с девола. Настроението му изведнъж се бе оказало миниатюрен вариант на ожесточението, което по-рано бях зърнал у по-големия му събрат. С изненада осъзнах, че той защитава мен!

Очевидно стражът също го осъзна, защото отдръпна ръката си, сякаш я беше пъхнал в огън.

— Би ли задържал твоето животно достатъчно дълго, за да приключим сделката? — предложи ми с насилена любезнот.

Не бях сигурен как точно очакваше да го направя, но реших да опитам.

— Той си е наред! — изкрешях аз, като бълснах дракона отстрани по шията, дано да привлече вниманието му.

— Глийп! — рече звярът и изви глава да ме погледне в лицето.

Забелязах, че дъхът му е толкова лош, та може да убие някое насекомо в полет.

— Наред е — повторих самоуверено, отдръпвайки се изпод люспестия му врат.

Тъй като вече бях тръгнал, пристъпих напред и стиснах ръката на пазача. Той отвърна разсейно, без да сваля очи от продаденото животно.

— Слушай — побутнах го с пръст. — Между нас да си остане, обаче аз съм съвсем нов в драконовата игра. Какво яде... освен ризи, искам да кажа?

— О, малко от това, малко от онова. Те са всеядни, така че могат да консумират всичко, но са много придирчиви. Пусни го самичък и той ще си налучка собствената диета... стари дрехи, подбрани листа, домашни любимци.

— Страхотно! — измърморих.

— Е, ако ме извиниш, имам да говоря с други клиенти.

— Само минута! Няма ли да получа един от ония медальони, които използваш, за да озаптяваш големите дракони?

— Хм? За какво?

— Амии... да контролирам моя питомец.

— Чуй, Скийв. Те са предназначени за непривързани животни. Не ти трябва медальон за дракон, който е привързан към тебе; и той няма да въздейства на екземпляр, чието сърце е спечелено от някого другого.

— О! — рекох аз с мъдрост, каквато не чувствах.

— Ако обаче искаш такъв, един братовчед има щанд, където ги продава. Мястото е три редици по-нагоре и две алеи вдясно. Може да се окаже добро капиталовложение за теб. Когато попаднеш на някой див дракон, току-виж си спестил вредите от употребата на твоя собствен. Това ще даде на този младок тука по-голям шанс да порасне.

— Което ме изправя пред друг въпрос — кимнах. — Колко време ще отнеме?

— Малко. Та туй е само три редици нагоре...

— Не. Имам предвид колко време ще mine, преди моят звяр да стигне до зрелост?

— О, не повече от четири-пет столетия.

— Глийп!

Не съм сигурен кой каза последното — драконът или аз.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Като надмогва всички препятствия и отклонения, човек може безпогрешно да стигне избраната си цел или местоназначение.

Х. Колумб

— Хайде, Глийп — казах аз.

— Глийп — отвърна моят дракон и тръгна след мен.

Сега, когато бях не чак дотам горд собственик на един за постоянно недозрял звяр, жадувах повече от всякога да открия Аахз. В момента се намирах сам в никакво странно измерение, нямах пукнат грош, а отгоре на всичко разполагах с дракон, който се мъкнеше подире ми. Единственият начин нещата да станат още по-зле бе ситуацията да се превърне в неспасаема — това би могло да се случи, ако демонът решеше да се върне на Буна без своя чирак.

Мястото, което по-рано беше заемано от первската шатра-ресторант, определено бе празно дори и при внимателен оглед. Ето защо сметнах за благоразумно да попитам търговеца, обслужващ съседния щанд:

— Ъъ... извинете, господине.

Бях си обещал, че по време на престоя ми на Дева ще бъда толкова вежлив, колкото е възможно. Последната придобивка, от която се нуждаех сега, беше друг диспут с някой девол. Изглежда обаче, в настоящата ситуация нямаше за какво да се тревожа.

— Не са необходими никакви извинения, млади гу'сине — усмихна се с готовност собственикът, разкривайки впечатляващ брой зъби. — Вие се интересувате да си купите пръчка?

— Моля?

— Разбира се! — деволът с апломб направи жест към витрината си. — Тук се предлагат най-хубавите пръчки във всички измерения.

— Ах... благодаря, но в своя роден свят си имаме много такива.

— Не и като тези, млади гу’сине. Вие сте от Буна, нали?

— Да, защо?

— Мога да ви гарантирам, че при вас изобщо няма нищо подобно. Те са от едно измерение, до което само моя милост си е извоювала достъп, а пък аз не съм ги продавал нито на Буна, нито на някой, който отива там.

Без да искам, любопитството ми се разпали. Отново погледнах мострите, подпрени върху стените на щанда. Приличаха на съвсем обикновени пръчки, каквито могат да се намерят навсякъде.

— Ами какво правят? — запитах предпазливо.

— Аах! Различните вършат различни неща. Някои контролират животни, други — растения. Част от най-редките ти позволяват да призовеш цяла армия войни направо от скалите. Неколцина сред най-могъщите магьосници във всяко измерение притежават жезли от същото дърво, от което са издялани тия пръчки, но за нуждите на повечето хора по-малкият модел е достатъчен.

— Глийп! — рече драконът, като подуши някаква шарена мостра.

— Не я пипай! — креснах аз и бълснах главата му встрани от витрината.

Само туй ми липсваше — моят капризен звяр да изяде *целия* запас на един от тези супертърговци.

— Разрешете да попитам, млади гу’сине, това ваш дракон ли е?

— О, ами... така да се каже.

— В такъв случай вие можете да използвате някоя от изложените пръчки по чудесен начин, по какъвто мнозина магьосници нямат шанс.

— И какъв е той?

— Можете да я използвате, за да биете животното си.

— Глийп! — отбеляза драконът, като ме погледна с големите си сини очи.

— Всъщност на мен на практика не ми е нужна подобна стока.

Помислих си, че е по-добре да се върна към своето първоначално намерение, преди нашият разговор да излезе от контрол.

— Странно, млади гу’сине. Всеки би трявало да има пръчка.

— Причината да спра тук преди всичко е, че се чудех дали знаете какво се е случило с онай шатра?

— Коя по-точно, млади гу’сине?

Изпитах любопитното усещане, че този диалог съм го водил и по-рано.

— Шатрата, която беше ей тука, до вашия щанд.

— Первският ресторант? — във въпроса на девола се долавяше ужас.

— Глийп — вметна драконът.

— Защо ви трябва да дирите такова място, млади гу'сине? Вие изглеждате добре възпитан и образован.

— Когато търсената от мен шатра изчезна, вътре се намираше един приятел.

— Вие имате приятел перверт? — гласът му бе загубил дружелюбната си интонация.

— Е, всъщност... мmm... това е дълга история.

— Слушай, хлапак, туй поне мога да ти кажа. Тя не е изчезнала, тя се премести — озъби ми се деволът без никаква следа от вежливостта, която беше демонстрирал малко по-рано.

— Премести ли се?

— Аха. Издадохме нова наредба. Всички заведения, дето сервират первска храна, трябва да мигрират. Те не могат да бъдат изградени постоянно или дори временно в която и да е точка на Пазара.

— Защо? — попита.

— Никога ли не си помирился гозба от Перв? Миризмата й е достатъчна да накара някой лешояд да си повърне червата. Ти би ли искал да обслужваш цял ден един щанд, който е от подветрената страна на такова чудо? В тая жега?

— Разбирам накъде биеш — признах аз.

— Или те трябваше да се преместят, или Пазарът, а ние бяхме по-многочислени.

— Но какво точно искаш да кажеш с това, че...

— Шатрите им, бе! Всичко, което беше нужно, бяха едно-две елементарни заклинания. Днес тези ресторани или постоянно се движат бавно, или стоят нейде за кратко време и после се изнасят на нова позиция, обаче всички се местят.

— Тогава щом пътуват непрекъснато, как може да ги открие човек?

— Лесна работа, просто върви подир обонянието си.

Подуших за проба наоколо. Гъстият непогрешим „аромат“ все още се доловяше.

— Глийп! — драконът бе опитал да ми подражава и сега търкаше с лата носа си.

— Е, благодаря ти... за твоята...

Говорех на въздуха. Собственикът вече беше отишъл в противоположния край на щанда, оголил зъби към друг клиент. Хрумна ми, че гражданите на Дева не са особено загрижени за социалните любезности, като се изключват онези, които са необходими да се осъществи една продажба.

Поех подир миризмата на первския ресторант с дракона, следващ ме предано по петите. Въпреки нарастващото ми желание отново да се събера с Аахз, скоростта ми бе значително по-ниска от оная, която поддържаше демонът, когато пристигнахме в началото. Бях напълно хипнотизиран от този странен Пазар и исках да разгледам колкото се може повече от него.

Ако човек го опознаваше на спокойствие, щеше да забележи, че тук цари някакво подобие на ред. Различните щандове и будки бяха по принцип групирани според вида на продаваните артикули. Това, изглежда бе по-скоро поради случайност, отколкото по план. Очевидно щом някой девол наредеше витрина (да кажем, с *невидими* плащове), за нула време наоколо се събираха купчина конкуренти — всеки от тях умираше от мерак да бие другия с качество на стоките или пък с примамлива цена. Повечето неясно тътнещи гласове идваха от разправиите между търговците за разположението на техните евентуални сергии или за мястото, което те вече заемаха.

Миризмата ставаше все по-силна, докато аз бродех сред зона, специализирана в екзотична и магическа бижутерия, устоявайки на изкушението да я разгледам по-подробно. Още по-настойчиво бе изкушението, когато преминавах през един район, в който се показваха оръжия. Дойде ми наум, че тук бих могъл да открия нещо интересно, за да го използваме срещу Исстван, но вонята на первската храна се бе усилила и аз събрах кураж да привърша търсенията си. Явно можехме да се оглеждаме за оръжие едва след като намеря Аахз. Заради интензивността на „аромата“ бях сигурен, че скоро ще стигна до моята цел.

— Хайде, Глийп — насырчих дракона.

Звярът беше поизостанал и реагира само с леко ускоряване на хода.

Тръпнейки в очакване, аз свих зад последния ъгъл и рязко спрях. Ето го източника на мириза.

Бях се озовал в задната част на един голям обор с непознати чуждоземни животни за продан. Пред мен имаше високо хълмче от никаква влажна жълто-зелена субстанция. Докато зяпах, от щанда се появи млад девол, който носеше лопата, пълна със същата субстанция. Той ме измери с недоумяващ поглед, изтърси товара си върху грамадата отпреде и се върна на своя щанд. Купчина тор! Значи бях проследил миризмата на купчина тор!

— Глийп?! — рече драконът, като ме гледаше въпросително.

Може би ме питаше какво ще правим сега. Няма що, хубава гатанка.

Стоях и обмислях следващия си ход. Вероятно най-добрият ми шанс беше да извървим обратно дирята си до продавача на пръчки и да опитаме отново.

— Ще отделиш ли малко време на едно момиче, хубавецо?

Извърнах се светкавично. Там забелязах девойче, каквото никога досега не бях виждал. На външен вид беше бунатка и ако не бяха тенът и косите ѝ, можеше да мине за човек от моето измерение. Нейната кожа грееше с чуден златисто-маслинен оттенък, а главата ѝ бе увенчана с грива от светлозелени косми, която блестеше на слънцето. Беше мъничко по-висока от мен и с такива невероятни криви на тялото, че личеше как щедрата ѝ фигура се бори срещу ограниченията на дрехите.

— Или купчините тор наистина ти навяват разни мисли? — заключи тя.

Имаше бадемовидни котешки очи, които палаво играеха, докато бъбреше.

— Ъъ... на мене ли говориш, госпожице? — заекнах аз.

— Разбира се, че на теб — измърка момичето, като ме доближи и обви ръце около врата ми. — Положително не говоря на твоя дракон. Искам да кажа, че той е умничък и всичко такова, но просто вкусът ми не е насочен в това направление.

— Глийп! — рече звярът.

Почувствах, че телесната ми температура се повиши. Допирът на ръцете ѝ предизвикващо гъделичкащо усещане, което сякаш напълно объркваше моя метаболизъм.

С известни усилия избъблих:

— Хмм... всъщност търся приятел.

— Е, значи си намерил — промърмори тя, сетне притисна тялото си към мен.

— Аах... аз... мmm — изведнъж установих, че трудно се концентрирам. — Какво искаш?

— Макар и да не ми е според обичая, мисля, че бих желала да ти кажа какъв ти е късметът... бесплатно.

— О? — трепнах изненадан.

За пръв път, откакто бях дошъл на Пазара, някой ми предлагаше нещо без пари. Не знаех дали следва да съм щастлив или подозрителен.

— Ти ще участваш в сбиване — прошепна в ухото ми девойката.

— Голям тупаник.

— Какво? — възкликах аз. — Кога? И с кого?

— Спокойно, хубавецо — предупреди ме тя, затягайки прегръдката около врата ми. — „Кога“ е само след няколко минути. „С кого“ е онази банда шушумиги зад моето рамо... Не зяпай направо към тях!

Последното ѝ рязко предупреждение предотврати рефлексивния ми поглед. Движейки се по-предпазливо, аз успях да ги мярна с крайчета на окото си.

Подпрени върху стената на един магазин, внимателно ни наблюдаваха към дузина от най-грозните и най-противни образи, които някога съм виждал.

— С тях ли? Искам да кажа, с всичките ли?

— Ъхъ! — потвърди младата дама, като се гушна в гърдите ми.

— Защо? — удивих се.

— Може би не трябва да ти го съобщавам — усмихна се тя, — но заради мен.

Само туй, че ме беше стиснала здраво, ми попречи да я отблъсна и да се освободя от нея.

— Как така? Защо заради теб?

— Ами те са една ужасно алчна банда. Смятат тъй или иначе да изкарят малко пари от тази среща. В обичайния случай ти щеше да дадеш мангизите на мен, а аз щях да им отпусна техния дял. В слабовероятния случай това да не свърши работа, те щяха да се престорят, че защитават моята чест, и да ги извадят от тебе.

— Чакай, ти не разбираш! Аз не нося никакви пари.

— Знам, господинчо. Точно затуй ще се биеш, чактисваш ли?

— Като си била наясно, тогава що...

— О-оо, когато те спрях в началото, не знаех. Открих го едва сега, докато те претърсвах.

— Претърсила си ме?

— Я стига, хубавецо. Можеш да опипаш някой човек не само с ръцете си — и тя ми намигна.

— Добре де, защо не им кажеш, че в момента съм без пукната пара?

— Няма да ми повярват. Единственият начин да се убедят е да те пребарат собственоръчно.

— Ако това ще ги убеди, бих ги оставил да го сторят.

— Не мисля, че ще е разумно — ухили се непознатата и погали с длан лицето ми. — Едно от нещата, което ще проверят, е дали не си погълнал парите си.

— Ох! Разбирам какво имаш предвид. Но аз не мога да се бия. Нямам никакви оръжия.

— Имаш онзи малък инструмент под ризата си отзад на кръста — изтъкна тя.

Бях забравил моя нож за дране. Ето че започнах да вярвам в нейната техника за претърсане без ръце.

— Ама виж, аз никога до днес не съм се бил.

— Е, мисля, че сега ще трябва да се научиш.

— Слушай, впрочем защо ми казваш всичко това?

Зеленокосото момиче сви рамене:

— Знам ли... Харесва ми как действаш. Първо, точно затова те избрах. После, чувствам се малко виновна, загдето те забърках в тази каша.

— Ще ми помогнеш ли?

— Не се усещам чак толкоз виновна, но бих могла да направя още нещо за теб.

И девойката взе да ме придърпва към себе си.

— Госпожице, чакай! — запротестирах аз. — Така няма ли...

— Отпусни се, хубавецо — измърка тя. — Както е тръгнало, ще те натупат, понеже си опетnil честта ми. Спокойно можеш заедно с горчилката да получиш мъничко от сладкото.

Преди да успея да продължа с протesta си, момичето ме целуна. Целуна ме — дълго и топло, и наистина сладко.

Никой по-рано не беше го правил освен майка ми. Това се оказа по-различно! Сбиването, драконът, Аахз, всичко изчезна от моя ум. Аз се загубих в чудото на този вълшебен миг.

— Хей!

Една груба ръка се стовари върху рамото ми и ни раздели.

— Безпокой ли ви тоя негодник, лейди?

Личността на другия край на mrъсната лапа не беше по-висока от мен, но бе два пъти по-широва, а от устата ѝ стърчаха къси криви бивни. Неговите помощници бяха застанали ветрилообразно наоколо и твърде успешно ме притискаха към купчината тор.

Погледнах девойчето със зелените коси. То скърши рамене, сетне се дръпна встрани.

Изглежда, щях да се бия с всички тях. Аз и драконът. Страхотно.

Сетих се за моето ножче за дране. Не бе кой знае какво, обаче нямах нищо друго. Колкото по-небрежно можех, извих назад ръка и подръпнах ризата си, опитвайки се да я повдигна, за да докопам сечивото. Ножът бързо падна в панталона ми.

Групата отрепки тръгна напред.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

*Ако изборът на съюзници е добре обмислен,
може да се гарантира победата при всеки
конфликт.*

Б. Арнолд

— Дръж ги, Глийп! — ревнах аз.

Драконът се хвърли в атака — действие, което комай изненада повече мен, отколкото гнусните ми нападатели.

Той скочи между моя милост и напредващата банда, после приклекна, съскайки заплашително. Опашката му се метна като камшик и ловко подкоси краката на двамина от фланговите членове на сбирщината. Побеснял, звярът изглеждаше някак си много по-голям.

— Пази се! Тоя има дракон! — викна водачът.

— Мерси за предупреждението! — изръмжа някой от падналите, докато се опитваше да се изправи на нозе.

— Уцелих го! — долетя глас нейде отляво.

Извърнах се точно навреме, за да видя как една дълга цял фут кама пори въздуха към шията на животното. На моя Глийп!

Изведнъж се върнах към практическите уроци. Умът ми се стрелна нагоре и докопа ножа. Той рязко спря в пространството и увисна на място.

— Добър ход, хубавецо! — обади се момичето.

— Хей! Този фъстък е магъосник!

Шайката отстъпи няколко крачки.

— Точно така! — ревнах. — Името ми е Скийв, а магиите са игра за мен. Да не мислите, че си имате работа с някой бунак?

При тия думи аз съмъкнах камата по-долу и я размятах напред-назад из техните редици. Бях побеснял. Един от въпросните боклуци се бе опитал да убие моя дракон!

— Дузина като вас не са достатъчно! — подвикнах им. — Идете и насибете още приятели... ако изобщо разполагате с такива!

Отчаяно се озърнах за нещо друго, което да хвърля. Погледът ми попадна върху купчината тор. Въпреки гнева си се усмихнах вътрешно. Защо не?

В следващия момент замерях от разстояние моите нападатели с големи шляпки фъшки. Точността ми не беше върхът, но все пак бе подходящо добра, както засвидетелстваха вбесените ревове.

— Левитация! — изкрештя водачът им. — Куанто! Я го спри!

— Слушам, шефе!

Един от мършогнусниците махна в потвърждение и взе да бърника в кесията на пояса си.

Сгреши, защото се издаде. Не знаех с какво ще ми излезе, ала бях сигурен, че не искам да изчакам и да видя.

— Спри го, Глийп! — заповядах аз, посочвайки жертвата.

Драконът врътна глава и се втренчи в пипкащия се разбойник. Със звук, който ако бе по-възрастен, щеше да е истински рев, звярът изригна струя пламък и нападна.

Струята не бе кой знае каква (а и пропусна целта), но се оказа достатъчна, за да привлече акъла на бандита. Той вдигна очи, съзря цяла планина дракон-ка плът да се носи насреща му и се паникьоса. Без дори да викне на своите другари, негодникът се обърна; след миг бягаше с писък, гонен по петите от Глийп.

— Добре, мъник! Ха да те видя как ще реагираш на това!

Прехвърлих вниманието си към водача. Беше се изправил и самоуверено бе издигнал една пръчка. Вчера подобна заплаха въобще не би ме развълнуvalа, ала знаейки онova, което знаех днес, замръзнах на място. Нямах представа какъв модел е, но явно главата ѝ бе убеден, че магическата ѝ мощ надминава моята.

Ухили се злобно и бавно започна да я насочва към мен.

Отчаян се опитвах да измисля поне елементарна защита, обаче не можех. Не разбирах дори от какво трябва да се защитавам в случая!

Изведнъж нещо проблесна през полезрението ми и пръчката изчезна.

Примигнах, сетне пак погледнах. Дръвцето лежеше на земята, срязано от метателен нож с черна дръжка.

— Някакви неприятности, майстор Скийв? — избоботи нечий глас.

Извърнах се към източника на звука. Аахз стоеше със зареден и нацелен в бандата арбалет. Той се усмихваше широко, което (както вече споменах) не действа успокояващо на никой, дето не го познава.

— Перверт! — изахка водачът.

— К'во? — Аахз завъртя оръжието си към него.

— Исках да кажа, первект! — на бърза ръка се поправи онзи.

— Така е по-добре. Какъв жребий ще им отредиш, Скийв? Мъртви ли ги искаш, или бягащи?

Изгледах шайката мижитурки. Без да развалят живата картина, която представляваха, те ме умоляваха с погледи.

— Ъ-ъ... май бягащи — замислено проточих аз. — И живи миришат достатъчно зле. Ако пък са умрели, могат да извадят лошо име на Пазара.

— Чухте го — изръмжа моят партньор. — Шавайте!

Те изчезнаха, сякаш се стопиха в земята.

— Аахз!

Момичето литна напред и обви ръцете си около него.

— Танда! — възклика демонът, като свали арбалета. — Да не си се забъркала с тая банда?

— Шегуваш ли се? Та аз съм примамката! — и тя мръснишки му намигна.

— Не е ли малко долнопробно за теб?

— Аах... изкарвам си парите.

— Защо си напуснала убийците?

— Писна ми да плащам профсъюзната такса.

— Ъмм... хръмм... — намесих се на свой ред.

— Ммм? — Аахз се огледа. — О, момче, съжалявам. Слушайте, вие двамата да не сте се запознали?

— Нещо такова — потвърди девойчето. — Ние... хубавецо, я кажи, това ли е приятелят, когото търсеше?

— Хубавецо? — сбърчи нос люспестият Аахз.

— Ами да... — признах си. — Разделихме се при...

— Хубавецо? — повтори первектът.

— О, я трай! — изкомандва го момичето и после играво го шляпна по корема. — Той ми харесва. Има стил.

— Всъщност не мисля, че сме се запознавали официално — пропях аз, като пуснах най-завладяващата си усмивка. — Казвам се Скийв.

— Ей бож-кей! — измърмори Аахз.

— Не му обръщай внимание. Викат ми Тананда, но ти ме наричай Танда.

— С удоволствие — ухилих се похотливо.

— Ако вие двамата вече сте привършили... — вметна демонът, — аз имам един-два въпроса.

— Глийп! — рече зеленият звяр и се привдигна на задните си лапи пред нашата групичка.

— Какво е туй? — запита Аахз.

— Дракон — подсказах услужливо.

Танда грубо се изкикоти.

— Това го знам — лавна первектът. — Имам предвид, що дири тук?

Изведнъж се разкандърдисах да му изтърся цялата история.

— На Пазара се срещат много чудесии, друже — замънках, без да го поглеждам. — Всъщност точно на пътя имаше един яхър...

— Какво търси тук този дракон?

— Глийп! — възклика живописният екземпляр, потривайки глава на гърдите ми.

— Ммм... той е мой — признах.

— Твой? — избуча Аахз. — Заръчах ти да погледаш драконите, а не да си купуваш!

— Но, приятелю...

— К'во ще правим сега с някакъв си дракон?

— Сключих добра сделка за него — изпях обнадежден аз.

— Що рече, момче?

— Казах, че съм сключил добра сделка...

— С някой девол?

— Ох, разбирам какво имаш предвид.

— Хайде, давай, докладвай. Какви бяха условията на тази фантастична спогодба?

— Ама... аз... тоест...

— Приключвай!

— Пробутах медальона на Куигли за него.

— Медальонът на Куигли! Онзи, който прозира през магиите? Разменил си един хубав вълшебен амулет за недопораснал дракон?

— О, Аахз, не го тормози — прекъсна го Танда. — Какво си очаквал, като си го оставил да се шматка тук самичък? Имаш късмет, че не е затънал с половината говна за туристите на Дева! Впрочем ти къде беше?

— Ами... бях... ъ-ъ...

— Не ми казвай — рече тя, вдигайки ръка. — Доколкото те познавам, или си гонил някоя фуста, или си се натъпкал до пръзване, така ли е?

— Тука вече те хвана, Аахз — забелязах аз.

— Мълчи бе, момче.

— Затова не си го изкарвай на Скийв. Ако си помислиш какво можеше да му се случи, той не се е набъркал и в половината възможни каши. Между другото как ни откри?

— Ослушвах се за патърдия от сбиване и се ориентирах по звука — призна люспестият.

— Ето, видя ли! Очаквал си младежът да попадне в беда. Мога ли да изтъкна, че тъкмо преди ти да ни се натрапиш, той се оправяше съвсем добре? Скийв и неговият дракон бяха натикали тези главорези в миша дупка сам-сами. Знаеш ли, твойят приятел е твърде изкусен в магията?

— Знам — гордо отвърна Аахз, — аз съм го учили.

— Е-е-е, друже, благодаря.

— Мълчи, момче.

— Глийп — рече драконът, като протегна шия, за да погледне Аахз отгоре надолу.

— Дракон, а? — каза первектът, оглеждайки животното някак по-замислено.

— Би могъл да ни помогне срещу Исстван — с надежда вметнах аз.

— Исстван? — лукаво подпита Танда.

— Да — отговори Аахз. — Нали си го спомняш? Е, пак се е заловил за неговите си номера, този път на Буна.

— Значи такава била работата, м-м? Добре, какво ще правим?

— Ние ли? — кимнах не без изненада.

Тя се усмихна:

— Разбира се. Това изнудване си е малко долнопробно, както отбеляза Аахз. Спокойно мога да се пошляя мъничко с вас двамата... ако естествено нямаш нищо против.

— Страхотно! — рекох аз и за разнообразие сега наистина си го мислех.

— Не бързай толкова, Танда — предупреди я демонът. — Има някои подробности, които още не са ти известни.

— Като например?

— Като например факта, че загубих вълшебните си способности.

— Да не се майтапиш? Леле-е, кофти история.

— Което означава, че ще трябва да разчитаме на това хлапе да ни пази гърба откъм магии.

— Още една причина да дойда с вас. Аз самата научих няколко номера.

— Зная — похотливо се ухили Аахз.

— Не такива — каза тя и му удари як юмрук в ребрата. — Говоря за магически номера.

— И така да е, не ни чакат леки удоволствия.

Настъпи затишие.

— Хайде, Аахз — стълча го Танда. — Да не се опитваш да ме убедиш, че няма да ви е от полза да имате на ваша страна една обучена убийца?

— Хм... това би ни дало известно предимство — съгласи се первектът.

— Добре! Значи е уредено. Какво ще правим най-напред?

— Точно зад ъгъла действат няколко щанда за оръжия — предложих. — Можем...

— Спокойно, чирако. Аз вече се погрижих по въпроса.

— Погрижил си се? — запитах изненадан.

— Да. В разделя за дебелашки шаги намерих тъкмо онова, което ни трябва. Само теб търсех, та да се върнем обратно.

— Значи сме готови за тръгване?

— Аха — намигна Аахз и извади *И*-скачача от ризата си.

— Ами моят дракон?

— Какво те вълнува, момче?

— Ще го вземем ли с нас?

— Разбира се, че ще го вземем. Нищо ценно няма да им оставим...

— Глийп! — рече драконът, облизвайки мустаци.

— ... а пък той може да е ценен за някого! — довърши нашият демон, вторачен в звяра.

Ето че Аахз натисна бутона на *I*-скачача. Пазарът затрептя, избледня... и ние се озовахме обратно в магазина на Фръмпъл... донякъде.

— Интересно местенце сте си намерили тук — сухо отбеляза Танда. — Вие ли направихте декора?

Всичко, което бе останало от дюкяна на коварния Фръмпъл, бяха едни обгорели стени.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Ако иска да постигне максимална ефективност, човек трябва да се отнася открито и почтено със собствените си войски.

Д. Вейдър

— Какво се е случило? — запитах Аахз.

— Хей, господинчо, аз също бях на Дева. Спомняш ли си?

— Мм... слушайте, момчета. Не ми се ще да ви прекъсвам — прекъсна ни Тананда, — но не може ли да се организира нещо за маскировка?

Права беше. Престоят на Дева ме бе накарал да забравя някои земни неотложности от нашето съществуване. Пренебрегнах язвителния отговор на первекта и запретнах ръкави.

Аахз се върна към вече традиционния си облик като Гаркин. Щом измених тена и цвета на косата при девойката, тя пак изглеждаше чудесно. След кратък размисъл преобразих Глийп в боен еднорог. Бе малко рисковано, ала щеше да свърши работа, стига той да си държи устата затворена. Аз си останах аз. Искам да кажа, какво ми пукаше? Танда ме харесваше такъв, какъвто бях в действителност.

За късмет слънцето още не бе изгряло, тъй че наоколо нямаше никой, който да забележи метаморфозата.

— Знаеш ли, хубавецо — кимна момичето, оглеждайки резултатите от моя труд, — много е удобно да имаш толкова изкусен образ подръка.

— Името му е Скийв — възропта Аахз.

— Каквото ще да е — промърмори Танда. — Той е човек със стил.

И тя се гушна в мен.

— Глийп! — рече драконът, като притисна глава от другата ми страна.

Започнах да се чувствам ужасно популяррен.

— Ако можеш да ми заделиш няколко минути, момче — сухо отбеляза люспестият. — Нали помниш, че си имаме мисия?

— Вярно — аз с мъка откъснах вниманието си от авансите на Танда. — Как мислиш, какво се е случило с Фръмпъл?

— Хрумват ми две предположения: или гражданите на Туикст са разбрали какъв е, или е заминал да каже на Исстван, че идваме.

— Кой е Фръмпъл? — попита зеленокосата.

— Мм? О, той е местният девол — съобщи Аахз. — Същият, който ни помогна да стигнем до Пазара.

— ... от върха на ножа — добавих саркастично.

— Какво прави тук девол?

— Знаем само, че се говори, че е бил прокуден от Дева — обясних й аз.

— Хм... изглежда, има малко гаден характер.

— Е, няма да спечели нито едно състезание по популярност.

Аахз ни прекъсна:

— Чини ми се, че ако някое от моите две предположения е правилно, ще е най-добре да потегляме. Времето комай изтича.

— Да, бе — съгласи се Тананда. — В коя посока се намира този Исстван?

— Най-напред трябва да присъединим Куигли — вметнах аз.

— Защо? — попита демонът. — О, струва ми се, че си прав, момче. Ще имаме нужда от всичката помощ, която успеем да съберем.

— Кой е Куигли?

— По-късно, Танда — натърти Аахз. — Първо дай да огледаме дали тук има нещо, което си заслужава да го вземем.

За съжаление нямаше нищо. Всъщност липсваха дори и обгорени частици от вещи, които да можем да открием. Даже блестящият меч, дето бях оставил, изглежда, бе изчезнал.

— Това решава въпроса — мрачно отбеляза первектът, щом приключихме търсенето. — Тръгнал е към Исстван.

— Може би местните жители са задигнали меча, след като са изгорили магазина? — предположих с надежда.

— Няма начин, друже. Дори селяндури като тях не биха си губили времето с такова скапано оръжие.

— Толкоз лошо ли беше? — учуди се девойката.

— Толкоз — твърдо я увери Аахз.

— Ако чак толкова нищо не струва, защо му е на Фръмпъл да го мъкне със себе си? — запитах.

— По същата причина, поради която и ние го влачихме с нас — бе острият отговор. — Винаги ще се намери някой будала, на когото да го дадем изгодно. Момче, помниш ли, че Куигли...

— Кой е той? — настоя Тананда.

Тук Аахз въздъхна:

— Хе, в момента е статуя, но в по-скучните времена е бил ловец на демони.

— Бомба! — язвително прихна тя. — Точно каквото ни трябва.

— Изчакай, докато го видиш — моят наставник извъртя очи нагоре и пак въздъхна. — Ох, добре, хайде да вървим.

Нашето заминаване от Туйкст беше благословено, безсъбитийно. По пътя си преговаряхме историята отново и отново, така че когато най-накрая изкопахме Куигли и го напръскахме с възкресителната течност, бяхме готови да действаме в общ фронт.

— Наистина ли? Обърнат на камък, казваш? — рече той, избръсквайки калта от дрехите си.

— Да — потвърди Аахз. — Те тъкмо претърсваха тялото ти и ние ги контраатакувахме. Имаш късмет, че решихме да се върнем, за да се бием заедно с теб.

— И са ми взели омагьосания меч и амулета?

Аз се почувствах малко неуверен на тая тема, но на люспестия даже окото му не трепна. Изръмжа без никаква пауза:

— Точно така, мошеници! Ние се опитахме да ги спрем, обаче те ни се изплъзнаха.

— Е, поне не са отвлекли моя боен еднорог — промълви ловецът на демони.

— Ммм... — казах аз, като събрах сили за своята част от тази бъркотия. — И в това отношение имаме някои лоши новини.

— Лоши ли? — намръщи се Куигли. — Не разбирам, господа. Виждам животното със собствените си очи и то ми изглежда достатъчно добре.

— О, то е съвсем наред физически — увери го Аахз, — но преди да изчезнат, демоните го омагьосаха.

— Хайде де!

— Да — започнах аз. — Сега той... мmm... ами... той си мисли, че е дракон.

— Какво-о? — възкликна горкият Куигли.

— Глийп! — рече драконът.

Аахз побърза да поеме топката:

— Още не си чул всичко. Отначало животното бе толкова диво, че само благодарение на непрекъснатите усилия на моя оръженосец успяхме да го укротим. Честно казано, бях склонен да избавим бедната твар от страданията ѝ, ала той настояваше, че може да я опитоми, и днес ти виждаш пред себе си резултата от търпеливите му поучения.

— Но това е чудесно! — въодушеви се ловецът.

— Не. Това е ужасно — поправи го другият. — Разбираш ли, в процеса на обучение у твоето животно се формира силна привързаност към моя оръженосец. Опасявам се, че е по-силна, отколкото симпатията му към теб.

— Ха, странно! Все пак аз чувствам, че на теб, момко, дължа допълнителна благодарност. Ако някога с нещо мага...

Куигли тръгна към мен с протегната ръка. За един миг Глийп застана между нас, снишил глава и съскащ. Демоноловецът замръзна на място, а очите му изскочиха от изненада.

— Престани! — заповядах аз, като ударих дракона с юмрук.

— Глийп! — рече звярът, после се намърда обратно на позицията си зад гърба ми.

— Разбра ли какво имах предвид? — многозначително каза Аахз.

— Хмм... — замислено измънка Куигли. — Чудна история, той никога не ме е защитавал така.

— Предполагам, че просто трябва да го купим от теб — нетърпеливо вметнах на свой ред.

— Да го купите? — онзи пак прехвърли вниманието си към мен.

Первектът се опита да улови погледа ми, пресилено тръскайки глава, но аз се направих на разсейн.

— Точно така — продължих. — В подобно състояние той не ти върши никаква работа и тъй като ние донякъде сме виновни за онова, което му се случи...

— Това изобщо не си го мисли, момко — Куигли гордо се изпъчи. — Запомни, че ти го давам като подарък. В края на краищата,

ако не си бил ти, енорогът и бездруго щеше да е мъртъв... а също и моя милост, ако е там въпросът.

— Но чакай...

— Не! Повече нищо не искам да слушам — ловецът на демони вдигна възпираща ръка. — Темата е приключена. Отнасяй се свистно с него, драги момко. Той е добро животно.

— Страхотно — промърмори Аахз.

— Глийп! — рече драконът.

Почувствах се отвратително. Хрумна ми, че нашите планове включват безсрамно възползване от лековерността на Куигли. Понеже в това приключение той бе единственият ми събрат бунат, бях поискал да принудя Аахз да му даде малко пари под формата на купуване на „бойния енорог“. Така щях донейде да спася съвестта си, ала щедростта на демоноловеца и неговото чувство за честна игра бяха провалили плана ми. В момента се усещах още по-зле отпреди.

— Всъщност, Куигли — усмихна се люспестият мъж, — ако следва да благодариш на някого тук, то това е Тананда. Без компетентната й помощ сега щяхме наистина да сме загазили.

— Крайно време беше — промълви Танда, очевидно невпечатлена от красноречието на Аахз.

— Очарован съм, милейди — врътна се бунатът и пое нейната ръка, за да я целуне.

— Девойката е вещица — добави небрежно моят наставник.

— Какво? Вещица? — Куигли пусна ръката й, сякаш тя го бе ухапала.

— Точно така, сладур — ухили се Танда, клепайки с очички към него.

— Може би следва да обясня — намеси се от добро сърце Аахз.

— Нашата дама има известни дарби, които е решила да използва в подкрепа на войната ни срещу демоните. Ти вече забеляза ли, че съм си върнал нормалния вид?

Нова крещяща лъжа. В дадения момент первектът бе преобразен като Гаркин.

— Да — колебливо потвърди ловецът на чудовища.

— Нейно дело е — сподели Аахз. — Също както нейните способности те възстановиха, след като ония те бяха обърнали на камък. Никога не го забравяй.

С едно „Хммм...“ Куигли пак се втренчи в Танда.

— Воистина, братко, трябва да разбереш, че когато човек се бие с изроди, понякога му е от полза да употреби демонски оръжия — меко го заубеждава Аахз. — Нашата Тананда може да бъде могъщ съратник... и, честно казано, аз намирам твоето отношение към госпожицата осъдително и неблагодарно.

— Извинете ме, милейди — въздъхна Куигли, после отново пристъпи към нея. — Не съм искал да ви засегна. Просто... ами... имал съм известен лош опит с хора, които се съюзяват с демони.

— Изобщо не мисли за това, сладурче — заяви тя, като му хвани ръката. — И ме наричай Танда, моля ти се.

Докато те бяха заети един с друг, аз използвах случая да дръпна Аахз за ръкава.

— Хм? Какво има, момче?

— Върни му меча! — изсъсках.

— К'во? О, няма начин, Скийв. По моите сметки у него все още са останали пет жълтици. Ще му го продам.

— Но той ни даде еднорога си.

— На практика той ни даде един дракон... твоя дракон! Не мога да видя никаква щедрост в този жест.

— Слушай, колега. Или ще му върнеш меча, или можеш сам да си правиш магиите! Разбра ли?

— И ще ми говори за благодарност! Гледай, момче, ако ти...

— Аахз! — гласът на Танда охлади горещия ни спор. — Ела да ми помогнеш. Искам да убедя Куигли да се присъедини към нашата мисия.

— Ще ми се да можех, милейди — въздъхна ловецът на демони, — но няма да съм ви много от полза. Последното нещастие ме остави пешак, безоръжен и безпаричен.

— Всъщност — напевно произнесе люспестият — ти все така притежаваш пет...

Тук го прекъснах с лакът в ребрата:

— Какво беше туй, Аахз?

— Аах... моят... ъ-ъ... оръженосец и аз тъкмо го обсъждахме и стигнахме до важно решение. Та значи... ъ-ъ... значи един тъй фин войн не би следвало да бъде оставен без никакви средства, така че... мм... ние...

— Ние решихме да ти върнем меча — гордо обявих аз.
— Наистина ли? — лицето на ловеца засия.
— Въобще не подозирах, че той е у теб, Аахз — сладко се усмихна Танда.

Всички се спогледахме.

— Мисля, че това е то същинското другарство — Куигли явно бе извън себе си от радост. — Как мога да ви се отплатя?

— Като никога никому не споменаваш за случая — изръмжа демонът.

— Туй пък какво означава, господине?

— Казах, не го споменавай — поправи се Аахз. — Това е най-малкото, което можем да сторим за тебе.

— Появярай му — настоях аз.

— Сега вече с радост ще ви помогам във вашата мисия — отвърна Куигли. — Че щом има оръжие и добри другари, какво повече би могъл да си пожелае един войн?

— Пари — откровено изтърси первектът.

— О, Аахз! — Танда го сръга мъничко по-силно, отколкото трябваше, за да изглежда на игра. — Такъв си майтапчия.

— Не искаш ли да узнаеш каква е мисията? — попитах Куигли.

— Е, да, предполагам, че имаш право, момко. Прости ми. Моят ентузиазъм ме увлече.

Тананда ме подтикна:

— Кажи му, Скийв.

— Всъщност — рекох аз с внезапен проблясък на дипломатичност — Аахз ще ти го обясни много по-точно от мен.

— То си е наистина съвсем просто — измърмори колегата, все още леко нацупен. — Тръгнали сме срещу майстор Исстван.

— Исстван? — Куигли придоби озадачен вид. — Онзи безобиден стар ханджия?

— Безобиден? Безобиден ли го нарече? — Аахз се приготви да дръпне въдицата. — Братко, казвам ти го като един ловец на демони на друг, имаш още бая да се учиш.

— Добре си се оправям.

— Сигурно се оправяш добре. Нали затова те обърнаха на камък, помниш ли?

— Абе, то се случи, понеже повярвах в магическия меч, който...

Нещата се върнаха към нормалното.

— Господа, господа — прекъснах ги аз. — Говорехме за предстоящата мисия.

— Вярно, момче. Както ти разправях, Куигли, този хрисим стар ханджия се е забъркал толкова тясно с разни изроди, че няма да се учудя, ако науча, че той самият е демон.

— Не е възможно! — присмя се оня. — Та човекът собственоръчно ме изпрати на лов за демони.

— Аха-а-а! — възклика Аахз. — Точно тук е цялата работа.

Улових погледа на Танда и ѝ намигнах. Тя ми се усмихна в отговор и кимна. Можеше да отнеме някое време, но от този момент нататък Куигли ни беше в кърпа вързан!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

*Ти си ме забъркал в още един прекрасен
мит!*

Лаур Ел и Хар Ди

В сенките имаше нещо. По-скоро усещах присъствието му, отколкото да го виждам. Беше тъмно, змиевидно... и ме наблюдаваше.

Бях сам. Нямах представа къде са се дянали другите, но помнех, че разчитат на мен.

— Кой е там? — викнах.

Гласът, настигнал ме от мрачината, отекна приглушено:

— Аз съм Исстван, Скийв. Чаках те.

— Ти знаеш кой съм? — попитах изненадан.

— Аз знам всичко за теб и за твоите странни приятели. Знам всичко за онова, което се опитваш да направиш.

Помъчих се да се обградя с щитове, ала не можех да намеря силова линия. Пробвах да побягна, но бях като прикован на място.

— Виждаш ли колко нищожни са твоите силици в сравнение с моята мощ? И ти си мислеше да ме предизвикаш.

Опитах да се преборя с налетялото ме отчаяние.

— Почакай само да дойдат и другите! — креснах дръзко.

— Те вече дойдоха — прогърмя гласът. — Гледай!

Два предмета се търкулнаха към мен от тъмнината. С ужас забелязах, че това са глави! Главите на Танда и Куигли!

Прилоша ми, обаче се вкопчих в сламчица надежда. Засега нямаше и следа от Аахз. Ако той все още бе на свобода, бихме могли...

— Не търси помощ от твоя перверт — отговори на моите объркани мисли гласът. — Успях да се разправя и с него.

Появи се Аахз, обгърнат в пламъци. Залитна падна, гърчейки се на земята, докато огънят погълъгъща тялото му.

— Сега сме само ти и аз, Скийв! Разбиращ ли човече, ти и аз.

— Ще се махна! — извиках безнадеждно. — Ти спечели. Просто ме пусни да си ида.

Мракът се придвижи по-наблизо.

— Много е късно. Вече идвам за теб, Скийв... Скийв...

— Скийв!

Нешо разтърсваше рамото ми. Изправих се като свещ, примигвайки, а светът бавно изплува на фокус.

Лагерът спеше. До мен бе коленичил Аахз; сиянието от гаснещата жарава на лагерния огън разкриваше угрожения израз на лицето му.

— Събуди се, момче! Ако продължиш да се мяташ така, ще свършиш право в огнището.

— Исстван беше! — заобяснявах отчаяно. — Ханджията знае всичко за нас.

— Какво?

— Говорих с него. Той дойде в съня ми!

— Хммм... прилича ми повече на прост стар кошмар — обяви демонът. — Предупредих те да не оставяш Танда да слага подправки в храната.

— Сигурен ли си? — запитах недоверчиво.

— Определено — потвърди Аахз. — Да речем, Исстван е разбрал, че ние идваме. Тогава щеше да ни халоса с нещо много помощно, отколкото да ти прави музуни в някакъв си сън.

Мисля, че това целеше да ме успокои. Не ме успокои. Всичко, което постигна, бе да ми напомни, че в наближаващата военна кампания противникът ме превъзхожда напълно.

— Аахз, нищичко ли не можеш да ми кажеш за майстор Исстван? Например как изглежда.

— Няма никаква възможност, момче — ухили се люспестият наставник.

— Защо така?

— Защото ние двамата няма да го видим под един и същ ъгъл или, най-малкото, не бихме го обрисували по идентичен начин. Ако аз ти го опиша... когато го срещнеш за първи път, ще станат едно-две неща. Ако ти се стори по-страшен, отколкото съм го представил, ще се вцепениш. Ако пък ти се стори по-безобиден, отколкото съм го нарисувал, ще се отпуснеш. И в двета случая туй ще забави твоите

реакции и ще му даде шанса да атакува пръв. Няма смисъл да гоним елемента на изненада, щом не възнамеряваме да го използваме.

— Добре де — настоях аз, — не можеш ли поне да ми кажеш какви са му магическите способности? Какво умееш да върши в последна сметка?

— От една страна, ще отнеме много време. Просто приеми, че ако ти, момче, успееш да си представиш нещо, той може да го направи.

— А каква е другата?

— Другата к'во?

— Ти спомена „от една страна“. Това предполага, че държиш още някакво съображение наум.

— Хм — замисли се Аахз. — Не съм сигурен дали ще разбереш, но в известна степен онова, за което Исстван е готов (имам предвид пълния списък на способностите му), няма значение.

— Защо?

— Понеже ние сме взели инициативата. Така го поставяме вместо в активна, в пасивна роля.

— Вероятно си на прав път, обаче аз не схващам всичко.

— Слушай, момче, ако ние просто стоим тук и го чакаме, той може да не бърза и да избира — точно какво желае да прави и кога иска да го направи. Ето я активната роля, която му позволява да действа с пълния набор от възможностите си. Ясен ли съм?

— Предполагам, че да.

— Само че ние четиридесета няма да допуснем това. Ние ще го атакуваме, ограничавайки шансовете му да предприеме нещо. На всеки от нашите гамбити има строго определен брой отговори, които Исстван успешно може да използва, и на него ще му се наложи да ги използва, защото е пагубно да пренебрегне атаката. И най-важното — ще му изядем времето! Вместо да подбира на спокойствие своите ходове, той ще трябва да решава бързо. Това означава, че ще се хване за онази възможност, в която е най-сигурен, за нещото, което върши най-добре.

Няколко секунди обмислях тая картина. Тя като че ли имаше бъдеще.

— Само един въпрос, Аахз — кимнах най-накрая.

— Какъв, момче?

— Ами ако догадките ти не са верни?

— В такъв случай ще се върнем десет хода назад и ще пунтираме^[1] — отговори с леко сърце той.

— Какво е...

— Тогава ще опитаме нещо по-различно — бързо поясни демонът.

— Като например?

Аахз сви рамене:

— Все още не мога да ти кажа. Съществуват прекалено много променливи. Засега ще действаме според най-вероятния вариант. Извън него просто ще трябва да изчакаме и ще видим.

Две-три минути седяхме и гледахме в умиращия огън, всеки от нас потънал в собствените си мисли.

— Абе, Аахз? — не се стърпях най-подир.

— Да, момче?

— Смяташ ли, че ще стигнем до Исстван преди Фръмпъл?

— Спокойно, драги ми Скийв. Сега търговецът сигурно си пие виното и щипе задници в някое друго измерение.

— Но ти каза...

— Оттогава насам имах време да премисля. Единствената причина, поради която даден девол върши нещо, е заради печалба или от страх. Доколкото Фръмпъл вече се е напъхал между шамарите, аз считам, че шубето ще натежи над парите. Да се опитваш да продаваш информация на луд е в най-добрия случай рисковано. Надявам се, че той ще си кротува, докато прахът не се слегне.

Отново си припомних за моята вяра в опитността на первекта при подобни въпроси. Хрумна ми обаче, че в нашето планиране има ужасно много предположения.

— Аахз? Нямаше ли да бъде малко по-безопасно, ако си бяхме вложили паричките в някое и друго от онези готини оръжия на Дева?

— Не ни трябват — твърдо отвърна той. — Освен това те се влияят от гремлини. Аз по-скоро ще вляза в боя с нечие грубо сечиво, на което мога да се доверя, отколкото да разчитам на някаква измишльотина, която е склонна да се скапе точно когато ти е най-нужна.

— Откъде са гремлините? — полюбопитствах.

— Какво?

— Ами тези... Ти рече...

— О, това ли? Просто тъй се казва. Такива неща като гремлини не съществуват.

Слушах го само с половин ухо. Изведнъж осъзнах, че докато можех да видя очертанията на спящия Куигли, от Танда или Глийп нямаше и следа.

— Къде е... мм... Къде е драконът? — попитах внезапно.

Аахз ми се ухили.

— Глийп стои на пост... а просто за в случай, че се интересуваш — също и Тананда.

Бях леко раздразнен, че толкова лесно ме е прозрял, но реших да не се издавам.

— Той кога... мм... те кога ще се върнат?

— Спокойно, момче. Казах на Танда тази нощ да те остави на мира. Заутре ще ти трябва да си поспал.

Демонът кимна към плаща на убиеца, който използвах вместо възглавница. Аз с неохота заех отново хоризонталното си положение.

— Аахз, събудих ли те? — промълвих извинително. — Имам предвид, с мята кошмар?

— Не. Още не бях легнал. Просто подгответях някои последни неща за новия ден.

— Аха — рекох сънено.

Над нас звездите грееха ярки и трептящи.

— Слушай, момче?

— Да, приятелю?

— Когато Куигли се събуди, сигурно няма да остане много време за приказки, така че докато разполагаме с няколко минути насаме, искаш да ти кажа... Както и да потръгне утре... абе... с теб, момче, беше хубаво да се работи.

— Е-е, Аахз! — понечих да приседна аз. Една груба ръка ме спря и ме бутна обратно надолу.

— Спи! — заповядала первектът, но в чепатия му тон се прокрадна нежна нотка.

[1] Тоест ще играем срещу банката. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

От праисторическите хора насам никоя битка не е протекла, както е била планирана.

Д. Грейм

Лежахме в горичка от малки дървета на едно хълмче над хана и оглеждахме целта си. Тя бе точно такава, каквато ни я описа Куигли — усамотена двуетажна постройка с прилепена до нея конюшня, — и бе разположена край обраснал с плевели път. Ако Исстван разчиташе минаващите да подпомагат бизнеса му, беше загазил. Само дето ние знаехме, че той не прави нищо подобно. Трупаши сили, за да завземе измеренията, и за него уединеният хан бе съвършена база, от която да действа.

— Сигурна ли си, че няма щитове? — прошепна Аахз.

Питането му беше отправено към Танда. На свой ред девойката ми хвърли въпросителен поглед. Аз леко кимнах.

— Положително — промълви тя в отговор.

Всичко това представляващо част от нашия план. Що се отнасяше до Куигли, за негова милост Тананда бе единствената от нас, която притежава някакви свръхестествени способности.

— О, хубаво — каза ловецът на демони. — Демонските сили ме карат да се чувствам не на себе си. Колкото по-малко работи имаме с тях, толкова по-ми харесва.

— Не се надявай прекалено много — подхвърли Аахз, без да сваля очи от хана. — Тук те се въдят като едното нищо. Ако сега влезем с по-голяма леснина, толкова по-трудно ще излезем... а виждам, че тия ужасно са ни облекчили влизането.

— Не ми се нрави — твърдо рече Танда.

— Нито на мен — призна первектът. — Но нещата няма да тръгнат да се оправят сами, така че хайде да започваме. Вече можеш спокойно да се заемеш с преобразяването.

— Добре, Аахз — каза тя.

Никой от двамата не ме погледна. Всъщност моят наставник се бе втренчил право в девойката. По този начин той задържаше върху нея и вниманието на Куигли, макар (трябва да го призная!) доста спомогна и друго. Тя взе да се гърчи и диво да се върти. Незабелязано затворих клепачи, хващайки бе за работа.

В номера с преобразяването бях станал твърде ловък, което си беше истински късмет, защото днес щях да бъда подложен на сурво изпитание. С няколко майсторски щриха превърнах възхитителните черти на Тананда в подозителното лице на импа Хигинс... или по-скоро в човешката маска на Хигинс. Щом привърших, пак отворих очи.

Момичето продължаваше да се върти. Гледката бе достатъчно приятна, така че се изкушавах да я удължа, но имахме да решаваме още задачи. Прокашлях се и в отговор на сигнала Таңда спря.

— Как ви се струвам? — гордо запита тя.

— Страхотно! — възкликах без никаква следа от скромност.

Аахз ме изгледа накриво.

— Това е свръхестествено! — удиви се ловецът на демони. — Я кажи, как го правиш?

— Професионална тайна — намигна му Таңда.

— Да ви няма! — заповяда люспестият. — И теб също, Скийв.

— Но, Аахз, не мога ли...

— Не, не можеш. Туй вече го обсъждахме. Тази мисия е прекалено опасна за младеж с твоята неопитност.

— О, добре, добре — оклюмах се аз.

— Горе главата, момко — насърчи ме Куигли. — И за тебе ще дойде ден. Ако ние се провалим, задачата ще падне върху плещите ти.

— Сигурно. Е, късмет...

Извърнах се към Таңда, ала девойката вече бе заминала, беше изчезнала, сякаш погълната от земята.

— Те това е! — реагира въодушевен Куигли. — Тихо се движи, нали?

— Казах ти, че тя умее да се погрижи за себе си — гордо отвърна Аахз. — Сега е твой ред, Скийв.

— Ясно, друже!

Завъртях се към дракона:

— Стой тук, Глийп. Аз се връщам скоро, а дотогава ще правиш онова, което ти нареди Аахз. Разбра ли ме?

— Глийп? — рече звярът, като наклони глава.

За минутка сметнах, че ще провали целия замисъл, но после той се обърна, примъкна се към первекта и застана до него, гледайки ме с опечалени сини очи.

Всичко бе готово.

— Е, сбогом. Късмет! — въздъхнах аз и бавно забъхтах нагоре по хълмчето. Надявах се, че изглеждам крайно нещастен.

Щом се скрих от очите им обаче, кривнах и хукнах колкото ми крака държат в широк кръг около хана.

На пръв поглед нашият план бе твърде прост. Очакваше се Аахз и Куигли да дадат на Танда достатъчно време, за да заобиколи тя целта и да проникне вътре през покрива на конюшнята. Сетне двамата мъже трябваше смело да влязат през предната врата. Предполагахме, че с това ще отвлекат вниманието и ще открият шанс за девойката да нападне Исстван в гръб. С магии, разбира се. На мен бе отредено да чакам в безопасност на хълма, докато работата не приключи.

Всъщност замисълът ни беше малко по-сложен. Без Куигли да знае, аз също би трябвало да заобиколя хана и да намеря някой таен вход. После в подходящия момент Танда и моя милост щяхме да направим магическа диверсия и така да позволим на Аахз да използва секретното оръжие, с което се бе снабдил от Пазара на Дева.

На пътя ми се изпречи долчинка. Вдигнах се без колебание във въздуха и прелетях над нея. Да, трябваше да стигна на мястото навреме — иначе нашият демон не би получил никаква майсторска подкрепа.

В действителност тук номерът беше съвсем лесен. Ханът бе разположен точно върху пресечката на две земни силови линии, а току над него минаваше трета. Каквото и да се случеше в задаващата се вълшебна битка, нямаше да страдаме от недостиг на енергия. Поне това — твърдо не.

Щеше ми се да зная нещо повече за тайното оръжие на Аахз. Той твърдоглаво го пазеше под секрет и нито аз, нито Тананда бяхме в състояние да измъкнем каквато и да било информация по въпроса. Бе казал, че то трябва да се използва отблизо. Бе казал, че то е

единствената ни надежда да победим Исстван. Бе казал, че то следва да е изненада.

Страхотно!

Може би когато всичко приключеше, щях да открия един ментор^[1], който няма никакво чувство за хумор.

Забавих ход. Сега приближавах задната страна на хана. Храсталакът се бе разраснал чак до стената, което улесняваше придвижването ми.

Спрях и пак проверих за щитове.

Нищо.

Като се опитвах да изтикам от ума си Аахзовото пророчество „Навътре — лесно, навън — трудно“, огледах горните прозорци. Никой от тях не бе отворен, така че избрах най-близкия и излевитирах до него. Щом увиснах отпред, внимателно го бутнах, а после и дръпнах черчевето.

Заключен!

Бързо се преместих покрай стената, протегнал ръце към следващия прозорец.

Също заключен.

Текна ми, че ще е твърде иронично, ако след всичките ни магически приготовления бъдем спрени от нещо тъй земно като току-що установеното.

За мое облекчение третият джам поддаде на натиска ми и аз мигом се озовах в хана, опитвайки се да поставя сърцетупа си под контрол.

Стаята, където се намирах, беше мебелирана, но в нея не живееше никой. Ако се съдеше по праха на леглото, трябва да не е била обитавана доста отдавна.

Зачудих се за момент къде ли спят демоните, стига въобще да спят, сетне изхвърлих въпроса от мозъка си. Времето изтичаше, а аз все още не бях зал позиция.

Безшумно се стрелнах през стаята и пробвах вратата. Отключена!

Застанах на четири крака, откряхнах я и пропълзях, после я затворих зад себе си.

След като толкоз пъти бях изучавал устройството на хана по надрасканите в прахоляка скици на Куигли, ми изглеждаше чудно

наистина да съм вътре. Намирах се на дългата страна от един Г-образен мецанин, откъдето се стигаше до помещениета на горния етаж. Надникнах между колоните на парапета, опасващ мецанина, и погледнах надолу към вътрешността на бардака.

В момента край масата под мен седяха трима души. В двамина от тях разпознах преобразените черти на Хигинс и Брокхърст. Третият се бе разположил с гръб и не можех да зърна лицето му.

Обмислях дали да не се преместя другаде, за да имам по-добра видимост, когато влезе четвърта фигура. Тя държеше огромен поднос с шарена грамаданска кана вино и куп мръсни юзчета.

— Момчета, заведението черпи! — изкикоти се весело фигурата.
— Пийте по едно за стария Исстван. Наздраве!

Исстван! Това ли беше Исстван?

Поклащащият се долу мъж не притежаваше никоя от заплашителните черти, които бях очаквал да видя у евентуалния бъдещ господар на измеренията.

На бърза ръка го проверих за магическа аура. Нямаше никаква и този факт не бе маскировка. Действително изглеждаше тъй. Заизучавах го по- внимателно.

Бе висок, но пълнотата му пречеше да се похвали с величествен вид. Имаше дълга бяла коса и още по-дълга бяла брада, толкова пищна, че почти изцяло покриваше гърдите му. Очите му блестяха наследи лице, което сякаш непрестанно се усмихваше, а носъг и бузите бяха почервенели — дали от пиеене или от смях, не можех да определя.

Значи това беше застрашителната фигура на злото, от която се бях боял през всичките тия седмици? Той ми се виждаше точно както Куигли го бе описал... безобиден стар ханджия.

Едно движение в оттатъшния край на мецанина наруши концентрацията ми. Тананда! Беше прилекнала зад перилата (също като мен от другата страна на стълбите) и отначало си помислих, че съм я мярнал, когато е заемала позиция. После тя ме погледна и предпазливо ми махна с ръка; разбрах, че прави знаци, за да привлече моето внимание.

Махнах ѝ в потвърждение; момичето, изглежда, забеляза, понеже спря да сигнализира и премина към нова поредица действия. Като хвърляше крадешком по някое око към фигурите долу, та да се увери, че не я наблюдават, Танда започна странна пантомима.

Първоначално направи няколко еднакви жеста около челото си, сетне посочи настойтелно зад себе си.

Не я разбрах и поклатих глава, за да ѝ го покажа.

Тя повтори знаците по-подчертано и сега осъзнах, че наистина сочи надолу и зад себе си. Конюшнята! Нещо важно за това помещение? Само че какво?

Пак обмислих първия ѝ жест. Зеленокосата девойка като че се мушкаше с пръст в челото. Дали не я бяха ударили в конюшнята? Или пък беше убила някого там?

Отново поклатих глава. Тогава Танда ми се озъби с чувство за безсилие.

— Ханджийо!

Подскочих цял фут от този рев.

Аахз и Куигли тъкмо влизаха през вратата. Каквото и да се опитваше да ми каже момичето, то просто щеше да почака. Нашата атака бе започнала.

— Две бутилки от най-доброто ти вино... и изпрати някой да види еднорога ми.

Във въздуха увисна пауза.

Разбира се, цялото приказване беше отредено на Аахз. Бяхме се споразумели той да води диалога. Ловецът на демони не се израдва особено, но накрая се съгласи да говори само когато е абсолютно необходимо.

Пристигането им направи изненадващо слабо впечатление на сбогището долу. Всъщност Исстван бе единственият, който въобще си даде труд да погледне към тях.

— Заповядайте. Влезте, господа — усмихна се той и широко разпери ръце в приветствен жест. — Очаквахме ви!

— Очаквали сте ни? — избълва Куигли, повтаряйки като ехо мислите ми.

— Естествено, естествено. Не би трябвало да се опитвате да измените стария Исстван — и той им размаха пръст с престорена строгост. — Току-що научихме от... о, съжалявам. Все още не съм ви представил на моя нов търговски агент.

— Ние сме се срещали — долетя гласът на прегърбената фигура в мига, когато тя се извърна, за да ги види.

Фръмпъл!

Ето какво се бе мъчила да ми каже Танда! Бойният еднорог на демоноловеца е долу в конюшнята. Колкото и да бяхме бързали, деволът се беше добрал дотук преди нас.

— Кой си ти? — запита Куигли, като се облечи към Фръмпъл.

По никаква причина това накара Исстван да избухне в гръмогласен смях:

— Ама как ще се позабавляваме този следобед!

Махна разсейно с ръка и портата на хана се затвори с трясък. Зад гърба ми се разнесе внезапна канонада от глухи изщраквания — тогава аз проумях, че вратите на стаите се заключват сами. Бяхме блокирани вътре! Всички до един.

— Мисля, че не съм си прекарвал толкова добре, откакто правих любов с умрялата ми преди седмица сестра.

Гласът на майстор Исстван бе все още приветлив, но закачи струнка на леден страх у мен. Осъзнах, той е не само могъщ магьосник, а и съвършено побъркан.

[1] В случая — възпитател, наставник. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Требе да си фин!

М. Хамър

Висеше напрегната, пълна с изчакване тишина, в която четворицата се приведоха напред, за да огледат своите пленници. Сякаш две пойни птички бяха опитали да се промъкнат край ято лешояди с намерението да похапнат крадешком, просто колкото да открият, че предполагаемото ястие са самите те.

Застанах на колене и зяпнах смразен от ужас, очаквайки да стана свидетел на незабавната кончина на двамата ми съюзници.

— Доколкото Фръмпъл вече е разгласил за нас — спокойно каза Аахз, — мисля, че няма никаква необходимост да поддържам тази маскировка.

Увереният тон на гласа му укроти разбитите ми нерви. Да, така и така бяхме вътре и независимо дали печелим или губим, налагаше се да продължим на всяка цена.

Бързо затворих очи, за да отстрания от люспестия съответното му преобразяване като Гаркин.

— Аахз! — извика зарадван Исстван. — Трябваше да се сетя, че си ти.

— Той е онзи, дето... — подзе Брокхърст.

— Вие двамката познавате ли се? — запита Фръмпъл, без да обърне внимание на импа.

— Дали се познаваме? — изкиска се домакинът. — Ние сме стари врагове. Последния път, когато се срещнахме, той и още неколцина други непрокопсаници едва не ме унищожиха.

— Е, сега е наш ред, нали, Исстван? — усмихна се Хигинс, като бавно посегна към арбалета си.

— Хайде, хайде — рече белобрадият магъосник, вдигна нагоре импа за косата и леко разтресе главата му. — Дай да не прибързваме

толкова.

— Струва ми се — подигравателно каза Аахз, — че имаш проблем с намирането на прилични сътрудници, Исстван. Как го допускаш?

— О, Аахз — засмя се онзи. — Езикът ти е все тъй остьр, а?

— Импове? — гласът на первекта беше пълен с презрение. — Стига бе, колега. Дори и ти би могъл да направиш нещо по-добро от това.

Исстван въздъхна и пусна Хигинс обратно в стола му.

— Човек върши каквото може. Нали разбираш, инфлация.

Той тъжно поклати глава, сетне отново се ободри:

— Ей, драги Аахз, не знаеш колко съм щастлив да те видя. Мислех си, че ще ми се наложи да изчакам, докато завоюваме Перв, и чак тогава да си отмъстя, ето че ти просто сам идваш. Да не си посмял да се измъкнеш, преди да сме уредили нашите сметки...

— Казах ти и по-рано — натърти Фръмпъл, — той е загубил магическите си способности.

— Способности ли? Пфу! Та този господин никога не е притежавал каквito и да било магически способности — пропя Куигли, подмамен да излезе от уплашеното си мълчание от обидата да го пренебрегнат.

— Я, кого имаме тук? — усмихна се Исстван, като за пръв път погледна към ловеца на демони. — Познаваме ли се?

— Слушай, колега — прекъсна го моят наставник. — Ще възразиши ли, ако пийна малко от това вино? Няма причина да се държиш варварски с нас.

— Разбира се, Аахз — Исстван му направи знак с ръка да се приближи. — Налей си!

Беше много странно да слушаш разговора им: наглед цивилизован и дружески, в него се усещаше подмолна игра на котка и мишка, която противоречеше на небрежните интонации.

— Наблюдавай го! — изсъска Фръмпъл, втренчен в люспестия мъж.

— О, търговецо! Голям досадник си — нахока го домакинът. — Не беше ли ти онзи, който ме уверяваше, че Аахз е загубил способностите си?

— Аз мисля, че Фръмпъл е прав — изръмжа Брокхърст, после се надигна и отстъпи назад, когато первектът наближи масата. — Исстван, ако нямаш нищо против, аз ще наблюдавам оттук.

Той седна върху долните стъпала на стълбата, която водеше към мецанина, където се бяхме скрили с Таңда. Тонът му бе разговорен, но си личеше, че само изчаква сигнала на ханджията магъсник, за да се нахвърли върху беззащитната двойка.

— Уф, туй имповете сте по-лоши и от деволите! — начумери се Исстван.

— Така си е по определение — сухо отбеляза търговецът.

— Виж какво сега, господин Фръмпъл... — започна гневно Хигинс.

— Що се отнася до въпроса коя е тази личност — Фръмпъл посочи Куигли, без да обръща внимание на имповете, — това е чиракът на Гаркин. Онзи, дето скальпва магии вместо нашия перверт, откакто той си е загубил способностите.

— Наистина ли? — разпалено попита Исстван. — Можеш ли да правиш номера с топките и чашите? Много ми харесва тоя номер.

— Не разбирам — промълви разсеяно демоноловецът, отстъпвайки заднишком от групата.

Е, ако изобщо смятахме да осъществим някаква диверсия, сега ѝ беше времето. Затворих клепачи и промених чертите на Куигли. Очевидният избор за неговата маскировка, бях аз!

— Видяхте ли? — рече Фръмпъл, като гордо го посочи. — Нали ви казвах?

— Трокуудъл! — възкликаха в един глас двамата импове.

— Какво? — търговецът на килими присви продължително очи.

Аз бях готов да им покажа. Щом се чуха възклициания, отново преобразих Куигли. Този път действително го дарих с чертите на Трокуудъл.

— Ха, *ей това* е Трокуудъл — извика Исстван. — Ах, че забавно. Направо ще се пукна от смях.

Настъпи кратка пауза.

— Чакай малко! — изсъска Брокхърст. — Как е възможно ти да си Трокуудъл, когато ние те обърнахме на статуя, преди да настигнем самия Трокуудъл?

Последният въпрос предизвика у Исстван още по-гръмогласен изблик на веселие.

— Спрете — каза той почти без дъх. — Ох, спрете. Ох! Ребрата ме болят. Колега Аахз, тоя път ти се надмина.

— Това не е нищо особено — скромно отбеляза Аахз.

Изведнъж Фръмпъл проточи:

— А-а, тук нещо не е наред!

Той мушна ръка дълбоко в дрехата си, без да сваля очи от Куигли. За малко да разбера прекалено късно какво прави. Търсеше кристала си — онзи, който му позволяваше да открива маскировките. Когато блестящата джунджурия се появи, аз се хвърлих в действие.

Обикновена левитация, легко плясване с ума ми и ето че кристалът изскочи от дланта на Фръмпъл, а после шляпна в каната с вино.

— Шашма! — изруга деволът и понечи да бръкне за своето имущество.

— Махни си ръцете от виното, Фръмпъл! — сгълча го Аахз, като го перна по китката. — Ще си извадиш играчката, щом изпразним съдината!

И сякаш за да илюстрира думите си, вдигна грамаданска кана и взе да долива юзчетата на масата.

— Престанете с тия безумия — избухна Куигли.

Тъжно примигнах, когато той употреби думата „безумия“, но Исстван комай не се впечатли. Само се приведе напред, та да огледа пак гостите си.

След миг бившата статуя заяви:

— Аз не съм нито Скийв, нито Трокуудъл. Аз съм Куигли, ловец на демони *extraordinaire*^[1]! Нека да ме опровергае, който смее, и тогава на практика ще му покажа кой съм!

Това се оказа прекалено много за Исстван. Той направо се срина от кикот.

— Ох, че е комичен, Аахз — изпъшка магьосникът. — Къде намери тоя смешен човек?

— Не помниш ли, че ти ми го прати? — подсказа му нашият водач.

— Ох, да, да — замисли се Исстван и, изглежда, дори този факт му се видя истерично забавен.

На другите не им беше чак толкова весело.

— Значи си ловец на демони, а? — озъби му се Фръмпъл. — И от какво се оплакваш?

— Престъпленията на демоните са прекалено многобройни, за да ги опиша — високомерно отвърна Куигли.

— Виж сега, известно време ние няма да ходим никъде — обади се Брокхърст откъм стълбите. — Нито пък ти. Я, ако обичаш, ни изброй някои от тези престъпления.

— Ммм... — започна ловецът — вие откраднахте моя магически медальон и моя магически меч...

— Нищо не знам за подобен медальон — настръхна Хигинс. — А твоя така наречен магически меч го дадохме на...

— Какво друго правят демоните? — прекъсна го деволът, който очевидно не гореше от желание разговорът да мине на тема хладно оръжие.

— Ами... вие омагьосахте моя боен еднорог да си въобразява, че е дракон! — обвини ги Куигли.

— Твойт боен еднорог в момента е привързан в конюшнята долу — спокойно заяви Хигинс. — Фръмпъл го вкара вътре.

Търговецът на килими поклати глава. Явно не бе очаквал такъв спор.

— Моят еднорог е привързан отвън вратата! — настоя Куигли. — И той си мисли, че е дракон.

— Не, твойт еднорог се намира в конюшнята! — кресна му импът. — И ние си мислим, че ти си откачалка!

— Господа, господа — Исстван се изхитри да вдигне ръце въпреки смяха си. — Всичко туй е доста забавно, обаче... Я, ще погледнете ли това!

Последните думи бяха изречени с тон на такова учудване, че вниманието на всинца ни в помещението беше моментално привлечено към точката, в която се бе вторачил той.

На по-малко от две педи от главата на Исстван във въздуха висеше малка червена стреличка със златни и черни пера.

— Послание на убиец! — удиви се магьосникът, като предпазливо дръпна стрелата от мястото, където беше възникнала. — Хайде сега да видим кой е толкоз невъзпитан, че се опитва да ме отрови изотзад?

Погледът му бавно се прехвърли към Брокхърст, който спокойно си седеше на стъпалата.

Внезапно импът осъзна, че е обект на всеобщото внимание. Очите му се закръглиха от уплаха.

— Не! Аз... Чакай! Исстван! — той се попривдигна и протегна длани, сякаш за да предотврати удар. — Аз не съм... Не! Недей. Клааг!

Туй последното го изрече в секундата, в която неговите собствени ръце изведнъж се устремиха към гърлото му и взеха яростно да го душат.

— Клааг... ийк... ърк...

Брокхърст падна гърбом върху стълбите и започна трескаво да се търкаля напред-назад.

— Исстван — начена колебливо Хигинс, — обикновено гледам да не се меся, но не мислиш ли, че първо следващето да го чуем какво има да каже?

— Ама аз нищичко не правя — примигна домакинът с оскърбена невинност.

Погледът ми се стрелна към другия край на мецанина. Там със затворени очи бе коленичила Танда. Изглеждаше като че ли души някакъв невидим човек на пода пред нея. Леко ми просветна и аз взех да оценявам все повече и повече тънките умения на една тренирана убийца.

— Значи нищо не правиш? — изпищя Хигинс. — Е, тогава направи нещо, той умира!

За миг си помислих, че това комично изявление пак ще разсмее Исстван, но този път не познах.

— Ох — въздъхна магьосникът. — Всичко е така объркващо. Да, предполагам, че си прав.

После щракна с пръсти. Брокхърст престана да се мята и отново задиша — дълги и накъсани вдишвания. Физиономията му беше посивяла като пепел.

— Ела, старче — рече Аахз. — Пийни малко вино.

Той предложи на импа едно пълно догоре юзче, от което Брокхърст с благодарност взе да гълта.

— Аахз — остро вметна Исстван, — не мисля, че си бил честен с нас.

— Аз ли? — невинно попита люспестият.

— Дори и ти не би могъл да причиниш такова опустошение без чужда помощ. И откъде идва тя?

Той затвори очи и за момент обърна лице към тавана.

— Аха! — каза внезапно. — Ето го!

От далечния край на мецанина се разнесе грак и Танда изведнъж бе повдигната пред нашите погледи от невидими ръце.

— Хигинс! — възклика Исстван. — И то още един! Така, така. Тоя ден е пълен с изненади.

Тананда запази мълчание, докато се носеше надолу към някакъв стол, поставен до другите.

— Я сега да видим — промърмори си домакинът под нос. — Да не сме изпуснали някого?

Почувствах внезапен натиск от незрими сили и разбрах, че аз съм следващият. Отчаяно се опитах да си измисля маскировка, но единственото нещо, което ми дойде наум, беше Глийп... Така че го пробвах.

— Дракон! — извика Брокхърст, когато моя милост се появи пред погледите им.

— Глийп! — рекох аз и панически завъртях очи.

— Е, това вече е прекалено — начумери се Исстван. — Искам да видя с кого си имам работа.

Махна разсейно с ръка и маските ни изчезнаха... Всички до последната. Аз си бях аз, Куигли беше Куигли, Танда бе Танда, имповете бяха импове и деволът беше стопроцентов девол. Аахз, разбира се, си беше Аахз от Перв. Очевидно бе провъзгласен мораториум върху маскарада... С мнозинство от един... Исстван.

Понесох се надолу, за да се присъединя към другите, ала на фона на онова, което ставаше, моето излизане върху сцената бе напълно игнорирано.

— Тананда! — ентузиазирано викна магьосникът — Така, така. Ей туй се казва повторен съюз, нали?

— Лай по луната, Исстван! — предизвикателно се озъби зеленокосата девойка.

Куигли оглеждаше поред всички останали с такава скорост, та си помислих, че главата му ще се откачи.

— Не разбирам! — проплака жално той.

— Мълчи бре, Куигли — изръмжа Аахз. — Ще ти обясним по-късно.

— При положение че има „по-късно“ — подигра се Фръмпъл.

Бях склонен да се съглася с търговеца. В атмосферата на помещението вече нямаше и подобие от дружелюбност. С това бе свършено. Бяхме загубили. Без никакви изключения бяхме разкрити и пленени, а противникът бе силен както винаги. Каквото и оръжие да беше използвал Аахз, то очевидно не бе сработило.

— Е, опасявам се, че всички хубави неща трябва да приключат — въздъхна Исстван, след като пресуши своето юзче. — Сега се боя, че ми се налага да се избавя от вас.

Звучеше наистина опечалено, но някак си не успях да изпитам никаква симпатия към тежкото му положение.

— Само още един детайл, преди да започнем, Аахз — помоли домакинът с изненадващо здравомислещ тон.

— И какъв е той?

— Защо го направи? Имам предвид, как изобщо си могъл да се надяваш, че ще ме победиш с толкова немощен отбор?

Тези думи отекнаха съвсем искрено.

— О, Исстван — провлачи глас первектът, — то си е въпрос на мнение.

— Това пък какво трябва да означава? — подозително запита онзи.

— Аз не се „надявам“, че можем да те победим — усмихна се Аахз. — Аз знам, че можем.

— Наистина ли? — изкикоти се белобрadiят магьосник. — И на каква основа градиш своята логика?

— Ами градя я на факта, че вече сме спечелили — невинно примигна Аахз. — Всичко свърши, Исстван, независимо дали го съзнаваш, или не.

[1] Извънреден (фр.). Употребено е по аналогия с извънреден посланик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Туй, че си победил един магъосник, не означава, че си победил магъосник.

Тот-Амон

— Аахз — остро каза Исстван, — понякога дори твоят хумор мъничко се поизтърква.

— Колега, аз не се шегувам — увери го люспестистият. — Ти си загубил магическите си способности. Хайде, давай, опитай нещо. Каквото и да е!

Исстван се поколеба, после затвори очи.

Нищо не се случи.

— Виждаш ли? — сви рамене Аахз. — Действително си изгубил способностите си. Всичките. И не поглеждай за помощ към твоите съдружници. Те са на същото дередже.

— Искаш да кажеш, че наистина сме спечелили? — избъблих аз, тъй като цялото значение на събитието най-накрая взе да ми влиза в главата.

— Точно така, момче.

Первектът внезапно се наклони напред и потупа Фръмпъл по рамото.

— Поздравления, драги Фръмпъл! — възклика той. — Трябва да призная: не мислех, че ще се осмелиш да го направиш.

— Какво? — примигна търговецът.

— Просто се радвам, че това урежда нашия дълг към теб — продължи без пауза Аахз. — Сега нали няма да се отметнеш?

— Хей, деволе! — в гласа на Исстван се чернееше заплаха. — Ти ли ни причини тази мизерия?

— Аз... аз... — запъна се Фръмпъл.

— Давай, търговецо. Злорадствай! — насърчи го Аахз. — В момента той не е способен да ти стори нищо. Освен туй ти можеш да

се телепортираш оттук винаги когато поискаш.

— Не, не може! — изръмжа Хигинс и ръката му се метна напред.

Улових пробляська от малка топка, летяща във въздуха, преди тя да избухне в челото на Фръмпъл с облаче от лилав пушек.

— Ама... — започна деволът, но бе твърде късно.

Насред жеста крайниците му се вцепениха и лицето му замръзна. Вече имахме на склад друга статуя.

— Добър ход, Хигинс — възхити се Аахз с блеснали очи.

— Ако не ти е много трудно, колега Аахз — намеси се Исстван, — би ли могъл да обясниш какво става наоколо?

— А-а-а! — рече моят наставник. — Ей тук е цялата работа.

— Това ми звучи познато — измърмори Куигли.

Аз го сръгах с лакът в ребрата. Все още не бяхме приключили.

— Изглежда, Фръмпъл е научил от Трокуудъл за твоите планове. Очевидно се е уплашил, че ако успееш да завземеш измеренията, ще въдвориш контрол върху цените и по такъв начин ще го изхвърлиш от бизнеса като едър търговец. Нали ги знаеш деволите какви са?

Имповете изсумтяха. Исстван кимна замислено.

— Както и да е, той решава да те спре — продължи нашият водач. — За да го постигне, чрез шантаж ни заставя нас четиридесет да му помогнем. Ние трябваше да организираме диверсия, докато Фръмпъл осъществява истинското нападение.

— Добре де, какво направи? — подтикна го Хигинс.

— Сипа нещо във виното — обясни Аахз. — Не си ли спомняш?

— Кога? — запита Брокхърст.

— Когато пусна този фалшив кристал в каната, сещаш ли се?

— Но той също пи от въпросната канна! — възклика Хигинс.

— Точно така, ама предварително беше взел противотрова — завърши не без апломб первектът.

Другият имп плю с отвращение:

— Значи сме заседнали тук! О, ужас!

— Знаеш ли, Аахз — бавно отрони Исстван, — мисля си, че дори и всичко да се е случило именно тъй, както ни го описа, ти и твоите приятели сте изиграли доста голяма роля в заговора.

— Прав си, колега, обаче аз съм готов да ти предложа сделка.

— Каква сделка? — облещи се подозително ханджията.

— Тя е от две части. Първо, за да изчистя Танда и себе си, загдето ти се противопоставихме в последното ти домогване за власт, мога да транспортирам теб и двамата твои съдружници вън от това измерение.

— Хмм... — каза Исстван. — А втората част?

— Колкото до втората част, съгласен съм да ти дам възможност за върховно отмъщение над Фръмпъл. Насреща искам обещание да не гониш карез на нас четиримата за участието ни в днешната ти несполука.

Възцари се неловка тишина. По някое време домакинът се обади:

— Да прости на цял квартет в замяна на отмъщението срещу един девол? Това не ми прилича много на сделка.

— Мисля, че пропускаш нещо, Исстван — предупреди го Аахз.

— И кое е то?

— Ти си загубил способностите си. Което означава, че ние сме четирима против вас тримата.

— Я си погледни състава — подигра се Брокхърст. — Една девойка, един полуобучен чирак, един неработоспособен ловец на демони и един перверт.

— Неработоспособен? — извиси глас Куигли, а устните му се разтрепераха.

— Куигли, спокойно... и ти, Танда! — заповяда Аахз. — Брокхърст, вие тримката също нямате с какво да се фукате. Двамина импове, които са лишени от магическите си способности, плюс брадясал тълст луд.

Изненадващо, но това сякаш възкреси настроението на Исстван. На съдружниците му не им беше до смях.

— Слушай, Аахз — начена Хигинс, — ако искаш сбиване...

— Господа, вие съвършено не сте ме разбрали — каза умиротворяващо первектът. — Аз се опитвам да избягна кютека. Аз чисто и просто се мъча да ви изтькна, че стигне ли се до битка, ще си изпатите лошо.

— Не непременно — настръхна Брокхърст.

— Неизбежно — настоя Аахз. — Вижте какво, ако се сбием и ние спечелим, вие естествено губите. От друга страна, ако се сбием и ние претърпим поражение, вие пак губите.

Исстван и имповете се спогледаха с явна тревога.

— Е, как го измисли баш така? — кисело запита Хигинс.

— Много просто! — рече самодоволно люспестият. — При положение че ни убиете, ще се лишите от единствения начин за измъкване от това измерение. Ще заседнете во веки веков на Буна. По моите сметки туй си е чиста загуба.

— Тук сме в съгласие — промърмори Брокхърст.

— О, я престанете да се дърляте! — прекъсна ги с подсмиване Исстван. — Както винаги, Аахз е прав. Той може да е загубил някоя и друга битка — било магическа или пък физическа, — но никога не съм чувал някой да го е надспорил.

— Значи е уговорено? — просия Аахз.

— Уговорено е! — твърдо каза домакинът. — Като че ли имахме някакъв избор.

Те церемонно си стиснаха ръцете.

Забелязах, че имповете си прошепнаха нещо и хвърлиха мрачни погледи към нас. Зачудих се дали такова съглашение с Исстван е обвързващо за тях. Зачудих се дали едно ръкостискане е въобще законно обвързващо в подобно положение. Ала най-вече се зачудих какво ли има този път первектът в ръкава си.

— Е, колега? — попита Исстван. — Къде е тая клауза за измъкването, която ни обеща?

— Ей тук! — ето че Аахз извади познат шарен предмет изпод ризата си и го подхвърли на ханджията.

— *И-скачач!* — викна възрадван той. — Не съм виждал такива, откакто...

— Какво е това? — побърза да го прекъсне Хигинс.

Брадатият магъосник свъси вежди към него. После възкликна с неохота:

— Това е нашият билет от Буна.

— Как работи? — кимна подозително Брокхърст.

— Доверете ми се, господа — отвратеното изражение на Исстван опровергаваше дружелюбието на думите му. — Работи.

Той пак се обърна към Аахз.

— Импове! — измърмори си под нос.

— Ти си ги наел — отбеляза моят наставник без никаква симпатия.

— Така е. Добре, какво е онова дяволско отмъщение, което си замислил за Фръмпъл?

— Много лесно — усмихна се Аахз. — Използвай *И*-скачача и го върни на Дева.

— Защо на Дева? Поясни се, колега.

— Тъй като са го изгонили оттам — реагира Хигинс, най-сетне прозрял.

— ... а деволите нямат равни в наказването на онези, които нарушават законите им — довърши Брокхърст със злобна усмивка.

— Ама защо са прогонили Фръмпъл от родното му измерение?
— прошепна ми Танда.

— Не знам — признах откровено. — Може би е погасил заем или нещо подобно.

— Не вярвам — изсумтя тя. — Искам да кажа, че той е *девол*.

— Аахз — усмихна се Исстван, оглеждайки пъстрия *И*-скачач, — винаги съм се възхищавал на твоето чувство за хумор. То е по-гадно и от моето.

— Какво очакваш от един перверт? — изпръхтя Брокхърст.

— Затваряй си устата бе, имп — озъбих се аз.

Беше започнал да ми лази по нервите.

— Тогава всичко е наред! — изкиска се Исстван и плесна ликуващо с ръце. — Хигинс! Брокхърст! Я се съберете насам около Фръмпъл. Замиnavame за Дева.

— Сега ли? — стресна се Хигинс.

— И... както не сме си уредили нещата тук? — добави съгражданинът му, като пак ни метна навъсен поглед.

— О, няма да се бавим — увери ги ханджията. — На тази Буна няма нищо, за което по-късно да не можем да се върнем и да го вземем.

— Вярно — призна Брокхърст, зяпайки ме умислено.

— Ъ-ъ-ъ... Исстван?

Беше Куигли.

— На мен ли говорите? — попита с подигравателна формалност Исстван.

— Да — ловецът изглеждаше притеснен. — Трябва ли да разбирам, че всички вие се каните да отпътувате на някакво място, което е изцяло населено с деволи?

— Това е така — кимна другият.

— Мога ли... тоест... бихте ли възразили да ви придружа?

— Какво? — възклика аз, наистина поразен. — Защо?

— Ами... — колебливо рече Куигли — ако днес съм научил нещо, то е, че де факто знам много малко за демоните.

— Правилно! — промърмори Аахз.

— Не съм решил дали да продължа или не избраната от мен професия — обясни Куигли, — но във всеки случай ми се вижда належащо да узная повече за тези чудовища. А може ли да има подобро място за подобно проучване, отколкото е една страна, изцяло населена с демони?

Брокхърст се обърна умоляващо към Исстван:

— Защо ни трябва да се обременяваме точно с такъв ловец, да му се не види?

— Может би ще успеем да го научим на някои неща за демоните — предположи Хигинс с извънредно невинен глас, като тайничко смушка партньора си в ребрата.

— А, какво? Хм... Знаеш ли, че си прав, боецо! — колегата му внезапно се усмихна отново.

— Хубаво! — възклика домакинът. — Ще си направим истинска забава.

— В такъв случай — измърка Танда — няма да имате нищо против, ако и аз се помъкна с вас, нали?

— Ка-ак? — възклика Брокхърст.

— Защо? — възпротиви се Хигинс.

— За да ви съдействам, разбира се — ухили се тя. — Искам да съм там, когато преподавате на Куигли за демоните. Току-виж аз съм му помогнала да се обучи.

— Чудесно, чудесно — просия Исстван, отхвърляйки възраженията на имповете. — Колкото повече, толкова по-весело. Аахз? Скийв? Ще се присъедините ли към нас?

— Този път не, благодаря — отвърна люспестият, преди да успея да си отворя устата. — Двамата с момчето имаме да вършим няколко неща, които не търпят отлагане.

— Какви например? — попита аз.

— Мълчи, младок — просъска первектът, а сетне пак се усмихна към групата. — Вие заминавайте всички, на добър час. Когато се

върнете, ние ще сме тук.

— Ще го очакваме с нетърпение — обеща мрачно Брокхърст.

— ЧАО, Аахз, Скийв! — помаха с десница Тананда. —

Следващия път ще ви потърся.

— Но, Танда... — започнах объркан.

— Не се коси, момко — увери ме Куигли. — Аз ще се постараю нищо да не ѝ се случи.

Зад гърба му девойката ми намигна неприлично.

— Хей, Аахз! — изкудкудяка Исстван. — Твоята компания наистина ме радва. Трябва по-често да работим заедно.

Той нагласи означенията върху *И-скачача* и се накани да го задейства.

— Сбогом, Исстван — подсмихва се демонът от Перв, после махна с ръка. — Спомняй си за мен!

Във въздуха прошумоля и те изчезнаха. Всички до един.

— Аахз! — разтревожено подех аз. — Видя ли как ни гледаха тези импове?

— Ммм? Ох, да, момче. Казах ти, че те са злобни, малки твари.

— Но какво ще правим, когато се върнат?

— Не се беспокой за това, скъпи друже.

— Не се беспокой за това! — изпищях аз. — Ще трябва да...

— ... защото те няма да се върнат — допълни моят наставник.

Последните думи ме спряха.

— Ама... когато си свършат работата на Дева...

— Точно там е майтапът, момче — ухили ми се Аахз. — Те не отиват на Дева.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

*Жената, както всяка добра музикална
пиеса, трябва да има солиден завършек.*

Ф. Шуберт

- Не отиват ли на Дева?
Беше ми трудно да се справя с тази идея.
— Точно така, момче — каза Аахз и си наля още вино.
— Но Исстван сам нагласи И-скачача.
— Да! — доволно се изпъчи демонът. — Обаче снощи аз не
дрямах и подготвих нещо за такъв вариант. Смених маркировките на
циферблатите.
— Тогава къде са отишли?
— Де да знам! — той сви рамене и яко сръбна от виното. — Все
пак бас държа, че ще им трябва доста време, за да открият пътя
обратно. Върху един И-скачач има сума ти означения.
— Но какво ще стане с Тананда и Куигли?
— Тя може да се погрижи за ловеца — увери ме Аахз. — Освен
това Танда може да ги измъкне оттам винаги когато пожелае.
— Сигурен ли си?
— Разбира се. Ама най-вероятно тя първо ще се посмее, като
скита известно време с тях. Не мога да кажа, че я упреквам. О, самият
аз бих искал да видя как Куигли ще се оправи с някои измерения.
И той отново отпи юнашки.
— Ay, Аахз! — извиках с внезапно прозрение. — Виното!
— К'во му е? Ox, не се беспокой, момче — усмихна се демонът.
— Аз вече съм загубил способностите си. Сещаш ли се? Освен туй
нали не мислиш, че ще сложа отрова в собственото си питие?
— Нима си сипал нещо във виното?
— Аха. Това беше секретното ми оръжие. Ти, предполагам, не си
появярвал на всички тия глупости за Фръмпъл?

— Ex... разбира се, че не — отговорих обидено аз.

Всъщност, макар и да знаех, че деволът Фръмпъл не го е направил, напълно му бях изгубил дирята кой в действителност какво беше сторил и на кого.

— Вземи, момче — Аахз ми подаде своето юзче и надигна каната. — Пийни и ти. Днес следобед се справи много добре.

Аз поех съдинката, но някак си не можах да се решава и да отпия. Един въпрос ми се въртеше на езика:

— Между другото какво пусна във виното?

— Кодошлийски прах — отговори люспестият. — Доколкото мога да преценя, това е същото нещо, което Гаркин е използвал за мене. Можеш да го сложиш в напитка, да поръсиш с него храната или да го изгориш и да накараш твоята жертва да вдъхне пушека.

Изведнъж ми проблесна — спомних си как котлето бълваше дим, докато Аахз се материализираше.

— И как действа той?

— Не си ли забелязал бе, момче? — наклони глава към мен первектът. — Отнема ти магическите способности.

— За постоянно ли?

— Естествено, че не! — присмя ми се Аахз. — Само за някакъв си век.

— Каква е противоотровата?

— Противоотрова няма... или поне не можах да накарам собственика на щанда да признае, че има. Може би когато станеш по-добър в магията, ще се върнем на Дева и ще измъкнем секрета от него.

Няколко минути мислих. Туй като че отговаряше на всичките ми въпроси... с изключение на един.

— Слушай... ъ-ъ, Аахз?

— Да, момче?

— Какво ще правим сега?

— С кое? — осведоми се демонът.

— Питам те какво ще правим изобщо? Откакто сме се запознали, през цялото време се подготвяхме за борба срещу Исстван. Е, тая привърши. Оттук нататък как ще действаме?

— Това, с което *ти*, чирако, ще се заемеш — остро каза Аахз, — е да посветиш усилията си на твоята магия. Все още имаме да извървим много път, преди дори да се доближиш до статута на

майстор. А що се отнася до мен... ех, предполагам, че по-голямата част от времето ми ще отиде да те уча.

И той изля още малко вино в гърлото си.

— Всъщност ние сме в доста прилична форма — заяви. — Чрез любезното съдействие на Фръмпъл разполагаме с един магически кристал... и (ако претърсим багажа му) с онзи скапан меч.

— Плюс един нефункциониращ огнен пръстен — подсказах на свой ред.

— Ъ-ъ-ъ... — запъна се люспестият. — На практика аз... уф... хубаво де, дадох пръстена на Танда.

— Даде? — кимнах с недоумение. — Ти си дал нещо?

Той сви рамене.

— Аз съм мека Мария. Питай когото щеш.

— Хм... А-хм...

— Освен това имаме и боен еднорог, в случай че ни се прииска да отидем някъде — разбърза се Аахз, — пък и този твой глупав дракон.

— Глийп не е глупав! — отвърнах разгорещен.

— Добре, добре — поправи се первектът, — този твой интелигентен хубав дракон.

— Така звучи по-нежно за ухoto.

— Макар че да пукна, не знам защо ни трябва да отиваме където и да било — отбеляза Аахз, като се озвърна наоколо. — Тая сграда ми изглежда достатъчно солидна. Ти ще разполагаш тук с няколко нелоши силови линии, за да си играеш, и ако познавам Исстван, зимникът ще е богато зареден с вино. Можехме да се справим много по-зле с базата за действие.

Дойде ми наум още един въпрос.

— Слушай, приятелю?

— Да, момче?

— Преди десетина минути ти каза, че би ти се искало да видиш Куигли, когато посети други измерения... и комай имаш слабост към Танда...

— Да? — изръмжа Аахз. — И какво?

— Тогава защо не тръгна с тях? Нямаше причина да засядаш на Буна.

— Исстван е откачен — рязко заяви моят наставник, — а и не харесвам импове. Да не мислиш, че ще ми е приятно те да са ми спътници?

— Но ти спомена, че Танда умее и сама да се придвижва между отделните светове. Ти и тя не бихте ли могли...

— Аха, ясно — прекъсна ме Аахз. — Искаш да го кажа? Останах тук заради теб.

— Защо?

— Защото ти все още не си дорасъл до пътуване из измеренията. Не и докато...

— Имах предвид, защо въобще оставаш с мене?

— Защо-о? Понеже си ми чирак! Ей затова.

Демонът изглеждаше наистина ядосан:

— Не помниш ли, че сключихме сделка? Ти ми помагаш срещу Исстван, аз пък те уча на магически номера. Е, хубаво, ти изпълни твоята част и сега е мой ред да довърша своята. Ще те обучавам на магия, докато тя те убие... или мен, което е по-вероятно!

— Да, Аахз! — съгласих се бързо-бързо.

— Освен това — измърмори той, като си наля ново, друго питие — аз те харесвам.

— Какво рече? Нещо не те чух добре.

— Тогава внимавай! — кресна первектът. — Казах да си изпиеш виното и да дадеш малко на този тъп дракон. Ще ти позволя една... я да видя как беше, една... нощ за отпразнуване. Сетне утре рано и по светло започваме да работим здравата.

— Да, друже — кимнах послушно.

— И, момче — ухили се Аахз, — не се беспокой, че ще ти доскучае. Няма защо да ходим да търсим приключения. В нашата професия обикновено те сами идват да ни търсят.

Имах гадното усещане, че е прав.

ЛЪЖЕЦИТАТИТЕ НА АСПРИН

Както читателят вероятно ще открие сам, мотото на всяка глава от книгата има две лица: то хем отразява доста точно събитията в нея, хем представлява изказване, поместено в устата на историческа личност, литературен или киногерой, чиито убеждения или поуката от житейския му път са тъкмо противоположни на Асприновия „цитат“.

Тъй като някои от тези фрази mi се видяха твърде подвеждащи, си позволих да дам кратки пояснения към всички.

ПРЕВОДАЧЪТ

ГЛАВА ПЪРВА:

Хорацио, небето и земята крият тайни, коит’ човеку
не са дадени да знае.

Хамлет

Истинският цитат е: „Хорацио, небето и земята крият тайни, които нашта философия не е и сънуvalа.“ **Принц Хамлет** прави всичко възможно, за да разбули загадката около убийството на своя баща.

ГЛАВА ВТОРА:

Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Мандрейк

Тук номерът е, че **Мандрейк** не е нито име на човек, нито никакъв митичен човекодракон (*man* — човек, *drake* — дракон), а английското название на мандрагората. Тя пък е доста красиво, но отровно растение, използвано в Средновековието заради неговите

наркотични и афродизиачни свойства, т.е. и в двете му употреби светът изглежда променен.

ГЛАВА ТРЕТА:

Единственото, на което човек може да разчита повече, отколкото на магията, са неговите приятели.

Макбет

Подведен от трите магьосници, **Макбет** убива Дънкан, своя крал, и Банко, най-добрия си приятел, така че в случая истината е изопачена два пъти.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА:

Грижливото планиране е ключът към безопасното и бързо пътуване.

Одисей

На връщане от Троя **Одисей** плава двадесет години и минава през страхови изпитания, преди да се добере до родната си Итака, където тепърва трябва да отвоюва жена си Пенелопа от многобройните претенденти, настървили се да вземат мястото му в леглото и на трона.

ГЛАВА ПЕТА:

Само непрекъснатото и добросъвестно упражняване на бойните изкуства осигурява дълъг и щастлив живот.

Б. Лий

Известният киноартист **Брус Лий**, чиито еcranни герои разпространяват мита и красотата на кунг-фу по целия свят, е убит в една хотелска стая на трийсетгодишна възраст, без някой да е чул, че личният му живот е образец на щастие.

ГЛАВА ШЕСТА:

Вниманието към подробните е паролата за измъкване на информация от един неподозиращ свидетел.
Инсп. Клузо

Ей този именно не дотам кадърен френски детектив е единственият, за когото не можах да се сетя откъде ми е известен. Ще бъда много признателен на онзи читател, който се обади с информация за него в издателството.

ГЛАВА СЕДМА:

Има ли на света нещо по-красиво и предпазващо от простиchkата сложност на паяжината?

Шарлот

Кралица **Шарлот София** е била жена на английския крал Джордж Трети. Макар монархът да се оженил за нея, „за да си спести много неприятности“ и воден от чувството за обществен дълг, бракът им продължил над 50 години. Злите езици говорели, че причината за това била не толкова нуждата от сигурност, която изпитвал кралят, колкото силният и манипулативен характер на кралицата.

ГЛАВА ОСМА:

В кризисни времена е изключително важно човек да не си губи главата.

М. Антоанета

Става дума, разбира се, за кралица **Мария Антоанета** (1755–1793), която по време на френската революция в буквалния смисъл на думата загубва главата си на гилотината.

ГЛАВА ДЕВЕТА:

За да функционира ефективно, всяка група хора или наемници трябва да вярва на своя водач.

О.з. кап. Блай

Капитан **Уилиам Блай** (1754–1817) изобщо не стигнал до запаса, понеже командавал кораба „Баунти“ така, че собственият му екипаж се разбунтувал срещу него.

ГЛАВА ДЕСЕТА:

Докато е прикован към земята, човек никога не ще развие всичките си възможности. Ние трябва да вземем криле и да покорим небесата.

Икар

Икар, синът на големия изобретател Дедал, загинал при полет със сътворените от баща му крила, тъй като се издигнал прекалено нависоко и слънцето разтопило восъка, от който те били направени.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА:

Едно от удоволствията, свързани с пътуването, е да посещаваш нови градове и да се срещаш с нови хора.

Ч. Хан

Монголецът **Чингиз хан** (1162–1227), един от най-прочутите завоеватели, сигурно държи рекорда на древността по разрушаване на градове и избиване на хора.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА:

В бизнеса първите впечатления са изключително важни.

Дж. Пиърпойнт Финч

Джон Пиърпойнт Финч е сред ранните американски мултимилионери и една от причините да стане такъв е фактът, че не се е упавал само на пъrvите си впечатления.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА:

Тайната да спечелиш поддръжката на големи групи хора се крие в положителното мислене.

Н. Бонапарт

Диктаторът **Наполеон Бонапарт** (1769–1821) едва ли е бил изразител на идеята за положителното мислене, която предполага благоразположеност към другите и поощряване на най-добрите им черти.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА:

По-добре да получиш малко помощ навреме,
отколкото много помощ, когато не ти трябва.

Тевие

Въпреки огромното уважение, което изпитва към Библията, когато не може да си спомни точния цитат от светата книга, главният герой от едноименния роман на Шолом Алейхем „**Млекарят Тевие**“ импровизира на поразия.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА:

Всеки, който използва израза „Лесно като да вземеш на бебе биберона“, никога не е опитвал да вземе на бебе биберона.

Р. Худ

Според легендите и книгите благородният разбойник **Робин Худ** е ограбвал само богатите и е раздавал заграбеното от тях на бедните,

така че не е било в характера му да отнема бибероните на бебетата.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА:

Туй, че нещо не върши онова, което си планирал да върши, не означава, че то е безполезно.

Т. Едисон

Освен с многото си изобретения **Томас Алва Едисон** (1847–1931) е известен и с къртовската работа, която е полагал, за да постигне именно замисленото от него.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА:

Чудесата на вековете, събрани на едно място за ваше просвещение, образование и забавление — срещу определена цена.

Ф. Т. Барнъм

Финиъс Тейлър Барнъм (1810–1891) е основател на професионация и днес едноименен цирк, в който, разбира се, изобщо не би могло да се говори за някакви чудеса на вековете.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА:

Няма значение що за стока или услуга става дума, винаги можеш да я намериш някъде по-евтино!

И. Скрудж

Името на **Ибенезър Скрудж**, герой на Чарлз Дикенс, се е превърнало в нарицателно за загрубял мизантроп. Вероятно точно неговият характер е послужил за основа при изграждането на образа на доста по-известния паток и скръндза **чичо Скрудж**, познат от телевизионната поредица.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА:

Като надмогва всички препятствия и отклонения, човек може безпогрешно да стигне избраната си цел или местоназначение.

Х. Колумб

Вярно, че **Христофор Колумб** (1451–1506) открива Америка, но причината тя да не се нарича Колумбия е в неговата заблуда, че е стигнал до Западна Индия.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА:

Ако изборът на съюзници е добре обмислен, може да се гарантира победата при всеки конфликт.

Б. Арнолд

Бенедикт Арнолд (1741–1801) е американски генерал, влязъл в историята като предател.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА:

Ако иска да постигне максимална ефективност, човек трябва да се отнася открыто и почтено със собствените си войски.

Д. Вейдър

Дарт Вейдър, обладаният от Злото воин от „Междузвездни войни“, не е най-подходящият пример за почтеност.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА:

Ти си ме забъркал в още един прекрасен мит!

Лаур Ел и Хар Ди

Комедийните актьори **Стенли Лаурел** (1890–1965) и **Оливър Харди** (1892–1957) играят във филми, където се забъркват във всичко друго, само не и в прекрасни митове.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА:

От праисторическите хора насам никоя битка не е протекла, както е била планирана.

Д. Грейм

Този **Грейм**, герой от книги на фантаста Гордън Диксън, е съвършен дорсай — воин и стратег, чиито битки винаги протичат така, както той ги е планирал.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА:

Требе да си фин!

М. Хамър

М. Хамър, разбира се, е известният рападжия, у когото няма нищо фино — нито физиономията, нито текстовете на песните, нито артистичния псевдоним (*Hammer* на английски означава чук).

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА:

Туй, че си победил един магъосник, не означава, че си победил магъосник.

Tot-Amon

Отново двойно подвеждане — подписът не е на бележит магъосник, а на две божества. *Tom* е египетският бог на мъдростта, който се отъждествява с Луната и обикновено се изобразява зад бога на Слънцето Амон-Ра. Двойнствеността на измисления персонаж **Тот-Амон** го прави в известен смисъл непреодолим: ако по някакъв начин се справиш с единия, се изправяш срещу втория.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА:

Жената, както всяка добра музикална пиеса, трябва да има солиден завършек.

Ф. Шуберт

Едно от най-известните произведения на австрийския композитор **Франц Петер Шуберт** (1797–1828) в именно неговата „Незавършена симфония“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.